

Biển Còn Sóng Gió

Contents

Biển Còn Sóng Gió	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	40
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	53
14. Chương 14	58
15. Chương 15	61
16. Chương 16: Chương Kết	65

Biển Còn Sóng Gió

Giới thiệu

Tác phẩm Biển Còn Sóng Gió là một câu chuyện tình trái ngang giữa cô và anh. Vì gia đình và sự ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-con-song-gio>

1. Chương 1

Một làn gió nhẹ làm tung bay mái tóc của Lục Di, khi nàng đi dọc theo mỏm vịnh về phía dinh cơ Nhậm Triều Phong. Nàng ngắm nhìn ánh mặt trời buổi sớm trên vùng biển yên bình. Lần đầu tiên nàng thấy mình thật mạo hiểm khi làm sứ giả hòa bình cho bà Phùng Gia Yến và người cháu nội của bà:

Nhậm Triều Phong.

Ngay từ khi đặt chân đến thành phố này, Lục Di đã tự nhủ rằng, anh ta là một con người cực kỳ nguy hiểm, nếu không thì mọi người đã không gọi anh là “Con thú hoang” từ khi anh mới chào đời.

Nàng chưa bao giờ gặp mặt Triều Phong, nhưng đã bao năm nay, nàng sống giữa những người mang họ “Nhậm” và nàng rất hiểu tính cách của họ. Họ có một cái gì đó vừa lạnh lùng lại vừa nóng bỏng. Và từ trong máu của họ luôn khắc sâu những định kiến xa xưa ...

Nhưng nàng không thể biết đích thực nguyên nhân nào dẫn đến sự thiếu vắng cái khoảng sáng mà nàng cảm thấy trong mỗi con người của dòng họ “Nhậm”.

Điều Lục Di biết chắc chắn nàng đã được bà Phùng Gia Yến vợ của Nhậm Khởi Văn, chủ nhân của nàng cư mang và thương yêu hết mực. Nàng mang nợ nhiều với bà.

Và giờ đây, nhiệm vụ của nàng là thuyết phục con ngựa chiến đầu đàn:

“Nhậm Triều Phong” của dòng họ này trở về trong vòng tay của gia đình.

Nàng đã vượt một chặng đường dài để đặt chân lên mảnh đất xa lạ này. Thế mà giờ đây, nàng chỉ muốn quay lưng lại mà trở về nhà.

Biển vẫn bình yên nhưng nàng lại có linh cảm một trận cuồng phong đang bao phủ xung quanh nàng.

Lục Di dừng lại một lúc lâu. Nàng biết hít vài hơi thở sâu để cố trấn tĩnh tâm trạng rối bời của mình. Khi nàng nghĩ mình đã lấy lại được thăng bằng, thì nàng mới phát hiện nàng không chỉ có một mình. Một con chó to tướng đang chăm chú nhìn nàng. Nó khẽ gầm gừ để thò ra những chiếc răng nanh thật dữ tợn. Tuy nhiên, nếu phải lựa chọn Lục Di quyết định, thà nàng phải đối mặt với con vật to lớn này trong một ngõ hẻm tối tăm còn hơn với “Con thú hoang” Nhậm Triều Phong mà nàng sắp phải đối mặt.

Lục Di tần ngần, rồi chậm rãi tiến về phía con vật. Đôi mắt đẹp đầy thân thiện.

– Ta không biết mi có thích ngắm cảnh hoàng hôn trên biển như ta không, nhưng ít ra trong giờ phút này ta không còn cái cảm giác cô đơn nữa.

Giọng nói dịu dàng từ đôi môi xinh đẹp của nàng dường như có một sức hút mãnh liệt. Con vật vẫn dõi theo những bước đi của nàng một cách đầy hy vọng.

– Lục Di!

Nàng quay lại ngạc nhiên khi nghe thấy ai đó gọi tên mình, át cả tiếng sóng biển cuộn cuộn xô bờ.

– Mã Lãnh Bình!

Nàng kêu lên kinh ngạc khi nhìn thấy Mã Lãnh Bình chạy vội đến gần nàng từ phía con đường dọc theo bờ biển – Trời ơi! Anh làm gì xuất hiện ở đây vậy?

Lãnh Bình bước về phía nàng:

– Anh đi tìm em. Ngày hôm qua anh định gặp em mà không được.

– Tôi đã đến sân bay.

Lãnh Bình đắm đắm nhìn nàng, giọng anh dịu dàng ve vuốt:

– Thế em có biết cảm giác của anh thế nào khi em bỏ ra đi không?

Lục Di nhìn Lãnh Bình với ánh mắt nghiêm trang:

– Đây là công việc, tôi không quan tâm cảm giác của anh như thế nào.

– Anh thật sự lo lắng cho em, Lục Di. Chúng ta đã sống và làm việc quá lâu trong gia đình họ Nhâm. Chúng ta đủ hiểu rằng họ là những con người lạnh lùng và khép kín. Nhậm Triều Phong lại là một kẻ không hề may mắn có xúc cảm thậm chí hẳn không buồn hồi âm những thư tín của bà Gia Yến. Hẳn đã rũ bỏ quá khứ và chà đạp lên gia phả của dòng họ mình. Hẳn giống hệt người cha vô tâm của hẳn, đã ra đi biệt xứ hơn ba mươi năm về trước. Anh thật sự không yên tâm khi thấy em tiếp cận một con người nguy hiểm như Nhậm Triều Phong.

Lục Di mỉm cười chua xót:

– Thôi, Lãnh Bình! Đừng bận tâm về chuyện ấy nữa. Tôi sẽ đứng vững trên đôi chân của mình. Tôi vẫn như vậy mà.

– Lục Di! Anh biết em vẫn còn oán trách anh vì chuyện cũ phần nào lỗi tại anh. Anh không hề yêu Nhậm Tinh Doanh, nhưng cũng chấp nhận cưới cô ấy làm vợ chỉ vì sự nghiệp của gia đình anh.

– Hãy quên chuyện ấy đi, Lãnh Bình.

– Anh không cho phép mình vượt lên tình cảm. Em biết không Lục Di?

Nhưng điều không bao giờ thay đổi là tình yêu anh dành cho em. Và giữa chúng ta không bao giờ đoạn tuyệt.

Lục Di choáng váng:

– Điều đó thật khủng khiếp?

– Anh yêu em Lục Di!

Lãnh Bình nắm lấy cánh tay của Lục Di, trước khi nàng nhận ra ý đồ của anh ta. Nàng cố vùng vẫy thoát ra. Sau khi nhận thấy không thể làm gì được nữa, nàng đứng thẳng người và nhìn dán vào anh ta với thái độ nghiêm khắc:

– Hãy buông tôi ra, Lãnh Bình.

Các ngón tay Lãnh Bình bấm mạnh qua làn áo mỏng vào đến cánh tay nàng.

Bóng đêm không che đậy được ánh mắt khát khao đe dọa.

– Điều duy nhất anh cảm thấy hối tiếc là giữa chúng ta chưa bao giờ có sự gần gũi. Và giờ đây không ai có thể ngăn cản anh làm điều đó với người anh yêu.

Lục Di thấy kinh tởm. Nàng cố giãy để thoát khỏi cánh tay của Lãnh Bình.

– Lãnh Bình! Anh thật tệ mạt? Thế mà tôi đã nghĩ anh là bạn của tôi.

Lãnh Bình lại càng nắm chặt hơn. Lục Di vấp ngã xuống bãi biển. Anh ta vùng dậy tóm lấy nàng, cặp mắt dại đi, hơi thở hỗn hển, dồn dập.

– Lục Di! Em là của anh.

Lục Di hét lên khi Lãnh Bình siết chặt tay vào vai nàng.

Con chó to lớn nằm trên bãi cát vọt đứng dậy và lao thẳng vào.

Lãnh Bình lui lại vấp ngã trước một đợt sóng biển.

– Trời ơi! Cái gì thế này? Hãy bảo nó dừng lại!

Lục Di lồm cồm đứng dậy khi con vật khổng lồ nhảy vọt qua và lao thẳng vào lưng của Lãnh Bình. Cái mồm rộng ngoác của nó đớp luôn áo khoác của anh ta và giằng xé một cách man rợ.

Lãnh Bình kêu thét lên và cố vùng thoát khỏi cái áo khoác bị rách toét. Con vật lại chồm lên, cắn vào chiếc áo veston của Lãnh Bình. Anh ta ngã vật xuống thét lên kinh hoàng.

Lục Di thở hỗn hển khi thấy con vật chồm lên ngực anh ta.

– Thôi nào! Thôi đủ rồi.

Con vật nhìn nàng, vẫy vẫy đuôi rồi rên lên ư ử như thấu hiểu và cảm thông với nỗi đau khổ của nàng. Rồi quay sang Lãnh Bình nó gầm gừ đe dọa. Chính Lục Di cũng không biết con vật sẽ làm gì tiếp theo. Cùng lúc đó, nó ngẩng đầu lên nhìn về phía con đường ra vịnh. Nó sủa oang oang như mừng rỡ vì có người thân đến cứu trợ.

Lục Di ngược mắt nhìn thấy một người đàn ông vóc dáng to lớn khi anh ta đi dần về phía bãi biển.

Bóng đêm dày đặc giữa không gian hiu quạnh, không cho nàng thấy rõ khuôn mặt của anh ta. Nhưng giọng nói thì lại có một sức cuốn hút lạ kỳ.

– Tha cho hắn đi Ben.

Con chó lập tức nghe theo lệnh, lững thững đi về phía chủ. Anh ta vuốt đầu con vật to lớn đang vẫy đuôi mừng rỡ:

Tuyệt lắm, Ben. May thật dũng cảm. Lục Di nhận thấy Lãnh Bình vẫn chưa hết kinh hãi, gần như không còn tranh luận gì nữa. Sẽ vô ích trong mọi trường hợp. Rõ ràng con người to lớn, mạnh mẽ và đầy tự tin kia đang làm chủ tình thế.

Không nói một lời nào, Lãnh Bình lầm lũi đi về phía con đường mòn và khuất dần trong bóng đêm mờ mịt.

Lục Di quá choáng váng nàng đưa tay gạt mái tóc bị gió thổi đang che lấp khuôn mặt của nàng, và đưa mắt nhìn chủ nhân của con vật khôn ngoan đã cứu trợ nàng.

Có một vẻ mảnh liệt trong đôi mắt long lanh sâu thẳm của anh.

– Cô có biết điều gì sẽ xảy ra nếu như con Ben không có mặt ở đây không?

Anh nhìn chăm chăm vào bóng đêm.

Một mùi hương dịu nhẹ như những bước chân trên lối đi trải sỏi. Con Ben nằm bên cạnh rên lên ư ử rồi vẫy đuôi mừng rỡ ...

Hình ảnh hiện ra trước mắt khiến anh sững sờ. Phút giây ấy tưởng chừng dài như một thế kỷ, nhưng thật ngắn ngủi khi nàng bước đến bên cạnh anh và nàng làm đảo lộn cả cuộc đời anh.

– Ông là Nhậm Triều Phong?

– Đúng. Tôi là Nhậm Triều Phong. Thế còn cô là ai?

Lục Di nắm chặt hơn nữa cái cạp xách tay, cố làm như giọng nói của anh không hề làm cho nàng xao động. Tại sao? Không hề có một người đàn ông nào gây cho nàng một cảm giác như thế. Ấn tượng bất ngờ này phải chăng toát ra từ vẻ đẹp trai, phong độ ở một con người lạnh lùng và khép kín như anh ta. Đôi mắt đen thẳm và lạnh như băng ấy có lẽ đã xuất hiện ngay từ khi anh ta mới lọt lòng. Có thể ấn tượng bất ngờ này chỉ đơn giản là vì lúc này anh ta và con vật khôn ngoan của anh đã cứu nàng trên bãi biển.

– Tôi là Lục Di, trợ lý riêng của bà nội anh.

Triều Phong tựa hẳn một bên vai chắc nịch vào khung cửa và nhìn nàng chăm chăm với dáng điệu của một con báo đen đang đối mặt với địch thủ của mình.

Lục Di cảm thấy đôi mắt của anh thật đáng sợ, sợ hơn tất cả những người trong gia tộc của anh. Nàng cảm thấy chóng mặt như thể sắp rơi vào những đám lửa màu ngọc lục. Trong nàng bỗng dưng có những cảm giác kinh động đến lạ lùng.

Lục Di cố gắng một cách tuyệt vọng bằng cách tập trung vào cái gì đấy ngoài cặp mắt với tia nhìn đầy quyến rũ của anh.

– Vậy thưa ông, tôi có được cái đặc ân là được ông tiếp nhận hay không?

Cặp mắt của anh vẫn nhìn nàng một cách dò xét từ mái tóc màu hạt dẻ đến đôi bàn chân nhỏ nhắn xỏ trong đôi giày xinh xắn.

– Tôi không bao giờ tiếp nhận những ai đến với tôi nhân danh gia đình họ Nhậm.

Lục Di cảm thấy mình như đang nóng bừng trước cái nhìn chăm chăm của anh. Nếu trong một hoàn cảnh khác, có thể nàng đã cho rằng đôi mắt ấy rất đa tình. Nhưng trong tình huống này, có lẽ là do trí tưởng tượng của nàng. Chắc chắn nàng không hợp với anh. Và chắc chắn anh ta không thể hợp với nàng.

Vào lúc này, trời bắt đầu đổ mưa, đất trời chuyển cơn vần vũ. Trận cuồng phong từ biển đang gào thét phía sau nàng. Những đợt sóng đập vào thành dốc dựng đứng và lồng gió bắn ra bọt trắng xóa. Khung cảnh rợn người rất hợp với tính cách của người đàn ông đang đứng trước mặt nàng.

Lục Di mạnh dạn bước lên vài bậc, vì biết rằng nếu nàng cứ lịch sự chờ đợi lời mời, chắc chắn nàng sẽ đứng cả buổi bên ngoài trong suốt câu chuyện.

Người đàn ông này hoàn toàn có khả năng biểu lộ một sự hấp dẫn đến chết người, nhưng với anh ta, nàng không đáng để anh ta phải cố như vậy.

Nàng đã kịp trấn tĩnh lại rồi nhún vai:

– Thưa ông Triều Phong, tôi có thể vào trong nhà trú mưa được chứ ạ?

Triều Phong do dự khi nàng bước về phía anh. Nhưng con chó của anh đã đứng lui ra một bên như nhường lối cho nàng bước vào. Anh nhún vai:

– Thật quái quỷ, cô đã đến đây rồi, và trông cô chẳng có vẻ gì như là muốn dễ dàng ra đi mà không gây chuyện.

– Vâng. Được rồi, tôi sẽ cố không làm mất đi sự mến khách của ông – Nàng liếc nhìn con chó đang nằm cuộn tròn ở góc phòng - và người bạn này đã dành cho tôi.

– Cô biết đấy, có lẽ sẽ mất thời gian vô ích thôi.

– Tôi sẽ tự đánh giá việc đó.

– Tôi không có nhiều thời gian đâu.

Lục Di khẽ mím môi lại lặng lẽ bước theo ông chủ nhà đẩy miến cưỡng này vào buồng trong. Triều Phong rõ ràng lạnh lùng và cay nghiệt hơn nàng tưởng.

2. Chương 2

Mà thực ra thì nàng mong đợi gì ở một con người mà chẳng hề bận tâm tới việc nối lại quan hệ với bà nội, cô bác và anh em họ của anh ta từ khi sinh ra đến giờ. Cha anh ta là Nhậm Khởi Minh đã đi ngược với đạo lý gia tộc để lấy Bạch Triều Quân mẹ của Triều Phong sau này. Một người đã gọi Triều Phong là “Đứa con hoang” ngay từ khi mới cất tiếng khóc chào đời.

Chắc chắn anh ta xứng đáng với cái tên gọi đó.

Phía sau nàng, từng đợt gió từ ngoài khơi thổi vào làm cánh cửa trước rung lên bần bật. Khi nàng bước theo Triều Phong vào một căn phòng xinh đẹp thì mưa đang đập vào cửa sổ. Ánh sáng vàng dịu cho nàng thấy những gì mà Triều Phong đang tận hưởng quả là tuyệt vời. Sẽ chẳng dễ dàng gì khi nàng thuyết phục anh ta quay trở về với nguồn cội của mình, khi mà anh ta đã bắt đầu cuộc đời bằng hai bàn tay trắng và một mớ ký ức đau thương ...

Triều Phong nhặt một tờ báo trên chiếc ghế bành, rồi quay lại phía nàng.

– Xin mời ngồi.

Lục Di ngồi xuống một cách thận trọng:

– Cảm ơn!

Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, nhờ vậy nàng có dịp quan sát anh kỹ hơn. Đôi vai vạm vỡ cùng thân hình cao lớn, rắn chắc của Triều Phong khác xa với Mã Lãnh Bình. Nếu so sánh vào lúc này thì rõ ràng hai người đàn ông như hai thế giới cách biệt. Sự khác biệt ấy người ta đặt tên là quyền lực. Tự nhiên nàng cảm thấy rung mình như bị một cú sốc, mặc dù nàng cố che giấu khi chạm phải tia nhìn từ ánh mắt long lanh đen thẳm của anh ta.

- Nào, cô đã bay một chặng đường xa đến đây. Giờ thì hãy nói những gì cô phải nói, rồi cô có thể quay về.
- Nàng mím môi thật chặt. Anh ta đang cố làm cho nàng sợ hãi, nhưng nàng không thể để anh ta bắt nạt. Ngay Mã Lãnh Bình cũng chưa hề làm được điều ấy bao giờ.
- Thưa ông Triều Phong. Tôi đoán chắc ông thừa biết tại sao tôi lại tới đây.
- Sẽ không có sự phụ thuộc nào giữa tôi và bà Phùng Gia Yến.

Lục Di dẫn giọng:

- Ông biết, gì về quan niệm của bà nội mình? Thậm chí ông cũng chưa hề biết mặt bà cụ kia mà.
- Tôi đã gặp một lần khi bà ấy xuất hiện tại đám tang của cha mẹ tôi. Thế cũng quá đủ. Tôi cũng chưa bao giờ bận tâm đến việc muốn biết nhiều hơn về bà ấy.
- Lục Di bỗng sững người lại. Điều nàng không bao giờ muốn là gọi cho Triều Phong những kỷ niệm đau buồn đã qua. Nàng biết cả cha mẹ cùng với cô vợ hứa hôn xinh đẹp của anh ta là Hứa Lệ Đình đã bị chết trong một vụ tai nạn đắm tàu năm năm trước đây.

Từ đó, sự lạnh lùng và khép kín của anh ta càng cay nghiệt hơn. Nhất là không quan hệ với bất cứ một người phụ nữ nào khác. Ngày qua ngày, anh sử dụng tài năng tài chính tuyệt vời của mình vào các hoạt động tài chính cho những công ty mà gia đình anh đã thành lập. Trong anh chỉ còn niềm đam mê kinh doanh, kiếm tiền và làm giàu dường như đã ăn sâu vào máu thịt anh và cả gia tộc anh.

Lục Di hít một hơi thật dài rồi nàng cố ra vẻ dần hòa. Điều đó thật chẳng dễ dàng. Nàng cảm thấy sự đối nghịch giữa nàng và con người này càng lúc càng gay gắt:

- Chắc hẳn ông cũng thừa biết rằng bà nội ông muốn chấm dứt tất cả những mâu thuẫn giữa bà cụ và gia đình ông sau gần ấy năm trời.
- Triều Phong nhìn nàng bằng cái nhìn vô cảm:
- Chẳng bao giờ có chuyện mâu thuẫn cả.
- Tại sao ông có thể nói như vậy?

Triều Phong nhún vai:

- Giữa chúng tôi chưa hề có điều mà người ta gọi là quan hệ chặt chẽ cũng không hề có chuyện mâu thuẫn. Tôi chẳng bao giờ bận tâm đến bà ấy và những người còn lại trong gia đình để có thể mâu thuẫn gì với họ.

Lục Di rung mình. Nàng nghĩ, gia đình họ Nhậm phải biết họ thật may mắn trong bất cứ hoàn cảnh nào, nếu như “Đứa con hoang” này tuyên chiến với họ để trả thù cho cha mẹ anh thì chắc chắn họ không thể nào có được cuộc sống an lành như ngày hôm nay.

Lục Di khẽ khàng nói:

- Triều Phong! Tôi đến đây để đề nghị ông rằng, hãy gạt quá khứ sang một bên. Gia đình ông đang cần ông.
- Nỗi đau đớn, lạnh lùng và tối tăm chợt lóe lên trong cặp mắt của Triều Phong, rồi tắt ngấm và lọt thỏm vào hố sâu mà từ đó vừa xuất hiện.
- Gia đình tôi đã chết rồi.

Lục Di nhìn ra bên ngoài song cửa, lúc này cơn mưa vẫn đang dai dẳng, da diết.

– Tôi đã hiểu nỗi đau đớn của ông. Cha tôi cũng đã chết trong một tai nạn khi tôi mới lên mười tuổi. Gia đình tôi chỉ còn lại tôi và một người mẹ già đau bệnh triền miên.

Một khoảnh khắc im lặng ngấm ngấm ...

Triều Phong lên tiếng, giọng của anh đã bớt đi vẻ lạnh giá:

– Thế điều gì đã khiến cô đến làm việc cho bà nội tôi?

– Bà cụ đã chìa tay ra và ban cho chúng tôi một ân huệ, khi gia đình tôi đang đứng trên bờ vực thẳm của sự phá sản sau cái chết của cha tôi.

Triều Phong chăm chú nhìn Lục Di:

– Lúc đó cô tuyệt vọng lắm phải không?

– Khi cha tôi qua đời, hai mẹ con tôi chẳng còn gì cả. Mẹ tôi vì quá đau buồn nên lâm trọng bệnh. Bao nhiêu năm qua bệnh tình của bà cũng không hề thuyên giảm.

– Chắc lúc đó gia đình cô lâm vào cảnh túng quẫn lắm?

– Đúng vậy. Tôi phải đến học ở một lớp tình thương vào ban đêm.

– Như lời cô đã nói, thì bà nội tôi xuất phát từ lòng tốt đã giúp đỡ gia đình cô và đưa cô vào làm trợ lý riêng? Tôi thấy khó có thể tin được vào điều đó. Bà ấy là con người không bao giờ rủ lòng thương đối với ai cả.

Lục Di đáp lại một cách quả quyết:

– Điều ấy đúng như vậy. Và tôi đã cố gắng đáp lại bằng cách trở thành một người trợ lý riêng tốt nhất mà bà có được. Thôi nào, nếu như ông cho phép tôi quay trở về vấn đề chúng ta vừa đề cập.

– Đừng phí công vô ích. Câu trả lời là không.

Lục Di đáp lại một cách mềm mỏng:

– Tôi tin là ông hoàn toàn không hiểu tình hình hiện nay ra sao cả.

– Làm sao lại không biết. Những công ty của gia đình họ Nhậm hiện đang gặp khó khăn. Sức khỏe của bà nội tôi ngày càng suy giảm, đặc biệt là trong vài năm gần đây, bà đã cai quản đế chế riêng biệt của mình hàng bao năm trời và cuối cùng đang mất dần khả năng kiểm soát. Bà đang gặp rắc rối trong những công ty. Những chuyên viên cao cấp về quản lý của bà cảm thấy bất yên vì rõ ràng không ai kế tục đảm nhiệm công việc của bà được. Họ đã bắt đầu lo lắng đến tương lai của chính mình, và những vẻ khôn ngoan nhất đang vượt rào.

Lục Di nuốt nước bọt một cách khó khăn. Những điều anh ta nói đều đúng.

Thậm chí tất cả còn được coi là bí mật nữa kia.

– Ông quả là hiểu biết tường tận.

– Tôi kiếm sống bằng thông tin. Tôi sử dụng nó như người ta dùng oxy để thở.

– Tôi rõ rồi. Do việc ông quá hiểu tình hình tài chính nên tôi thấy chẳng cần đi sâu vào chi tiết làm gì nữa. Tôi chỉ muốn nêu ra một điều là công ty kinh doanh lớn nhất của bà nội ông, của gia đình ông đang gặp khó khăn. Tôi cho rằng ông cũng nên nghĩ một chút về lòng trung thành.

Nụ cười của Triều Phong thật yếu ớt.

– Xin hãy để cho tôi yên.

Lục Di nhanh chóng nghĩ ra một khía cạnh khác.

– Được, cứ cho là ông không hề mấy may quan tâm đến bà Gia Yến. Nhưng ông cũng nên có một chút trách nhiệm nào đó với các thân nhân của mình, bỏ qua những vấn đề tồn tại giữa bà nội và cha ông.

Đôi lông mày đen của Triều Phong khẽ nhíu lại:

- Tôi cảm thấy không cần phải có chút ít trách nhiệm gì cả.
- Trời! Làm sao ông cứ khăng khăng giữ một cách bất công về những gì xảy ra ngay cả trước khi ông ra đời. Sự bất đồng là giữa bà Gia Yến và cha của ông chứ không phải giữa ông và bà ấy.

Triều Phong nói, giọng chua chát:

- Điều đó còn hơn sự bất đồng. Bà nội tôi đã thẳng tay gạt cha tôi ra khỏi gia tộc và công khai sỉ nhục mẹ tôi. Mọi người đã gọi tôi là “Đứa con hoang” ngay trước khi tôi sinh ra. Và họ đã nói rõ sẽ không bao giờ coi tôi là một kẻ thừa tự.

Chứ chưa nói là một thành viên trong gia đình. Như vậy thì tôi phải xử sự như thế nào? Tôi chẳng cần tiền cũng như cái cơ đồ đang xuống dốc của bà ấy.

Lục Di nói, cố giữ giọng thật nhẹ nhàng:

- Điều này thì rõ rồi. Nhưng vấn đề không phải là ở chỗ đó.

Triều Phong nói tiếp phớt lờ như thể nàng chưa bao giờ nói:

- Ngay cả cha tôi cũng không cần tiền của bà cụ. Cha tôi bắt đầu từ hai bàn tay trắng sau khi bà cụ tổng cổ cha tôi ra ngoài. Ông kiếm được việc quản lý ở một công ty nhỏ ở thành phố này. Sau đó thì chẳng có gì ngăn cản được ông nữa. Cha tôi đã chứng minh cho bà Gia Yến thấy rằng ông không cần những công ty và cơ nghiệp của bà, cũng như sự hỗ trợ của mẹ để đi đến thành công và ông đã làm được việc đó. Tôi rất tự hào đã đi theo vết chân của cha tôi. Khi cha tôi qua đời, hai cha con tôi đã có trong tay những công ty lớn nhất thành phố này.

- Nay, Triều Phong bà nội ông rất trân trọng những thành đạt của cha ông.

Bà cụ cũng trân trọng những gì ông đã làm. Giờ đây cả bà cụ và những người trong gia đình đang cần ông. Tôi chắc ông vẫn còn chút tình cảm trong lòng để giúp đỡ họ. Ở đó có cả những người vô tội khác nữa. Làm sao anh có thể quay lưng lại với họ được?

- Điều ấy cũng giống như việc bà nội đã quay lưng lại với cha mẹ tôi hơn ba mươi năm trước đây.

Lục Di nhắm mắt lại một lúc rồi mở to mắt nhìn thẳng vào Triều Phong:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, ông đích thực là cháu nội của bà Gia Yến. Cái nét bướng bỉnh dễ sợ luôn điểm xuyên trong cả gia đình này. Trời ơi! Không hiểu sao tôi lại phí sức tranh luận với ông kia chứ?
- Cô phải vất vả vì bà Gia Yến trả lương cho cô. Một khi bà cụ bảo cô nhảy qua chiếc vòng xiếc, cô cũng phải nhảy. Cô còn định chịu đựng đến tận bao giờ nữa, thưa cô Lục Di?

Lục Di thở dài:

- Ông là cái vòng xiếc cuối cùng đấy. Tôi sẽ xin thôi việc trợ lý cho bà Gia Yến khi ông quay trở về.

Cặp mắt Triều Phong nheo lại:

- Thế là cuối cùng cô đã cảm thấy quá đủ với người đàn bà cay nghiệt đó?

Lục Di đắp lại, nàng cảm thấy hết chịu đựng nổi sự thô bạo của anh ta:

- Nay? Đừng bao giờ nói về bà nội của ông như vậy trước mặt tôi. Ông rõ chưa?

Triều Phong mỉm cười, trầm ngâm trước sự phẫn nộ mà anh vừa chứng kiến.

Anh ngả lưng trên chiếc ghế bành và hỏi nàng:

Bà Gia Yến đã hoàn toàn thống lĩnh cô rồi có phải không?

- Tôi đã nói với ông rồi tôi biết ơn bà ấy và như mọi việc đã diễn ra, tôi thích làm việc với bà ấy.

Điệu bộ của Triều Phong như muốn cười nhạo:

- Thôi, xin đủ rồi.

Lục Di vẫn ôn tồn tiếp:

– Hầu như dù trong bất kỳ tình hình nào, tôi xin đoán chắc với ông là bà ấy luôn luôn rộng lượng với tôi. Nếu bà không phải là một người tốt thì bà không thể làm được những điều như vậy.

– Thế tại sao cô lại muốn từ bỏ những công việc bên cạnh bà ấy?

– Bởi vì tôi muốn theo đuổi những kế hoạch của riêng mình.

Triều Phong nói với một nụ cười miễn cưỡng:

– Thật lạ lùng. Chắc cô cũng biết tỷ lệ thất bại trong những kế hoạch của cô?

Cơn giận trào dâng trong lòng Lục Di:

– Thật ra, tôi không muốn trả ông tiền phí tư vấn và tôi hy vọng là ông khỏi cần cho tôi những lời khuyên. Khi nào cần đến tôi sẽ hỏi. Tuy nhiên tôi mong ông hãy giữ lấy tình những ý kiến về chuyên môn như vậy.

Triều Phong nheo nheo cặp mắt:

– Cô có bao giờ nói chuyện với những người đàn ông khác theo kiểu như vậy không?

– Những người đàn ông khác không bao giờ làm tôi phát bực lên như kiểu ông làm vừa rồi.

Lục Di đứng lên và bước về phía cửa sổ. Tay chấp sau lưng, nàng đưa mắt nhìn ra mặt biển đang cuộn cuộn nổi sóng và hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

– Tôi mong ông suy nghĩ điều gì sẽ xảy ra trước khi ông hoàn toàn bác bỏ ý kiến giúp đỡ gia đình ông.

– Chẳng có gì đáng ngại cả. Chẳng có điều gì làm tôi phải bận tâm.

– Tại sao ông lại có thể chai sạn đến mức như vậy?

Lục Di quay ngoắt lại phía sau và thấy Triều Phong đang nhìn nàng chằm chằm. Nàng nói:

– Hãy nghĩ đến cô chú và đứa em gái họ của ông.

– Tại sao lại như vậy?

– Họ là những người không có khả năng điều hành kinh doanh ở những công ty của bà Gia Yến. Họ không thể bèn theo gót của bà.

– Tôi thấy rằng cô am tường tất cả các chuyện này.

Lục Di tiếp tục một cách tuyệt vọng:

– Bà nội ông cũng chưa bao giờ tin rằng bất cứ ai trong họ có tài năng để đảm đương công việc của công ty.

– Hãy thuê một tay tổ nào đó.

– Bà không muốn thuê ai cả. Bà muốn có được sự ủng hộ của chính gia đình mình. Tôi cũng thấy phiền lòng vì nỗi lo lắng của bà.

– Nay! Thế cô có hay giải quyết những chuyện như vậy không?

– Tôi có trách nhiệm phải làm những việc như vậy. Tôi được giao quyền để giải quyết toàn bộ rắc rối này, và tôi không thể làm điều đó một mình. Đây là gia đình của ông, ông phải là người giải quyết.

Khoanh tay trước ngực, Lục Di đi đi lại lại trong phòng:

– Mọi việc đang tan vỡ, tôi phải làm một cái gì đó.

Triều Phong ngấm nhìn nàng, anh nói:

– Thế tại sao cô không xin thôi việc? Có lẽ đó là cách dễ dàng nhất thoát ra khỏi tình trạng này.

– Tôi không thể chỉ nghĩ cách rút lui, chừng nào tôi chưa làm hết mình để giúp đỡ bà Gia Yến cứu vãn công ty của bà. Ông có hiểu không? Tôi mắc nợ bà ấy.

– Đối với những nhân viên nhanh trí không ai cần họ phải trung thành như vậy. Nhất là trong ngày nay và trong thời đại này.

Nàng quay lại nhìn thẳng vào mặt Triều Phong:

– Thế ông biết gì về lòng trung thành?

Triều Phong mím chặt đôi môi lại:

– Thưa cô Lục Di, tôi không hề muốn nghe cô giảng giải về đề tài này.

Lục Di thở dài:

– Điều đó chẳng dẫn chúng ta đi đến đâu cả.

– Tôi đồng ý.

– Thôi được rồi, tôi cũng chả mất thời gian để kêu gọi nghĩa vụ trách nhiệm đối với gia đình chưa bao giờ có ở trong con người ông làm gì. Thế nhưng liệu ông có bao giờ cho rằng việc cứu vãn công ty là một sự thách thức về nghề nghiệp không?

Hàm răng của Triều Phong lóe sáng lên trong một nụ cười ngắn ngủi:

– Cô thật kiên nhẫn. Tôi tin như vậy đó. Thế thì cái gì làm cô chệch hướng trên con đường ra đi của cô?

– Ông không thể làm tôi chệch hướng. Tôi cần ông.

Triều Phong nhú cặp chân mày:

– Đây có phải là một sự thật không?

3. Chương 3

Lục Di nhìn thấy tia sáng yếu ớt trong cặp mắt của anh và nàng cảm thấy người nóng bừng, ngượng ngịu. “Thật ngu ngốc mình đã lỡ miệng. Người đàn ông này có thể dễ dàng suy diễn câu nói của mình theo cách tồi tệ nhất”. Nhưng nghĩ đến những vấn đề đang chờ đợi nàng lúc trở về, nàng không được phép bỏ cuộc. Nàng tiếp lời:

– Tất cả chúng tôi cần ông. Ông có biết không? Thật ra một mình Mã Lãnh Bình không thể đảm đương hết mọi công việc. Vả lại, bà Gia Yến cũng không bao giờ cho anh ta cái quyền tự mình điều hành công ty.

– Mã Lãnh Bình là ai?

Người đàn ông mà lúc này ông đã gặp trên bãi biển, suýt tí nữa con chó của ông đã lấy mạng anh ta.

– Cái gì?

Triều Phong quắc mắt nhìn Lục Di, bực tức vì câu trả lời. Lục Di vẫn ôn tồn tiếp:

– Lãnh Bình là chồng của Nhậm Tinh Doanh, cô em họ xinh đẹp của ông.

Trong công việc, anh ta rất khá. Nhưng theo cách nghĩ của bà nội ông thì cội rễ của vấn đề là anh ta không phải là người của gia tộc.

– Thế anh ta có trung thành như cô không?

– Gần như vậy. Song tôi cũng không phải là thành viên của gia đình. Chỉ có một người mới có thể điều hành được công ty theo suy nghĩ của bà Gia Yến, đây là tất cả những gì tôi muốn nói. Đây là trách nhiệm của ông.

Triều Phong lạnh lùng nói:

– Tôi không muốn dính dáng gì đến công ty của bà Gia Yến và điều đó là chấm dứt. Nếu cô không nhận được như vậy thì chính cô còn tỏ ra bướng bỉnh nhiều hơn là cô trách tôi.

Lục Di nhìn anh với vẻ căm giận một cách tuyệt vọng. Anh ta có ý ám chỉ nàng. Nàng đã hiểu ra. Anh ta đã quyết định rồi và điều đó là chắc chắn.

Triều Phong có cái gì đó rất giống ông bà nội của anh. Nàng đứng lại trước mặt anh, hai tay đặt lên hông:

– Ông có biết điều gì không? Ông phải tự xấu hổ về mình chứ!

– Hãy để cho tôi yên.

– Không tôi sẽ không để cho ông yên. Ông đáng như vậy và ông sẽ như vậy.

Có tiếng động vang lên, Lục Di nhìn thấy con Ben đang gầm gừ nhìn nàng khi thấy chủ nó nổi giận. Nàng quay sang nhìn chăm chú vào Triều Phong:

– Tôi chẳng sợ nếu ông suýt con vật lao thẳng vào tôi. Tôi cũng sẽ nói ý kiến của tôi.

– Đừng lo, tôi cho rằng con Ben không phải là đối thủ của cô đâu.

Lục Di nhướn mày hỏi:

– Ông thấy điều ấy buồn cười lắm à?

– Không phải vậy. Nhưng cũng vui. Chắc chắn cô đã làm ọi sự vui lên, nếu không sẽ lại là một buổi chiều buồn tẻ.

Lục Di phản bác lại:

– Tôi đoán chắc chiều nay vẫn là một buổi chiều buồn tẻ. Thật ra, theo tôi, tất cả các buổi chiều của ông đều tẻ nhạt và các buổi sáng cũng vậy. Tôi không muốn nói đến các buổi tối của ông.

Triều Phong thú nhận một cách lạnh lùng:

– Đúng thế. Buổi tối cũng chẳng vui vẻ gì hơn các buổi sáng và buổi chiều.

– Ông cho đó là một chuyện cười ngộ nghĩnh lắm phải không nhỉ? Nhậm Triều Phong, những chuyện tôi đã nói với ông, không phải là trò đùa. Rất nhiều chuyện lắt rối đang xảy ra, ông có cơ hội để cứu vãn tất cả những gì mà ông bà nội ông đã dành cả đời để xây nên. Những thế hệ tương lai của gia đình ông đang phụ thuộc vào ông. Chỉ có mình ông mới có thể giúp cho những công ty hoạt động tốt và bằng như vậy, giữ được cái gia sản đáng tự hào của gia đình ông.

– Cô bắt đầu nói giống như một nhà triết lý.

– Tôi chẳng quan tâm là tôi giống ai. Tôi chỉ cố làm cho ông hiểu rằng ông đang thoái thác nghĩa vụ của chính mình. Hãy suy nghĩ những gì ông có thể làm nên. Ông bà nội ông đã lập nên những công ty đó, là cháu nội của họ và là người thừa kế hợp pháp, ông có thể đạt vị trí của bà cụ. Chỉ có mình ông trong số họ mới có thể làm được.

– Cô làm tôi nín thở rồi đây.

– Anh đang cười?

– Có thể. Một chút thôi. Tôi rút lui những lời nhận định của tôi về cô lúc đầu.

Cô không chỉ hấp dẫn mà còn ngộ nghĩnh nữa là khác.

Lục Di giơ tay tay về phần nộ:

– Quả thật tôi không hiểu nổi hoàn toàn không hiểu nổi. Không hiểu vì sao ông không tha thiết gì đến quê nhà của mình? Vì sao ông lại có thể đứng đưng trước một quá khứ đã rõ ràng như vậy?

Anh bước đến bên nàng, hai tay chống vào tường, nghiêng mình nhìn sát vào mắt nàng.

– Tôi không đứng đưng như cô nói đâu. Thật ra, tôi suy nghĩ rất nhiều về quá khứ. Chính vì thế tôi không chịu nổi và không chấp nhận được.

Giọng điệu của anh đầy oán hận. Nhưng bà Gia Yến không thể là kẻ thù của anh. Chuyện gì nhỉ? Đến bây giờ, anh vẫn không quên nỗi ác cảm ấy.

Nàng không né tránh tia nhìn của anh.

– Nếu quả thật là như vậy chẳng nữa, thì ông lại càng nên quay trở về. Đã hơn ba mươi năm trôi qua, người ta không thể sống mãi với quá khứ đau thương. Hai tiếng “gia đình” không hề có ý nghĩa gì đối với ông sao?

– Không hề.

Anh lại cúi sát bên nàng:

– Cô tiểu thư Lục Di ơi! Cô chẳng hiểu gì về tôi cả. Hoàn toàn không hiểu.

– Nhưng ông không thể ...

– Tôi không thể quay trở về. Một ngày cũng không.

Lục Di nói một cách nhẩn nhệ:

– Tôi không biết sẽ ăn nói làm sao với bà Gia Yến. Tôi lại mắc nợ với bà.

– Nếu tôi là cô, tôi sẽ nói cho bà ấy biết sự thật.

– Đương nhiên là tôi sẽ nói sự thật. Nhưng tôi vẫn mong rằng sự thật không phải là như thế.

– Tất cả chúng ta đôi khi đều có ý nghĩ ấy.

Lục Di chẳng muốn nói thêm một lời nào nữa để tranh luận với Triều Phong.

Cử chỉ, lời lẽ của anh đã khiến nàng hiểu rằng anh đã có thái độ dứt khoát từ lâu rồi. Nên hết lập luận này đến lý lẽ khác nàng đưa ra đều hoàn toàn vô vọng.

Nàng cay đắng nhìn anh:

– Đúng như mọi người nói, không thể nào cố gắng nói chuyện với ông được.

Lẽ ra tôi phải nghe họ mới phải.

– Đúng, nhưng hình như cô ít chịu nhận những lời khuyên, có phải không?

– Tôi đã quá mệt mỏi!

Lục Di sải bước đến chiếc ghế bành nàng ngồi lúc nãy nàng cầm lấy cái cặp xách rồi bước thẳng ra phòng, không thèm ngoái đầu lại.

Triều Phong lẩm bẩm:

– Quái quỷ?

Nàng nghe thấy tiếng bước chân đi giày của anh nện mạnh trên nền gạch khi anh đuổi theo nàng.

Triều Phong nói sau lưng nàng:

– Tôi biết cô không chịu trả tiền, vì tôi đã khuyên cô, nhưng tôi vẫn cứ muốn khuyên cô. Cô quá mẫn cảm trong cuộc sống.

– Tôi mà mẫn cảm ư? Thật lạ lùng khi nghe điều đó từ miệng một người đã khư khư giữ lấy những định kiến hơn ba mươi năm trời. Thưa ông Triều Phong, ông có thể tự cho phép ban phát lời khuyên của mình khi nào mặt trời không còn chiếu sáng nữa. Còn tôi chắc chắn tôi chẳng bao giờ cần những lời khuyên đó.

Lục Di vịn tay nắm cửa ngoài và bước ra vòm cổng.

Mưa như trút nước, đổ ào ào ngoài vòm cổng, gió giật từng cơn, sấm chớp xé tan đêm đen bằng những tiếng nổ kinh hoàng. Thật là một kết thúc ê chề trong một ngày u ám.

Triều Phong nói sau lưng nàng:

– Đang mưa rất to. Hãy chờ một lát để tôi quay vào lấy chiếc ô.

– Hãy quên chuyện ấy đi. Tôi không muốn quẩn quanh bên ông thêm một tí nào nữa.

Lục Di bước ra ngoài vòm cổng và ngay lập tức nàng bị ướt sũng. Tóc nàng bết chặt thành từng đám dính vào cổ, che lấp cả mắt. Nước mưa nhanh chóng làm cho chiếc áo lụa màu vàng nhạt của nàng trở nên trong suốt. Nàng nhận ra sự thật rất thảm hại khi nàng đứng run rẩy dưới cơn mưa.

Triều Phong lẩm bẩm khi bước theo nàng xuống bậc thang:

– Mẹ kiếp! Thật ngu xuẩn! Cô nên vào trong nhà hong quần áo cho khô rồi hãy về.

Lục Di quay ngoắt lại đối mặt với anh. Nàng lấy cái cặp xách sũng nước che trước ngực mình gay gắt nói:

– Tôi đã nói với ông một lần rồi và bây giờ tôi xin nói lại với ông là khi nào tôi cần lời khuyên của ông, tôi sẽ trả tiền. Chờ đến lúc đó đã, còn bây giờ thì xin ông hãy im đi cho.

– Thôi được, nếu cô muốn như vậy.

Triều Phong mở cửa chiếc xe ô tô của anh đang đậu dưới vòm cổng. Rồi bằng một cử chỉ rất nhanh nhẹn, nhưng không kém phần dịu dàng, anh đẩy Lục Di ngồi vào sau băng ghế và đóng cửa lại. Nàng chỉ kịp hoảng hồn khi anh ngồi vào tay lái và chiếc xe lao vút đi trong màn mưa mờ đục.

Lục Di chồm người về phía băng ghế trước, trừng mắt nhìn Triều Phong:

– Ông đưa tôi đi đâu?

– Về khách sạn, nơi cô đang ở trọ.

– Tôi không cần sự giúp đỡ của ông.

Triều Phong vẫn đáp cộc lốc:

– Tôi chỉ cư xử cho phải phép của một người lịch sự.

Nhưng đây thật sự không phải là cách của hai kẻ đối đầu nhau.

– Không hoàn toàn như thế nếu như chúng ta đừng bao giờ nói đến quá khứ của tôi.

Trong suốt đoạn đường dài, họ không nói với nhau một lời. Nàng thẳng người chăm chú quan sát anh. Lại một lần nữa vẻ đẹp của anh như những đợt sóng vây bủa lấy nàng. Nàng ước gì có thể gạt bỏ được những cái bóng đêm của sự lo âu đang cố len lỏi vào tâm hồn nàng.

Tại sao người đàn ông này lại gây cho nàng một ấn tượng mạnh mẽ như vậy?

Anh ta như một quyển tự điển khó hiểu, nhưng đầy cuốn hút. Sự thật là con người này ẩn giấu bên trong một con người khác. Con người này thì ấm áp dễ chịu, con người kia thì cay nghiệt và xa cách.

Cơn mưa vẫn không ngớt hạt, không gian u ám, ảm đạm khi anh đưa nàng về đến căn nhà trọ.

Lục Di hiểu rằng nàng phải đi thôi, nhưng không hiểu sao nàng cảm thấy ngập ngừng chưa muốn đưa tay mở cửa bước ra khỏi xe. Nàng có cảm giác như cuộc gặp gỡ chưa kết thúc ở đây và hai người còn rất nhiều điều phải nói với nhau. Nhưng nàng biết chắc là nàng không bao giờ quay lại chốn này và thậm chí nàng chẳng bao giờ gặp lại anh.

Nàng cần mấy giây phút ngắn ngủi còn lại này đây để ghi khắc hình ảnh anh thành ấn tượng trong tâm trí nàng. Khuôn mặt rắn rỏi, tự tin, mái tóc cắt ngắn, đôi mắt thâm đen, nụ cười lạnh lùng duyên dáng. Từng thứ một ấy nơi con người anh sao mà tác động mãnh liệt với nàng đến thế?

Anh nhìn nàng và bất gặp nàng nhìn anh. Ánh mắt họ gặp nhau và quện lấy nhau. Bỗng nhiên Lục Di như muốn nhũn ra. Lại thật, nàng tự nhủ:

Chưa có cái nhìn của người đàn ông nào lại làm cho nàng bối rối đến thế. Tia nhìn của anh như muốn gói gọn lấy nàng.

Nàng nhắm mắt lại, né tránh ánh mắt ấy đầu lắc qua lắc lại nhiều lần như toan xua đuổi cái gì trong tâm trí, đồng thời quay ra mở cửa xe, bước vội ra ngoài và dồn bước về phía cửa khách sạn, chẳng ngoái đầu nhìn lại.

Bồng một đôi tay rắn chắc khỏe mạnh ghi chặt lấy hai vai nàng, buộc nàng phải quay người lại. Triều Phong đang đứng trước mặt cả người anh cũng ướn sững như nàng.

Rồi anh từ từ buông lỏng bàn tay siết trên vai nàng, giọng anh trở nên dầm ảm lạ thường như cổ tình dồn nén hoặc che đậy cảm xúc.

– Tạm biệt. Lục Di! Cầu chúc cô hạnh phúc.

Nàng hất mái tóc ướn che đôi mắt và nhìn thẳng vào anh. Rồi không hiểu sao sự dồn nén sau thất bại của nàng bỗng trôi lên như một ngọn lửa mãnh liệt và đã nổ tung ra. Anh chúc hạnh phúc với những gì đã gây ra cho nàng, anh còn cầu chúc nàng hạnh phúc. Đau xót ... cay đắng ... nàng nói:

– Tôi cầu mong ông mặc sức hưởng thụ sự tồn tại đau đớn, buồn tẻ của mình trên cái vùng đất xa lạ này. Tôi cầu mong ông cứ giữ khư khư từng phút đã bỏ ra ngẫm nghĩ về quá khứ cay đắng của mình.

– Cảm ơn.

– Tôi chắc ông lấy làm thú vị khi biết lúc gia đình ông cần ông, thì ông quay lưng lại với họ giống y hệt cách gia đình đã quay lưng lại với cha của ông những năm trước.

– Tôi sẽ làm hết sức mình. Cơn giận của Lục Di càng sôi sục hơn. Đôi mắt nàng long lanh rực sáng như những vì sao trong bóng đêm khi nàng nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

– Tôi chắc ông đang tận hưởng sự trả thù. Nhưng tôi cũng muốn báo trước cho ông rằng, chỉ vài năm nữa thôi, ông sẽ thấy hối hận khi bà nội ông qua đời.

Bởi vì bà đã quá thấm thía bài học ngày xưa.

Đột nhiên cặp mắt của Triều Phong chứa đựng cái gì đó nguy hiểm hơn là sự hả hê. Anh lại siết chặt lấy đôi vai nàng và kéo nàng về phía anh. Mặt anh cúi xuống rất gần ... và hơi thở anh như phả nóng lên khuôn mặt nàng.

– Này, cô Lục Di? Cô là ai mà lại quá quan tâm đến gia đình tôi? Và lại tự phong mình thiên chức “Thần hộ mệnh”?

Lục Di lùi lại, cả người nàng như run lên:

– Ông tự biết phải tìm câu trả lời ở đâu.

Đêm vẫn trôi xuôi ... Trời vẫn mưa ... vẫn gió.

4. Chương 4

Đêm nay sẽ kéo dài lê thê trong căn biệt thự xinh đẹp nằm trên bãi biển.

Nhưng anh đã trải qua biết bao đêm mất ngủ ở đây trong năm năm qua? Đáng ngạc nhiên là mãi đến hôm nay, anh mới nhận ra điều đó.

Và anh đã tìm được câu trả lời.

Anh chưa bao giờ thích một mái tóc màu hạt dẻ. Nhưng có một cái gì đó rất mãnh liệt và cũng rất thơ ngây nơi con người nàng làm cho anh cảm thấy hoàn toàn bị kích động.

Nhưng nàng không giống Hứa Lệ Đình. Đã năm năm rồi từ khi Hứa Lệ Đình mất, nàng vẫn len lỏi vào những giấc mơ của anh. Và nếu anh có ý định lấy vợ một lần nữa, chắc chắn anh muốn một cô gái như Hứa Lệ Đình.

Ngay từ giây phút đầu tiên gặp Hứa Lệ Đình, anh đã thấy rằng cô là của anh.

Đối với anh điều đó thật bất ngờ bởi từ khi lớn lên anh luôn coi cuộc hôn nhân của cha mẹ như một mẫu mực. Nhậm Khởi Minh và Bạch Triều Quân đã gắn bó và yêu thương nhau suốt đời và cả hai đều cảm nhận được điều ấy. Họ đã tin cậy nhau hoàn toàn. Và Triều Phong đã luôn nghĩ giữa người đàn ông và người đàn bà cũng cần sự gắn bó thương yêu như vậy. Chính anh cũng mong đợi điều này trong cuộc hôn nhân của mình.

Lệ Đình là một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen mượt mà, làn da trắng như ngọc. Đôi mắt long lanh đầy gợi cảm. Cô là niềm ngưỡng mộ của mọi người.

Bên cô lúc nào anh cũng thấy ghen tuông và đắm say cuồng nhiệt.

Anh tin cô chưa bao giờ phản bội anh trong cuộc tình ngắn ngủi của họ.

Nhưng tận trong cõi lòng, có lúc anh phân vân không biết điều gì sẽ xảy ra nếu như cuộc hôn nhân của anh bắt đầu hoặc kéo dài năm năm, hay mười năm nữa.

Không hiểu tại sao giờ đây anh lại bắt đầu suy ngẫm về điều anh cần ở một người vợ? Phải chăng đó là vì sự có mặt của cô gái tên Lục Di trong căn nhà này? Sự có mặt của nàng đã làm cho những khao khát vốn đã bị lãng quên, nay lại bùng lên.

Triều Phong cố xua đuổi hình ảnh của Lục Di ra khỏi đầu óc để tập trung vào công việc đang làm từ buổi sáng. Anh tự nhủ phải quên đi sự xuất hiện đáng nguyên rủa này. Anh nhìn thẳng vào màn hình máy tính đầy những con số. Anh thường đi vào thế giới trong sáng và đầy trí tuệ của các dữ kiện tin học với cảm giác thoải mái, tuyệt vời. Anh thấy mình lạc vào trong vũ trụ của thế giới huyền bí. Trong thế giới đó không có nỗi đau, không có quá khứ cũng như tương lai.

Mỗi khi làm việc, anh bước vào cái hiện tại vĩnh hằng. Năm năm qua, hầu như lúc nào thức dậy là anh lại ngồi ngay vào bàn máy tính, lao vào công việc và kiếm tiền dường như đã trở thành bản năng thứ hai của anh.

Mẹ anh đã từng nói, tài năng là thiên bẩm, là huyết thống trong con người anh. Anh là một con người tuyệt vời và bất khả chiến bại.

Nhưng chỉ trong một giây phút khủng khiếp năm năm trước đây, cả thế giới của Triều Phong đã bị sụp đổ. Con tàu bị đắm trong lòng đại dương đã đem đi tất cả những gì mà anh nâng niu trong cuộc sống. Hứa Lệ Đình với cha mẹ anh biến mất trong cuộc đời anh.

Thế rồi cuộc đời không còn ý nghĩa gì nữa. Anh sống cô độc để xa lánh mọi người và xa lánh những gì đã mất. Song cũng thật bất hạnh vì điều ấy không lấp đầy được những đêm dài ...

“Đêm nay là một đêm dài ...”.

Triều Phong lẩm bẩm, không sao tiếp tục công việc được. Hình ảnh Lục Di lại hiện ra trong tâm trí của anh. Vẻ kiều diễm và sức sống hùng hực đầy nữ tính toát ra từ con người nàng khiến cho anh không thể không thừa nhận sự hoàn hảo của một người phụ nữ tuyệt vời.

Nhưng cho dù nàng là ai đi chăng nữa, nàng cũng không có cơ hội gì cứu vãn những công ty đang xuống dốc của bà Phùng Gia Yến, cho dù có sự giúp đỡ của gã đàn ông chết tiệt Mã Lãnh Bình. Nàng sẽ thất bại cho dù nàng có một đôi cánh và vầng hào quang ...

Anh hớp một ngụm rượu trong chiếc cốc đặt trên bàn và nghiền ngẫm:

“Tại sao ta lại quá quan tâm đến những sự việc này như vậy? Những sự việc mà ta đã cố lãng quên”.

Con Ben nằm dài trên nền nhà như thấu hiểu nó không dám quấy rầy những giây phút trầm tư của chủ. Nghe tiếng thở dài nó ngược lên nhìn anh. Triều Phong cúi xuống tay anh vuốt nhẹ vào bộ lông óng mượt trên đỉnh đầu nó.

– Cô bé tên Lục Di đó là một thiên thần bí ẩn và đầy nguy hiểm, Ben ạ.

Chúng ta không thể để cho cô bé có mái tóc màu hạt dẻ ấy khuất phục được.

Đêm dài ...

Trong căn phòng âm cúng, ánh sáng vàng dịu soi rõ những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt già cỗi của bà. Những nếp nhăn của một kiếp người.

– Lục Di? Ta biết là cháu đã cố gắng hết sức mình, nhưng kết quả cũng chẳng có gì là ngạc nhiên cả. Rõ ràng là thằng cháu nội của ta cũng đầy kiêu hãnh, nó giống hệt như cha của nó.

Lục Di ngược nhìn người đàn bà quý phái tóc bạc phơ đang ngồi trên chiếc ghế bành. Sóng lưng bà thẳng, hai bàn tay xương xương đặt trên thành ghế.

Hôm nay bà mặc chiếc áo lụa màu đen. Trên cổ bà lấp lánh một chuỗi hạt pha lê.

Thời gian khắc nghiệt cùng với những lo toan trong cuộc sống đã tàn phá sức khỏe của bà, nhưng đôi mắt đen thẫm vẫn ánh lên những tia sắc sảo. Bà vẫn xứng đáng là nhân vật nổi bật nhất của dòng họ.

Lục Di nói với tất cả thương yêu:

– Cháu xin lỗi thưa bà. Cháu cho rằng cháu đã quá vụng về, quá nóng nảy khi nói chuyện với Triều Phong. Cháu đã thất bại.

Bà cụ mỉm cười uể oải:

– Cháu thật chân thành và thẳng thắn, giống hệt ông ngoại của cháu. Cháu ạ!

Tình bạn giữa ông ngoại cháu với gia đình ta thấm thiết biết bao nhiêu. Ông đã giúp đỡ gia đình ta rất nhiều. Ta nợ ông ấy nhiều hơn những gì ta có thể trả được.

Lục Di ngẫm nghĩ về ông ngoại của mình trong ký ức. Một con người hay cười phá lên khi vui vẻ, đáng kính biết là bao ...

– Cháu lại thấy không thuyết phục được. Triều Phong quay trở lại mảnh đất này là đã phụ công ơn của bà. Cháu rất buồn lòng. Lẽ ra, cháu phải tỏ ra mềm dẻo hơn với anh chàng cháu nội của bà. Tuy anh ta làm cháu khó chịu, bà ạ.

– Ta rất hiểu điều đó.

Lục Di nghiền ngẫm lại những bước đi nàng đã thực hiện với Triều Phong.

Cố tìm ra những điểm yếu trong kế hoạch của nàng. Rõ ràng nàng đã mất bình tĩnh, song thật ra anh ta đáng vậy.

Nàng dịu dàng nói:

– Bà không thể hình dung được Triều Phong hiện nay ra sao đâu. Anh ta sống như một ông hoàng trong cái vương quốc xinh đẹp, lộng lẫy của mình.

Nhưng hình như anh ta không thích thú với điều gì cả.

Bà Gia Yến ngả đầu dựa vào lưng chiếc ghế bành.

– Thế đối với nó chuyện thừa kế gia sản không còn ý nghĩa gì nữa hay sao?

Ta nói thật với cháu rằng, ta đã hy vọng kéo nó về bằng cách hứa hẹn sẽ đưa tên nó vào bản di chúc và giao cho nó quyền kiểm soát các công ty, cũng như sẽ ban một nửa gia tài mà ta hiện có.

– Thưa bà, cháu không nói chính xác là bà sẵn sàng điền tên anh ấy trở lại trong bản di chúc.

– Tuy Triều Phong không đồng ý giúp đỡ ta khôi phục lại công ty, nhưng ta vẫn mãn nguyện, vì nó đã đồng ý gặp cháu, nó sẵn sàng lắng nghe cháu truyền đạt lại lời đề nghị của ta.

Lục Di thừa nhận:

– Thật ra thì Triều Phong cũng chẳng phải đồng ý gặp cháu. Anh ấy gần như chẳng buồn đáp lại lời cháu. Đó là một sự thách thức. Và cháu đã để lại cho anh ấy cái ấn tượng mà anh ấy đáng phải chịu.

Một khoảnh khắc im lặng, cuối cùng bà cụ lên tiếng:

– Ta thật sự biết ơn sự nhiệt thành của cháu. Thế tại sao cháu lại không nói với Triều Phong ý nguyện của ta?

Lục Di nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm nhỏ xíu:

– Thừa bà cháu thật đáng tiếc là đã không làm được điều đó. Triều Phong không xứng đáng được hưởng tất cả những mà bà đã vất vả gây dựng được để định giao cho anh ấy. Anh ấy không thể nhận dưới sự dâng tặng, mà phải nghĩ lại, việc củng cố những công ty là nghĩa vụ đối với gia đình.

– Cháu đã nói với Triều Phong như vậy ư?

Lục Di ưỡn cằm:

– Vâng, đúng vậy. Chẳng có điều kiện gì hết.

Bà cụ thở dài:

– Thế là ta đã hiểu.

– Cháu không phải là kẻ quy lụy người khác. Và cháu cũng không muốn anh ấy nghĩ chính bà phải cầu xin anh ấy quay trở về. Thừa bà, cháu xin lỗi bà.

– Thôi, đừng quá nghiêm khắc với mình nữa, Lục Di. Rất có thể nếu cháu có nói ta đã điền lại tên của Triều Phong trong di chúc và ta sẵn sàng khom lưng cầu xin nó, nó cũng vẫn từ chối thôi mà.

– Cháu biết như vậy - Lục Di vươn thẳng người - Bà à! Thôi, chúng ta hãy nói về tương lai đi. Chúng ta đã làm mọi cách để triều Phong nhận lấy trách nhiệm của mình, nhưng rõ ràng anh ta không sẵn sàng. Do đó chúng ta phải bàn đến giải pháp khác.

Khuôn mặt bà Gia Yến đượm buồn. Bà nhìn cô gái bé nhỏ đang đứng trước mặt bà. Nàng là hình ảnh tái sinh của những kỷ niệm ngày xưa. Giọng bà gần như những tiếng thì thào:

– Công ty đang đứng trước thảm họa, ta hiểu điều đó hơn cháu. Chỉ có một người nào đấy trong dòng họ mới có thể điều hành như cách ta đã luôn luôn điều hành nó. Ta thừa nhận đã không còn đủ sức mạnh hoặc mong muốn tiếp tục cầm cờ nữa. Ta mệt mỏi lắm rồi, Lục Di ạ.

Lục Di nhìn vào đôi mắt của bà ngày xưa oanh liệt, kiêu hãnh đến là thế ... và cảm thấy thương hại.

– Cháu hiểu, thừa bà.

– Ta đã làm điều đó quá muộn phải không Lục Di? Lẽ ra ta phải sắp xếp người kế tục từ vài năm trước đây rồi, nhưng ta cứ lần lữa mãi. Phần nào do ta hy vọng là Nhậm Khởi Minh sẽ quay trở lại.

– Cháu hiểu, bà ạ.

Giọng bà khàn khàn như cổ kiềng nén cơn xúc động:

– Sau khi Khởi Minh chết, ta vẫn tự an ủi thế nào Triều Phong cũng sẽ quay trở lại với gia đình. Đối với nó, chỉ còn có chúng ta mà thôi, nó phải ở lại với chúng ta. Ta tự an ủi, đánh lừa mình là điều đó cuối cùng thế nào rồi cũng sẽ đến. Nhưng sự thật không phải là như vậy.

– Tình hình có vẻ tồi tệ, nhưng chúng ta cũng không nên quá tuyệt vọng.

Giống như ông ngoại cháu ngày xưa đã nói:

“Định mệnh càng cay nghiệt, thì chúng ta càng đứng vững!”.

Bà Gia Yến lẩm bẩm:

– Ta ước gì cháu là người của gia tộc, để ta có thể trao công ty cho cháu.

Lục Di chớp chớp mắt ngạc nhiên:

– Cám ơn bà. Thật thú vị. Nhưng cho dù cháu là thành viên của gia đình, cháu cũng không gánh vác được công ty. Bà cháu ta đều biết cháu không, phải là loại người có tính quyết đoán để lãnh đạo một công ty lớn như thế.

- Không đâu, cháu sẽ làm được Lục Di ạ. Ta biết cháu có thể làm được những gì cháu đã quyết tâm làm.
- Thưa bà, cháu muốn tự mình làm một cái gì đó của riêng mình.

Mặt bà cụ trầm ngâm, rồi lại trở về với trạng thái cam chịu.

- Đôi lúc ta nghĩ sẽ trao công ty lại cho cháu gái của ta Nhậm Tinh Doanh.

Nhưng nó sẽ không bao giờ thay thế được ta, dù nó có lớn thêm bao nhiêu tuổi nữa. Còn Mã Lãnh Bình chồng nó thì lại có quá nhiều tham vọng, ta chắc vậy.

Nhưng nó chưa đủ tầm cỡ để cai quản các hoạt động của toàn công ty - Bà cụ nói như mếu - Có lẽ ta đã sai lầm khi tác hợp cuộc hôn nhân này. Thật bất hạnh cho những người trong gia tộc ta.

- Thưa bà, có lẽ chẳng ai thay thế bà được đâu.
- Triều Phong hoàn toàn đủ sức cai quản cơ nghiệp này.
- Nhưng anh ấy không tha thiết. Cháu không biết tình trạng này dẫn chúng ta về đâu.
- Ta cần một thời gian để đi đến những quyết định sau cùng.

Lục Di nhìn bà chủ của mình một cách tuyệt vọng.

- Tất nhiên phải có quyết định. Nhưng chắc chắn sẽ chẳng có quyết định nào liên quan đến người cháu nội kiêu hãnh và đầy ngạo mạn của bà.

Lục Di lặng lẽ bước ra khỏi phòng và trở về phòng làm việc của mình.

Trụ sở chính của công ty cách tòa biệt thự không xa. Tuy vậy, trong bao nhiêu năm qua, bà Gia Yến thường điều hành đế chế ngay tại tòa biệt thự nguy nga, tráng lệ. Vì thế, bà cai quản rất chặt chẽ mọi nhịp đập cái vương quốc của mình.

Bóng đêm đã phủ kín bốn bức tường của căn phòng làm việc, rồi nuốt chửng luôn cả tòa biệt thự.

5. Chương 5

Mã Lãnh Bình đang đứng dựa vào bàn làm việc của Lục Di. Khi cửa mở, anh ngược nhìn nàng qua cốc cà phê trên tay:

- Tôi tin cuộc hành trình của cô để đối mặt với ngài cháu nội hoang tàn của bà Phùng Gia Yến không lấy gì làm thành công.

Lục Di tự rót ừng một tách trà nóng. Rồi Bàng đi qua cái bàn làm việc và ngồi phịch xuống ghế.

- Anh có cần thay cà phê bằng một cốc sâm-banh để chúc mừng sự việc này không?

Lãnh Bình nhếch môi cười, nụ cười mãn nguyện:

- Thật đúng như lời đồn đại về Nhậm Triều Phong. Hắn là một con người lạnh lùng, tàn nhẫn, một con chuột kiêu ngạo chẳng hề có chút tình người.

- Đó chỉ là một sự vờ vĩnh nhằm củng cố địa vị của mình.

- Nói một cách khác, hắn vẫn đứng vững khi thấy cô quỳ xuống cầu xin hắn hãy quay về trong vòng tay của gia đình, để được điền tên trong bản di chúc của bà Phùng Gia Yến, và nắm quyền thống lĩnh mãi mãi trận địa này.

- Còn nếu anh ta trở về thì anh lại gán cho anh ta những cái tội khác, phải không?

– Sao bỗng nhiên cô trở nên gay gắt? Tôi đoán chắc, cũng với giọng điệu này, cô đã giảng giải cho Triều Phong về trách nhiệm và nghĩa vụ, có đúng không? Lục Di, thế đến bao giờ cô mới biết là dùng mật có thể bắt được nhiều ruồi hơn là dùng giấm?

– Có những loại người không thể dùng mật ngọt.

– Nhưng cô cần anh ta?

– Tất cả chúng ta đều cần anh ta.

Đêm tĩnh lặng và bình yên. Không khí lạnh bao trùm vạn vật. Và chỉ vài phút nữa thôi, cơn mưa sẽ ập đến nuốt chửng tòa nhà cổ kính tráng lệ và mọi thứ sẽ biến mất kể cả nàng.

Lục Di đứng bên cửa sổ căn phòng cảm thấy như bị vướng vào một chiếc vòng lẩn quẩn khi tự vấn lương tâm mình.

Tại sao nàng luôn xôn xang khi nhớ đến ánh mắt vừa lạnh lùng, vừa tha thiết của Nhậm Triều Phong? Chưa bao giờ, ngay cả những giấc mơ đẹp nhất, nàng lại thấy mình gắn bó với mọi người đàn ông như vậy. Nàng thù ghét cảm giác ấy.

Giờ thì nàng thật sự hiểu rằng:

Nhậm Triều Phong đã xử sự đúng như lời anh ấy đã từng nói là không bao giờ trở về mảnh đất này nữa.

Thế là hết.

Không có gì thay đổi ở anh, cũng như ở mọi người. Riêng đối với nàng, giờ đây nàng đã biết được một điều mà trước đây chưa hề có một người đàn ông nào gọi lên trong nàng, đó là nỗi nhớ nhung.

Có thể trong một thời gian ngắn nữa thôi, hình bóng Nhậm Triều Phong cũng tan nhòa đi như trong một giấc mơ và nàng sẽ trở về cái không khí quen thuộc trong cuộc sống mỗi ngày.

Trời tối dần và gió bắt đầu thổi mạnh.

Nàng đau buồn như một kẻ bị lãng quên ...

Lục Di đang chìm đắm trong dòng suy tưởng, thì chiếc máy đàm thoại nội bộ nhấp nháy tín hiệu kéo nàng trở về thực tại.

Nàng nhắc máy lên giọng bà Gia Yến hòa lẫn trong tiếng mưa tràn đầy cảm xúc:

– Lục Di! Ta muốn gặp cháu ngay bây giờ.

– Thưa bà ...

Không gian trở lại yên lặng, càng gây thêm sự kích động mãnh liệt trong nàng. Lục Di gác máy rồi vụt ra khỏi cửa, nàng chạy dọc theo dãy hành lang vắng lặng và lao vội xuống cầu thang. Hơi thở hỗn hển khi nàng đặt tay lên nắm cửa.

Cửa mở. Nàng đứng phất lại.

Con tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực đang vỡ tung của nàng.

Không khí lạnh lẽo, căng thẳng trong căn phòng khách vốn sang trọng và lộng lẫy đập vào nàng như chạm phải một tảng băng rắn. Lục Di như ngạt thở vì kinh ngạc. Nàng sững sờ nơi ngưỡng cửa, liếc nhìn toàn cảnh ...

Bà Gia Yến vẫn ngồi trên chiếc ghế bành quen thuộc của bà. Vẫn còn đầy đủ nét quý phái và sự tinh anh trong ánh mắt.

Bà đang nói chuyện với một người đàn ông trang trọng trong bộ âu phục đen tuyền. Bóng dáng cao ráo và khuôn mặt ấy Lục Di không sao lầm lẫn được, dù anh có đứng giữa đám đông hàng vạn người:

Nhậm Triều Phong.

Nàng tự nhủ mình đang tỉnh hay mơ? Đây là sự thật hay ảo giác? Làm gì có chuyện Nhậm Triều Phong có mặt ở đây. Nhưng hồi ơi! Những cảm giác của nàng là thật. “Anh ấy đã đến”.

Nàng đã chiến thắng, chiến thắng một cách cao thượng và yên tâm với ý, nghề cơ nghiệp này được đặt trong một đôi cánh tay vững chắc.

Tim nàng, đập rộn và reo lên trong lòng khi nàng bước đến gần. Nàng nhìn Triều Phong.

Anh đứng quay lưng lại nhìn ra phía cửa sổ. Anh nhìn chăm chú xuống cảnh sắc bên dưới đang chìm đắm trong màn mưa. Nàng biết anh đã ý thức được sự có mặt của nàng, nhưng không quay lại.

Anh đứng đó trông có vẻ rất ung dung, nhưng Lục Di cảm giác đó chỉ là sự phớt lờ giả tạo. Anh ta trông như đang thu mình lại để chuẩn bị đối phó. Và bằng một cảm nhận rất sâu sắc, nàng đã tin rằng, hai con người đang hiện diện trước mặt nàng đều tránh không lao vào ôm chầm lấy nhau sau bao ngày xa cách.

Sự im lặng bay mất, bà Gia Yến rõ ràng nhẹ nhõm khi trông thấy nàng.

– Chào cháu Lục Di, cháu hãy ngồi xuống đây.

Lục Di ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà. Bà ôn tồn nói:

– Ta rất vui vì cháu nội của ta cuối cùng cũng đến và đã có một quyết định quan trọng.

Bất chấp không khí căng thẳng trong phòng, Lục Di nhìn về phía Triều Phong.

– Tôi rất mừng khi thấy ông đã quyết định đứng đắn thừa ông Triều Phong.

Tôi biết là ông không thấy hối tiếc.

Triều Phong chậm chậm quay lại nhìn nàng, cặp mắt đen thẫm của anh chớp chớp:

– Tôi chưa đi đến quyết định cuối cùng. Tôi vừa giải thích cho bà Gia Yến biết là tôi sẽ lãnh nhiệm vụ giải nguy cho công ty với một điều kiện nhất định.

Bụng nàng như muốn thắt lại, nhưng nàng cố giữ nụ cười trên môi:

– Điều kiện gì vậy, thưa ông?

Bà Gia Yến trở mình nhè nhẹ trên ghế bành:

Triều Phong nói là không cần điền tên vào bản di chúc của ta cũng như không vĩnh viễn nắm quyền kiểm soát công ty. Cậu ấy nói sẽ giúp chúng ta qua khỏi những vướng mắc hiện nay để đổi lấy một khoản lệ phí.

Lục Di kinh ngạc, nàng ngược nhìn Triều Phong:

– Một khoản lệ phí à? Tiền bạc ư? Ông định sẽ đối xử với gia đình của chính ông như cách xử sự với những khách hàng khác ư?

Triều Phong nhẹ nhàng nói:

Không phải chỉ có như vậy đâu. Khoản phí cho tôi chắc chắn sẽ cao hơn mức một khách hàng thông thường.

– Trời ơi! Ông nói cái gì vậy?

Triều Phong nhún vai:

– Cô đã nghe tôi nói rồi đấy.

Lục Di kinh ngạc đến nhìn bà Gia Yến. Nàng chắc là mình đã bỏ sót điều gì đó trong khi cân nhắc. Nhưng bà Gia Yến chỉ cười một cách miễn cưỡng.

Bà nói như thì thầm:

– Ta e rằng cậu ấy muốn như vậy.

Lục Di quay lại nhìn chăm chú vào Triều Phong:

– Thật là quá quắt. Sau những gì bà nội ông đã dành cho ông, tôi không ngờ ông lại gay thêm đau khổ cho bà. Ông đúng là chai sạn và độc ác, là thứ bọ bèo.

– Thật đáng tiếc phải không? Nhưng tôi đến đây không phải để làm theo cách mà các người đã mong mỏi ở tôi.

– Ông không thể ...

Bà Gia Yến vội chìa bàn tay ra:

– Thôi đủ rồi, Lục Di ạ. Ta đã đồng ý với cái giá của Triều Phong.

Lục Di bước đến bên bà Gia Yến và ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế bành của bà. Nàng nắm lấy bàn tay khô mảnh với những ngón tay dài thon của bà, lồi bóp thật chặt. Chiếc nhẫn kim cương trên tay bà đâm vào lòng bàn tay nàng đau nhói.

– Thưa bà, bà không thể chấp nhận những điều kiện của ông ta. Ta đã định trao cả cơ nghiệp này cho cậu ấy, ta muốn có một người cai quản xứng đáng để làm rạng danh dòng họ.

– Vâng, đúng vậy. Nhưng bà vẫn nghĩ điều đó sẽ xảy ra khi ông ta gia nhập công ty trên cơ sở lâu dài và lãnh đầy đủ trách nhiệm với gia đình.

Lục Di vẫy tay về phía Triều Phong với tất cả phần nộ.

– Ông rõ ràng chỉ hành động như một gã làm thuê. Cơ nghiệp này chẳng hề có một ý nghĩa gì.

Bà Gia Yến điềm tĩnh nói:

– Ta sẽ quyết định những gì trong quyền hạn của mình.

– Cháu sẽ không để bà hạ mình cầu xin ai cả, cháu không muốn bà như vậy.

Ông ta không có quyền đòi hỏi như thế.

Nụ cười của Triều Phong thật đáng sợ:

– Lục Di! Tốt nhất là cô nên nén cơn tức giận cao quý của cô lại. Cô chỉ mới nghe điều kiện thứ nhất của tôi, còn điều kiện khác nữa.

Lục Di quắc mắt nhìn Triều Phong một cách dữ dội:

– Điều kiện thứ hai của ông là gì?

– Tôi muốn cô là trợ lý riêng cho tôi, cô sẽ làm việc cho tôi chứ không phải cho bà Gia Yến.

Lục Di rúm người lại vì choáng váng:

– Ồ! Không bao giờ có chuyện đó.

– Nhưng tôi thì lại nghĩ dù muốn hay không những điều tôi nói, cô cũng phải đồng ý với tôi. Cô nhất định phải đồng ý.

– Vậy thì ông đã lầm. Tôi không phải là loại người như ông tưởng.

Triều Phong điềm tĩnh nói:

– Bà Gia Yến khẳng định với tôi là cô biết nhiều như cụ về hoạt động bên trong của công ty. Bà nói cô có sự hiểu biết thấu đáo về hầu hết những người ở bộ phận quản lý. Trên tất cả những thứ ấy cô hầu như là một thành viên của gia đình.

Nhưng tôi không phải một món hàng để ông ngả giá.

Triều Phong nhún vai:

– Tôi cần cô. Tôi cần một người có đầy đủ kiến thức để tạo ra sự liên tục và đảm nhận vai trò liên lạc giữa bộ phận quản lý và gia đình. Cô cần phải giúp tôi cứu vãn công ty vì đó là nguyện vọng cả đời của ân nhân cô.

Lục Di nhích người ra xa liếc qua khoảng tối trong căn phòng và nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của bà Gia Yến, cổ nuốt cơn uất nghẹn:

– Thưa bà, bà giao cháu lại cho ông ta theo kiểu như thế phải không?

– Cháu có quyền quyết định, Lục Di ạ.

Triều Phong nhìn nàng thách thức:

– Cô còn thời gian để suy nghĩ, thưa cô.

Và khi nhìn vào ánh mắt của bà Gia Yến. Lục Di suy nghĩ thật nhanh. Nàng nói một cách lạnh lùng với Triều Phong:

– Cũng chẳng cần phải chờ quyết định của tôi đâu. Tôi sẽ ở lại cùng công ty trong một khoảng thời gian nhất định.

Triều Phong cười, ánh mắt anh ánh lên niềm vui chiến thắng:

– Tuyệt vời!

– Ông quả xứng đáng với tiếng tăm của mình, thưa ông Nhậm Triều Phong.

– Cô cứ gọi tôi là Triều Phong. Thật ra, chúng ta sẽ cộng tác chặt chẽ với nhau. Nếu đối đầu với kẻ khác là bản năng của cô thì theo tôi cô không nên tiếp diễn nữa.

– Đó là sự ép buộc. Xin lỗi ông, tôi còn có công việc phải giải quyết.

Chẳng đợi trả lời, Lục Di xoay người lại rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

6. Chương 6

Không khí im lặng bao trùm căn phòng, khi cánh cửa đóng lại phía sau Lục Di.

Bà Gia Yến đứng dậy khỏi ghế:

– Đây là lần đầu tiên gặp lại cháu sau bao ngày xa cách mà ta cảm thấy hạnh phúc Triều Phong ạ. Vâng ta rất hiểu tâm trạng của cháu. Và ta cố gắng rất nhiều để xử sự thế nào cho phải với cháu. Đó là một thiện chí rất lớn của ta để bù lại những ngày xưa ...

Triều Phong cắt ngang lời bà bằng một thái độ cương quyết:

– Thưa bà, chúng ta cần làm rõ điều này. Nếu như sự liên minh của chúng ta có cơ may hoạt động được, chắc chắn phải có một luật lệ. Điều đầu tiên chúng ta hãy thôi không nói về quá khứ. Bà và cháu đã ở hai phía đối nghịch nhau trong cuộc chiến vừa qua. Và trừ phi bà muốn quay trở lại cuộc chiến, còn nếu không chúng ta không nên nhắc lại nữa.

– Ta tin là cháu nói đúng. Rồi cháu không phải trách ta.

– Có lẽ bà nên hạnh phúc vì đã có một sự trợ lý tốt. Vì chính cô Lục Di đã thuyết phục được cháu trở về mảnh đất này.

– Ta cũng nghĩ vậy. Con bé có đôi cánh và một vầng hào quang.

– Có phải vì thế mà bà giữ cô ấy bên mình phải không?

– Ta nghĩ rằng nếu không có Lục Di, ta thật sự không biết xoay sở như thế nào trong những năm tháng vừa qua. Tuy nhiên Lục Di cũng cần có một sự nghiệp. Đó là vì mẹ nó. Nó phải trông nom chăm sóc một người mẹ gần như mất trí và đau ốm triền miên. Ta thường đọc thấy những mơ ước chân thành trong đôi mắt thơ ngây trong sáng ấy.

Triều Phong ngáp ngừng ...

– Như một cuộc tình?

Bà Gia Yến lắc đầu:

– Đừng nên có những ý nghĩ trơ trẽn như thế. Cũng có thể sẽ có một vài cuộc tình thú vị nào đấy. Đúng. Ta cũng muốn con bé có được một nguồn khởi hứng thực sự trong cuộc đời. Trong mắt ta, nó là một cô gái hấp dẫn và đáng yêu nhất. Ta không muốn nó phải bị tổn thương.

Triều Phong nhìn vào bà Gia Yến. Đôi mắt của bà trở nên xa vắng ...

– Cách đây hai năm có một người đàn ông tên là Mã Lãnh Bình lúc đầu hắn theo đuổi Lục Di, nhưng khi gặp cháu gái ta Nhậm Tinh Doanh lập tức nó bỏ rơi Lục Di để cưới Tinh Doanh.

Đôi mắt Triều Phong tối sầm lại. Trong đầu anh thoáng hiện hình ảnh của Lục Di khi nàng đứng trên thảm cỏ ẩm ướt trong cơn mưa, đôi mắt u uất ...

Không hiểu sao hình ảnh ấy giờ đây lại tác động trong anh mãnh liệt đến như vậy?

Giọng anh đầy cay đắng:

– Bà đã tác hợp cho cuộc hôn nhân ấy?

– Đúng. Đó là sai lầm của ta. Ta không biết Lãnh Bình dùng Lục Di như một công cụ lợi dụng để đến với gia đình ta. Mục đích của hắn chính là Tinh Doanh.

Hắn muốn kết hôn với một người trong dòng họ Nhậm. Cháu biết không hắn đã tính là sẽ leo đến vị trí lãnh đạo trong công ty. Nhưng ta không bao giờ để cho tham vọng của hắn trở thành hiện thực. Hiện nay thì hắn chẳng còn gì đáng ngại cả. Nhưng ta không muốn thấy Lục Di bị xúc phạm một lần nữa.

– Thế có phải bà định ám chỉ cháu không?

Cặp mắt bà trở nên nghiêm khắc:

– Cũng có thể như vậy.

– Cháu và Lục Di là hai thái cực đối nghịch nhau. Cô ấy không hợp với cháu và cháu cũng không hợp với cô ấy. Cháu và Lục Di sẽ hòa thuận với nhau tốt đẹp chừng nào cô ấy hiểu rằng cháu là chủ.

Bà Gia Yến lẩm bẩm:

– Ô? Mà cũng thật thú vị khi được xem cháu và Lục Di đối chọi nhau.

Triều Phong nhún vai ...

Bà Gia Yến đặt tách trà xuống bàn và nhòm người về phía trước.

– Này, Triều Phong?

– Dạ.

– Ta hoàn toàn chưa biết chắc tại sao cháu lại đến đây nhưng ta mong cháu hiểu cho là ta rất biết ơn.

– Có lẽ tốt hơn hết, bà cứ đợi xem công việc tiến hành ra sao trước khi bà quyết định là cần biết ơn hay không.

Bà cụ nhìn anh chăm chú:

– Ta nghĩ, chính cháu cũng chưa biết mọi việc rồi sẽ đi đến đâu. À, mà này!

Cháu cũng cần có một chỗ để ở. Mọi thứ trong tòa biệt thự này là của cháu. Ta mong rằng nó sẽ có một ý nghĩa ...

– Bà hãy quên điều ấy đi, cháu sẽ tìm thấy một nơi ở ình.

– Có một vài căn nhà nhỏ, xinh xắn nằm dọc theo bãi biển này, cách đây không xa. Hai mẹ con Lục Di ở một trong những căn nhà đó. Ta tin là cháu có thể ở một căn nếu cháu thích.

Triều Phong ngẫm nghĩ về những điều bà Gia Yến đã nói. Anh cảm thấy mình như đang bị cuốn sâu vào một chiếc vòng vô hình.

Nhưng anh không thể nói cho bà biết lý do vì sao anh lại quay trở về mảnh đất này.

Nàng ngồi thu mình ở một góc phòng, cầm đặt lên hai cánh tay, suy nghĩ miên man ... Bây giờ chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Nàng ngồi bất động như thế liên tiếp trong nhiều phút. Rồi vừa lúc nàng toan đứng lên để ra về thì cửa phòng bật mở và Nhậm Triều Phong bước vào. Nhịp tim Lục Di tức khắc đập rộn lên. Nàng đã toan quay gót, nhưng Triều Phong đã trông thấy nên nàng không còn kịp trốn nữa.

Triều Phong đã gần giọng:

- Lục Di!
- Chào ông Triều Phong.
- Tôi có vài việc cần bàn với cô, có được không?
- Được, thưa ông.
- Tôi muốn đặt một văn phòng làm việc tại tòa biệt thự này.
- Văn phòng cũ của bà Gia Yến hiện nay vẫn còn bỏ trống ở ngay kề bên, nếu ông thích.

Triều Phong gật đầu, vẫn nhìn nàng:

- Tôi sẽ thường xuyên đi đến các cơ sở. Cô sẽ là người luôn có mặt bên tôi.
- Vâng, thưa ông.

Một thoáng im lặng trôi qua trước khi Triều Phong quay gót, nhưng rồi anh dừng lại:

- Cô có nghĩ là tôi sẽ trở về mảnh đất này không, Lục Di?
- Ông trở về là quý lắm rồi. Tôi nghĩ bà nội của ông sẽ rất mừng. Và vong hồn ông nội ông cũng vui lòng nơi chín suối.
- Thế à?
- Vâng.

Bỗng Triều Phong đóng mạnh cửa phòng lại, rồi bước đến trước mặt nàng, giọng anh trầm lắng lại:

- Thế còn cô? Cô có biết vì sao tôi trở về mảnh đất này không?
- Dĩ nhiên là tôi biết. Tôi đã cố gắng, thuyết phục ông. Và ông cũng hiểu ra ý nghĩa tốt đẹp của những gì mình sẽ làm.

Một bên chân mày của anh nhướng lên:

- Vậy ư? Vậy thì nhờ cô nói lại với bà Gia Yến rằng, tôi về đây không phải để thừa hưởng gia tài, hay rậm rập tuân theo những gì đã được an bài. Tôi đã có định kiến về mảnh đất này và tôi sẽ không bao giờ thay đổi những định kiến ấy.

Tôi nghĩ cô cũng thừa biết điều đó.

- Đó là sai lầm của ông. Triều Phong ạ. Đây là cơ nghiệp của gia đình ông, của chính bản thân ông. Lẽ ra không cần ai phải kêu gọi đến trách nhiệm và nghĩa vụ của ông.
- Thật vậy ư? Nếu vậy thì tôi xin nói rõ lý do tôi trở về mảnh đất này cho cô biết.

Thoắt một cái, hai bàn tay anh đã nắm lấy vai nàng thành một vòng tay siết chặt đến nỗi nàng không còn cách nào vùng ra nữa. Nàng chỉ còn vừa kịp ngạc nhiên dùng hai bàn tay đẩy vào bộ ngực rộng của anh. Nhưng vô hiệu, nàng đã nằm gọn trong vòng tay anh rồi. Miệng anh không hỏi han, không nài nỉ mà chiếm

đoạt. Rồi mọi kháng cự của nàng tan biến đi, môi anh siết chặt thì môi nàng từ từ mở ra ngọt ngào, mê đắm ...

Rất lâu sau đó, vòng tay anh từ từ nới rộng, buông lơi, ve vuốt. Cùng lúc khuôn mặt anh cũng thay đổi từ cuồng dại, chuyển sang dịu dàng rồi bình thản, chứng tỏ anh đã lấy lại được tự chủ.

Anh trầm giọng nói:

– Rất đáng tội nghiệp cho cô, nếu như cô lấy Mã Lãnh Bình làm chồng. Bởi vì hai người không hề yêu nhau và không bao giờ có hạnh phúc.

Anh nhẹ nhàng mở cửa, rồi nhẹ nhàng đóng lại sau anh, để mặc Lục Di một mình trong căn phòng trống vắng.

Một vầng trăng treo trên bầu trời, ánh sáng vàng dịu phản chiếu chiếc bóng cô đơn của nàng.

Trời đã khuya, gió bên ngoài từng cơn lạnh buốt. Lục Di ngồi bên song cửa sổ, co đầu gối lên tận cằm ôm lấy chân và nhắm mắt lại.

Nàng bắt đầu hình dung những xáo động tình cảm đã xảy ra với nàng.

Đó là thật chứ không phải là ảo giác. Nhậm Triều Phong đã hôn nàng. Nàng không nghĩ điều đó có thể xảy ra. Nhưng sự thật giây phút ấy đã đến. Và nàng có cảm giác như nàng đã trông đợi. Tại sao? Đó là nỗi đau mà nàng phải đến mặt.

Đã bao nhiêu lần nàng cố xua đuổi tiềm thức. Đôi môi anh, đôi môi nàng tưởng chừng lạnh lùng và khô cứng, khi hôn nàng lại mềm mại, êm ái và tha thiết không thể tưởng tượng được. Và nàng vẫn luôn thấy rạo rức xao xuyến sau những lời nói phũ phàng và cay độc ấy.

“Rất tội nghiệp cho cô nếu như lấy Mã Lãnh Bình. Bởi vì hai người không hề yêu nhau và không bao giờ có hạnh phúc”.

Phải chăng anh đã nhìn thấy tận sâu thẳm của đáy lòng nàng? Cách nàng đáp lại nụ hôn của anh không phải là cách của một phụ nữ đang yêu một người đàn ông khác.

Nàng không thể phủ nhận. Từ khi Mã Lãnh Bình rời xa nàng, nàng đã nhận ra tình yêu của anh là một sự dối trá và tàn nhẫn đến đau lòng. Điều gì sẽ xảy ra, nếu như nàng gắn liền mãi mãi cuộc đời mình với người đàn ông ấy? Cũng chẳng khác nào như phải chịu đựng một vòng vây siết chặt đến làm mình đau đớn.

Nàng tưởng mình đã gạt bỏ được những ý niệm về tình yêu cho đến khi gặp Nhậm Triều Phong.

Bằng cảm nhận của tất cả tấm lòng, Lục Di nhận thức được một điều là nàng không bao giờ phủ nhận. Đó là:

Vì bất cứ lý do gì mà Nhậm Triều Phong hôn nàng, anh cũng không hoàn toàn kiềm chế cảm xúc của mình. Anh đã rung động!

Có tiếng bước chân rất khẽ vang lên sau lưng khiến Lục Di không hề hay biết cho đến khi cảm nhận được chiếc áo ấm quen thuộc phủ lên vai mình và giọng nói ấm áp:

– Lục Di?

Nàng ngược nhìn đôi mắt nâu đầy những nếp nhăn của mẹ.

– Có chuyện gì thế mẹ? Mẹ không khóc ư?

– Tại sao con vẫn chưa ngủ?

– Con không ngủ được.

– Chắc là có chuyện buồn phiền rồi?

– Không có chuyện gì xảy ra với con đâu mẹ ạ.

Im lặng một lúc bà ngồi xuống bên cạnh Lục Di, nắm giữ bàn tay con trong tay mình và vỗ nhẹ:

– Lục Di! Con nghĩ người đàn ông ấy có cứu vãn được công ty không?

Đôi mày thanh tú của nàng khẽ cau lại:

– Theo con nếu như có ai đó làm được điều ấy thì chính là ông ta.

Bà chăm chú nhìn vào mắt nàng:

– Con không thích ông ta, phải không?

Có tiếng gõ cửa căn nhà gỗ của họ đúng lúc Lục Di đang cố gắng lẩn tránh câu trả lời. Nàng vội nói:

– Để con mở cửa cho.

Lục Di đứng dậy và đi ra gian ngoài mở cửa.

Nàng nghe có tiếng lao xao của bước chân trên lối đi trải sỏi.

Cửa mở, Triều Phong xuất hiện như một giấc mơ trước mặt nàng.

Bộ quần áo màu đen càng làm nổi bật sự duyên dáng, mạnh mẽ và sức quyến rũ mãnh liệt nơi con người anh.

Bắt gặp tia nhìn sững sờ của nàng, môi anh hơi mím lại. Có sự thay đổi màu sắc trong ánh mắt anh ... rực sáng hơn.

Lục Di cố tỏ ra bình thản nhưng trong lòng nàng không cảm thấy, tay nàng run run trên nắm đấm cửa.

– Chào cô. Cô có thể cho tôi xin một tách trà nóng không?

Mời ông vào nhà.

Trong căn phòng khách nho nhỏ, xinh xắn, Triều phong nhìn nàng qua làn khói trắng của tách trà nóng trên tay.

– Lục Di! Tôi có tin nhắn cho cô. Tôi nghĩ, chúng ta đang mắc phải một vấn đề nghiêm trọng.

Lục Di đặt tách trà xuống, nhìn anh lo lắng:

– Ông nói điều gì vậy? Có chuyện gì xảy ra?

– Tất cả những thua lỗ, mất mát của công ty trong thời gian qua là do ai đó trong cấp quản lý cố tình khoét sâu vấn đề thêm nghiêm trọng.

Lục Di kinh ngạc tròn mắt nhìn anh:

– Ông nói công ty đang là nạn nhân của một bàn tay phá hoại, có phải không?

– Rất tiếc đó là sự thật.

– Trời! Ai làm điều ấy?

Triều Phong nhìn nàng với vẻ chán chường:

– Rất nhiều người trên thế gian này khi đi làm, họ để đôi cánh và vầng hào quang ở nhà.

– Vâng, tôi hiểu. Và tôi nghĩ, nếu một người nào đó cố ý phá hoại công ty, thì người đó chắc tôi phải biết tường tận.

– Cũng có thể là thành viên của gia đình.

– Trời!

Lục Di đứng bật dậy rồi lại ngồi xuống:

– Ông không có ý định ám chỉ ...

– Tôi đã nói với cô rồi, tôi chưa dám chắc là ai đứng đằng sau. Nhưng có nhiều khả năng là người trong gia đình.

– Thật khó tin là có thành viên trong gia đình muốn làm tổn thương đến công ty lạy Chúa? Có lẽ tôi là người đáng ngờ nhất hơn bất cứ một thành viên nào trong gia đình.

Triều Phong mỉm cười:

– Theo những điều tôi biết, cô là người tôi ít nghi ngờ nhất.

Vì lý do nào đấy Lục Di cảm thấy ấm lòng trước lời nhận xét đó. Nàng thấy nóng bừng lên vì phấn chấn.

Nàng nói:

– Tôi nghĩ, tôi phải cảm ơn ông đã dành cho tôi sự trân trọng nào đó đối với những năm tháng tôi đã trung thành với bà Gia Yến và với gia đình.

– Tôi có thể nhìn thấy những ý nghĩ của cô qua đôi mắt.

Sự phấn chấn nàng vừa cảm thấy giờ đây như đông cứng lại.

– Này, ông đừng tưởng ông hiểu tôi như ông nghĩ. Thật ra, ông không hiểu gì cả.

Đúng lúc câu chuyện của họ bắt đầu gay gắt thì bà Bình Giang, mẹ của Lục Di xuất hiện, bà bước ra từ gian phòng bên cạnh:

Lúc này, Triều Phong đứng quay lưng về phía bà, anh chỉ cảm nhận được giọng nói hiền hòa, ấm áp:

– Xin lỗi, tôi nghe con gái tôi nói ông sẽ là người điều hành công ty trong khoảng thời gian sắp tới ...

Triều Phong quay lại, giọng anh từ tốn và rất lễ độ:

– Thưa bà ...

Vừa trông thấy Triều Phong, dù anh chưa nói hết lời, khuôn mặt bà Bình Giang tái đi, cặp môi khẽ run rẩy, và trong một khoảnh khắc vẻ đau đớn thoáng hiện lên trong ánh mắt.

– Là ông ... là ông ... Tại sao, lại là ông?

Triều Phong bước đến gần, khuôn mặt bà càng tái nhợt hơn:

– Ông đến đây làm gì? Hãy đi đi! Đi đi! Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy ông nữa? Không bao giờ ...

Lục Di ngược nhìn mẹ khuôn mặt thất sắc của bà làm nàng hốt hoảng:

– Mẹ làm sao thế? Mẹ lại thấy khó chịu trong người à?

Lục Di cầm lấy bàn tay gầy guộc xanh xao của mẹ, lúc này đã trở nên lạnh giá khi nhìn vào khuôn mặt của Triều Phong.

Giọng bà thều thào đứt quãng:

– Ta lại nghe ... những hồi chuông giáo đường ngày ấy ... ngày ấy ...

Lục Di nhìn mẹ, lo lắng:

– Mẹ lại mê sảng nữa rồi.

Hơi thở bà hỗn hển:

– Ác mộng ... cơn ác mộng đã đến ...

Lục Di kêu lên:

– Xin mẹ, mẹ đừng nói những điều ghê sợ ấy!

Bà Bình Giang nhắm mắt lại, hai chân lùi dần, cho đến khi cánh cửa khép lại dưới đôi tay run rẩy của bà.

Lục Di bối rối trước tia nhìn sững sờ của Triều Phong. Nàng ngồi phịch xuống ghế.

– Triều Phong, như ông đã thấy rồi đấy, sức khỏe của mẹ tôi rất kém, trí nhớ của bà bị tổn thương vì những kích động quá lớn trong cuộc sống. Vừa rồi trông thấy ông, bà đã xúc động mãnh liệt. Có lẽ khuôn mặt ông rất giống một nhân vật huyền bí nào đó trong cái quá khứ đầy ắp những dữ kiện của bà.

– Chính cô cũng chưa hiểu hết quá khứ của mẹ mình?

– Tôi không muốn khơi lại đồng tro tàn nếu như điều ấy làm mẹ tôi đau khổ.

Điều ấy cũng có nghĩa là tôi muốn ông đừng bao giờ quay trở lại ngôi nhà này một lần nữa. Nếu không tôi sẽ chẳng còn gì để nói với ông.

Triều Phong nhìn nàng một cách phân vân:

– Tôi nghĩ cô chẳng hiểu mấy về căn bệnh của mẹ cô.

– Thế ông hiểu chắc?

– Tất nhiên nhiều hơn cô. Tôi đã theo học một lớp ngành y trước khi lao vào lĩnh vực kinh doanh.

– Điều đó không liên quan gì đến tôi. Người đó là mẹ tôi và tôi chẳng cần sự giúp đỡ nào của ông cả ...

– Hãy bình tĩnh lại đi, Lục Di. Mẹ cô bị mắc chứng bệnh lãng quên quá khứ.

Chúng ta phải gọi cho bà nhớ lại cho dù đó là một quá khứ đau buồn. Chúng ta sống với thực tại, nhưng đừng quên đã đi ra từ quá khứ.

– Nhưng dù sao ông cũng không nên can thiệp vào. Đây không phải là việc của ông.

Triều Phong đành đặc nói, dịu dàng, ấm áp, nhưng đầy mãnh lực.

– Tất cả những việc ở đây đều là việc của tôi. Nếu như cô không thích như vậy thì điều ấy thật tồi tệ. Cô nên nhớ, chính cô là người đã đưa tôi trở về trong vòng tay của gia đình.

– Ông có biết không, Triều Phong. Điều ấy có thể dẫn đến một sự thật phũ phàng.

Triều Phong dừng lại trước mặt Lục Di, anh lấy tay nâng cằm nàng lên hướng mặt về phía anh:

– Cô có biết không Lục Di. Đây không phải là cái cách của hai kẻ đối đầu nhau. Có lẽ cô nói đúng ...

Lục Di cứng người lại. Tự nhiên tim nàng đập loạn xạ. Một phần con người nàng sợ rằng nếu như động đây, nàng sẽ rơi xuống vực và đắm chìm trong ánh mắt đen thẳm của anh.

Triều Phong cúi xuống dịu dàng hôn nhẹ lên đôi môi còn chưa hết ngỡ ngàng của nàng.

Anh mỉm cười rồi ra đi.

7. Chương 7

Bóng đêm huyền diệu đã nhường chỗ cho ráng vàng rực rỡ của buổi bình minh.

Sau một đêm dài trăn trở, Lục Di vẫn chưa nguôi nỗi lo lắng và sự xuất hiện của Triều Phong đã đem lại sự đau khổ ẹ. Tựa hồ anh nắm giữ ký ức của bà.

Nàng kéo rèm cửa cho không khí và gió mát đưa hương hoa thơm vào phòng, thì bắt gặp mẹ nàng đang ngồi uống trà trên chiếc ghế đá đặt nơi thắm cỏ trong vườn. Trông thấy nàng, mẹ mỉm cười nụ cười hiếm hoi rạng rỡ mà nàng tưởng chừng đã tắt ngấm như những ngọn nến trên chiếc áo quan trong ngày tang lễ của cha nàng.

Tiếng nói ấm áp của mẹ vang đến bên tai lục Di:

– Mẹ tin rằng con nói đúng. Nếu như có ai đó cứu vãn được công ty thì chính là Nhậm Triều Phong.

Một làn gió nhẹ len lỏi vào tim khi Lục Di đi dọc theo bãi biển về phía tòa nhà đồ sộ của bà Gia Yến.

– Ồ? Thiên thần bé bỏng đây rồi?

– Chào Lãnh Bình. Chào Tinh Doanh. Rất vui được gặp hai bạn.

Lục Di cười một cách lịch sự với hai nhân vật của gia đình họ Nhậm.

Lãnh Bình vẫn lịch lãm, quý phái trong bộ âu phục màu đen, khoác tay Tinh Doanh kiều diễm xinh xắn. Cô nàng thừa hưởng những nét đẹp cao quý của dòng dõi trâm anh, nên luôn mang một nét lạnh lùng và quyến rũ.

Hôm nay cô mặc chiếc váy ngắn màu ánh bạc. Mái tóc đen xõa trên đôi vai trần. Điều đó càng làm tôn thêm cặp môi thoa son đỏ sẫm và những ngón tay thon dài.

Lục Di cảm nhận cô ta không hoàn toàn hạnh phúc sau lớp vỏ bọc nhưng kiêu sa mỹ miều ấy.

Tinh Doanh nói, giọng nghe ảm đạm.

– Tôi chưa cảm ơn cô đã mang ông anh họ của tôi về đây. Điều đó thật ý nghĩa.

– Đó là nhiệm vụ.

Lãnh Bình hỏi với vẻ cay đắng:

– Thế nào, Lục Di? Làm việc với “đứa con hoang” ấy ra sao rồi?

Có lẽ chẳng có lý do gì hơn xuất phát từ bản năng tự nhiên của nàng là bảo vệ người đang bị tấn công, Lục Di lập tức bênh vực Triều Phong.

– Thành thật mà nói thì mọi việc tốt đẹp. Tôi đã cảm thấy có sự thay đổi trong các hoạt động của công ty. Tôi cho rằng công ty đang ở trong một đôi tay vững vàng. Rồi mọi cái sẽ hoàn hảo. Và chúng ta cũng lên thôi không gọi anh ta là “đứa con hoang” nữa.

– Được thôi. Dù sao hiện nay anh ta cũng đang là chủ nhân ở đây.

– Và tất cả chúng ta nên chúc mừng sự trở về thành công của người cháu nội hiếm hoi của bà ngoại tôi. Cuối cùng anh ta đã đồng ý nhận cái công việc cứu giúp tính mạng của chúng ta.

Lãnh Bình hỏi một cách dè dặt:

– Cô có biết những dự tính trong tương lai của Triều Phong không, cô Lục Di?

Lục Di lắc đầu:

– Tôi hoàn toàn không biết những kế hoạch của anh ta.

Tinh Doanh lạnh lùng nói:

– Điều tôi muốn biết là tại sao ông anh họ của tôi cuối cùng quyết định nhập với chúng ta?

– Có thể anh ta nghĩ đã đến lúc cần phải thăm dò lại cội rễ của mình.

– Chắc là vậy. Anh ấy bước vào trong cuộc sống của chúng ta bởi vì đột nhiên anh ấy có ước muốn thiết, tha gắn bó gia đình. Nếu cô tin như vậy ...

Lãnh Bình gay gắt:

– Tôi nghĩ anh ta ở đây rõ ràng là do bà Gia Yến giao cho anh ta vai trò đứng đầu công ty. Việc tại sao bà không chịu nhìn nhận là có nhiều tài năng ngay phía bên này của gia đình, cũng làm tôi không giải thích nổi. Thật tồi tệ, chính chúng ta lại là những người trung thành với bà nhất trong bao năm qua.

Cặp môi đỏ thẫm của Tinh Doanh mím lại:

– Bà ngoại cố đặt Triều Phong vị trí lãnh đạo công ty sau khi cha mẹ và cô vợ hứa hôn của anh ta chết cách đây năm năm. Người ta đều biết rất rõ là anh ta có thể xuất hiện trước cửa nhà bà cụ để nhận việc ấy bất

kỳ lúc nào. Nhưng tại sao anh ta lại quyết định làm điều đó lúc này khi công ty ở trong tình trạng tồi tệ nhất từ trước tới giờ?

Lãnh Bình lẩm bẩm:

– Một câu hỏi lý thú:

“Tại sao lại là bây giờ?” Nếu anh ta là một người thông minh, anh ta gia nhập công ty từ vài năm trước, khi mọi việc còn tốt đẹp.

Mọi cặp mắt nghi ngờ nhìn về phía Lục Di như chờ nàng trả lời. Chỉ có sự im lặng.

Cuối cùng Tinh Doanh lên tiếng giọng cô lạnh lùng và quả quyết:

– Trả thù!

Lục Di không nghe, hoặc không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

– Cô nói lại một lần nữa được không, Tinh Doanh?

– Phải “trả thù”. Chính vì thế mà anh ta đến đây.

Khuôn mặt Tinh Doanh mở rộng khi gợi nhớ về quá khứ.

– Ông cậu Nhậm Khởi Minh của tôi không bao giờ tha thứ cho bà Gia Yến mẹ mình việc không cho phép ông ấy lấy người vợ theo ý muốn. Nhậm Khởi Minh đã truyền lại sự căm giận đó cho Nhậm Triều Phong và giờ đây Nhậm Triều Phong đã thấy cơ hội để báo thù cho cha mẹ. Anh ta đến đây là để tiêu diệt cơ ngơi này.

Lãnh Bình nhìn vợ:

– Em nói đúng đấy. Triều Phong biết chúng ta đang ở trong một tình trạng khó khăn, công ty đã bắt đầu sa sút bấp bênh. Song, chúng ta có thể đối phó được. Anh ta có thể nhận ra rằng, nếu muốn làm cho công ty tồi tệ hơn nữa, anh ta cần phải có mặt ở đây, để trực tiếp tác động.

Tinh Doanh lẩm bẩm như những lời nguyện rửa:

– Đúng là sự trả thù. Có lẽ đây là sự giải thích logic nhất. Mẹ kiếp! Bà ngoại tôi sắp đưa cho đứa cháu nội yêu quý của mình sợi dây thòng lọng để kết liễu tất cả chúng ta.

Lục Di ngạc nhiên trước việc họ nhanh chóng đi đến kết luận như vậy.

Nàng dịu dàng nói:

– Các bạn hãy suy nghĩ lại. Tôi vẫn tin bà Gia Yến biết điều mình đang làm.

Bà sẽ không bao giờ mời anh ta đến đây nếu bà nghĩ có nguy cơ anh ta sẽ cố tình bóp chết cơ nghiệp này. Chắc mọi người đều biết, đối với bà, cơ nghiệp này có ý nghĩa đến thế nào.

Lãnh Bình nói:

– Chúng ta đều biết bà cụ rất muốn hàn gắn sự rạn nứt. Do bà cụ quá mong như vậy, nên có thể không nhìn thấy thực tế. Đó là một điều mạo hiểm. Thật ra, không ai hiểu gì về con người bí hiểm của Nhậm Triều Phong.

Lục Di quả quyết nói:

– Theo tôi, anh không nên nói như vậy Triều Phong có rất nhiều điểm tương đồng với mọi người ở đây. Tôi nghĩ, có những lý do để chúng ta hy vọng công ty sẽ thoát hiểm. Mọi người có thể nói gì về anh ta cũng được? nhưng chắc chắn anh ta biết những việc mình đang làm.

Tinh Doanh nhếch môi cười:

– Đừng tự ái nữa, Lục Di. Hình như cô luôn nhìn sự việc một cách lạc quan.

Cô ngây thơ quá đấy!

Nỗi uất nghẹn trào dâng trong lòng Lục Di nàng nhìn thẳng vào ánh mắt kiêu ngạo của Tinh Doanh:

– Rồi cô sẽ hiểu.

Tinh Doanh chớp chớp mắt, có phần ngỡ ngàng trước thái độ hơi khác với sự dịu dàng thường ngày của Lục Di.

Tinh Doanh bước đến gần, nói rất khẽ, gần như những tiếng thì thầm vào tai Lục Di:

– Cô nói đúng, Lục Di. Tôi đã hiểu. Còn cô, khi nào thì cô chịu hiểu ra là tôi đã giúp cô bằng cách tôi lấy Mã Lãnh Bình? Hãy cảm ơn tôi vì lẽ ra anh ta đã cưới cô.

– Thôi, quên chuyện đó đi.

Cái bóng mờ của quá khứ đeo đẳng Lục Di như một nỗi ám ảnh, đó là Mã Lãnh Bình.

– Anh muốn nói chuyện với em Lục Di.

– Anh đang nói chuyện với tôi đấy thôi.

– Một chuyện rất quan trọng, khi nào chúng ta có thể gặp nhau?

– Lúc nào cũng được, tại văn phòng của tôi.

Lãnh Bình lắc đầu:

– Không, không phải trong văn phòng của em. Đây là chuyện riêng.

– Nếu là chuyện riêng thì chúng ta không có gì để nói.

– Với Nhậm Triều Phong, em có nói như thế không?

– Tôi không nợ anh một câu trả lời nào cả.

– Bấy lâu nay, tôi chỉ nghi ngờ, nhưng giờ đây tôi đã nhận ra sự nghi ngờ của mình là đúng sự thật. Em và Nhậm Triều Phong ... Anh ta trở về mảnh đất này là vì em.

– Điều quan trọng là Triều Phong đã đồng ý cứu vãn công ty. Hãy để cho anh ta cơ hội để thực hiện.

– Như vậy là không được. Thế là sai. Anh ta không đáng được đối xử như vậy và chắc chắn không có quyền xử sự như một gã cố vấn nào đó được thuê làm việc này.

– Đây là một phần của cuộc mặc cả giữa anh ta và bà Gia Yến.

– Triều Phong thật táo tợn. Tôi không biết cha anh ta có xử sự như thế với gia đình của mình không.

– Lãnh Bình! Tốt hơn hết là anh nên về ngay lập tức. Anh không cần phí nhiều thời gian để giảng giải cho tôi biết phải nên hoặc không nên như thế nào với Nhậm Triều Phong. Thậm chí anh còn chưa biết rõ về anh ấy.

Lãnh Bình xắn lên phía trước, siết mạnh đôi vai mảnh dẻ của Lục Di một cách giận dữ.

– Nhưng em phải biết địa vị của mình. Tốt hơn hết là em không nên quan hệ mật thiết với hạng người như hần. Em cũng biết Triều Phong là đứa con vô thừa nhận của gia tộc hần. Sự ra đời của hần đã đánh dấu một sự ô nhục xấu xa.

Triều Phong không thể chịu trách nhiệm vì sự ra đi của mình. Tôi thiết nghĩ những gì Triều Phong có được ngày hôm nay rất đáng để anh ta tự hào về bản thân mình.

– Nhưng hần không thể rũ bỏ quá khứ. Và sự trở về lần này là cách trả thù cho những gì đã xảy đến với cha mẹ hần hơn ba mươi năm về trước.

– Nhưng tôi tin anh ấy.

– Niềm tin của em lệch lạc và mù quáng một cách ngốc nghếch. Em thậm chí không biết mình đang nói gì, rồi em sẽ phải hối hận với niềm tin của mình.

– Tôi biết mình đang làm gì.

– Thật đáng buồn cho em. Hấn lại giống người cha của hấn thôi.

Một giọng nói lạnh lùng đánh thép vang lên nơi ngưỡng cửa. Giọng Triều Phong như một lưỡi kiếm cắt ngang mọi lời nói:

– Cha tôi sẽ không bao giờ trở về mảnh đất này.

Sự im lặng bao trùm cả căn phòng. Lãnh Bình và cả Lục Di nhìn Triều Phong sững sờ.

Nàng nhớ lại chẳng hề có ai nghĩ cần phải đến cứu giúp nàng trong những năm tháng qua. Chính nàng lại là người phải tự cứu lấy mình. Cố đứng vững trên đôi chân của chính mình. Nhưng giờ đây, thật khó mà lý giải được những cảm nhận của nàng. Nhưng nàng không thể chối bỏ được một sự thật là nàng quan tâm sâu sắc đến người đàn ông vừa nồng nàn ấm áp, vừa lạnh lùng nguy hiểm này. Và có một cái gì đó mà nàng sợ rằng khó có thể vượt qua nổi.

Anh vẫn đứng đấy, cô độc và xa lạ.

– Thôi đủ rồi. Mãi Lãnh Bình? Đừng bao giờ giờ nhanh vuốt ra nữa. Tôi cảnh cáo anh rằng, Lục Di không phải là con mồi của anh. Hiện giờ, cô ấy không làm việc cho bà Gia Yến nữa. Cô ấy là trợ lý riêng cho tôi và tôi có trách nhiệm với cô ấy Lục Di không cần phải trả lời với ai hết trừ tôi. Anh nghĩ rõ chứ?

Trong giây phút im lặng, bao nhiêu xúc động dâng lên trong lòng Lục Di.

8. Chương 8

Làn nước mát như lụa mơn man dịu dàng lên tấm thân kiều diễm. Lục Di gắng sức để quên đi những suy nghĩ đang bức phá tâm can nàng.

Một người đàn ông chợt đến với cuộc đời và phá tung cả thế giới của riêng nàng.

Hoàng hôn buông xuống, ráng vàng rực rỡ xung quanh nàng. Từng đôi chim biển chao liệng trên bầu trời xanh rồi sà xuống trên đầu ngọn sóng. Gió thổi qua những rặng thông già trụi lá và từng đợt sóng biển cuộn cuộn xô bờ.

Vào giờ này, bãi biển vắng hoe không một bóng người, trong không gian tĩnh lặng ấy, một cảm giác xao xuyến dịu nhẹ xâm chiếm tâm hồn nàng.

Lục Di chậm rãi bơi về phía có thác nước đang đổ xuống. Qua đám bụi nước từ vách đá bay mù mịt, tay nàng bám được vào gờ đá, nàng tìm được chỗ để chân và đứng thẳng người trên đỉnh cao của thác nước.

Nàng nhắm mắt lại, lao qua màn bụi vào trong đám nước ngẫu bọt giống như chiếc sao chổi kéo theo chiếc đuôi đủ màu sắc cầu vồng.

Có tiếng ai đó gọi tên nàng, nhưng tiếng nước réo làm nàng không nghe thấy gì. Nàng biến mất vào đám nước ngẫu bọt trắng xóa dưới chân vách đá.

Một lúc sau, nàng trôi lên, diềm nhiên nằm ngửa trên mặt biển, tay nhẹ nhàng khua nước, mắt nhắm lại. Nàng không ngờ phải nghe những lời giận dữ phá vỡ giây phút bình yên của nàng.

– Sao cô lại có thể liều lĩnh đến thế? Tôi chưa thấy ai liều mạng ngốc nghếch đến như vậy.

Lục Di mở choàng mắt, bất ngờ trước mặt nàng là sự giận dữ của một bóng người:

Nhậm Triều Phong.

Bàn tay như hai thỏi sắt nóng đỏ của anh bắt chợt siết chặt lấy đôi vai Lục Di. Giọng anh rắn rỏi nghe như một mệnh lệnh.

– Đừng bao giờ diễn lại cái trò nguy hiểm ấy nữa, nghe chưa?

– Ông bảo sao? Nguy hiểm à?

– Phải. Cái cú nhảy vừa rồi, cái cú nhảy dỏ điên dỏ dại ấy, cô không thấy lao vào thác nước đầy rẫy những tảng đá ngầm là nguy hiểm thế nào sao?

Nàng đối diện với tia nhìn căng thẳng của anh.

– Ông lo lắng cho tôi ư?

Triều Phong không nói gì, anh lặng ngắm cô gái đang đứng ngay bên cạnh mình. Nắng xế chiều soi trên làn da mịn màng ướt đầm của nàng làm nó trông mỡ màng như vỏ trái lê chín mọng. Mái tóc mềm xõa dài, bông bênh trên mặt nước.

Anh nghĩ, nếu phải thú nhận mọi điều với cô bé bướng bình này thì thật là quá quắt. Sự thật, chính anh cũng không hiểu những cảm giác của bản thân mình.

Anh bắt đầu hình dung lại nỗi hoảng sợ của mình khi nhìn thấy Lục Di lao xuống từ đỉnh cao của ngọn thác. Anh lo sợ dòng nước hung hãn kia sẽ cướp mất nàng. Nỗi lo sợ này không phải mang tính bản năng mà nó mạnh hơn gấp ngàn lần, khiến anh gần như tê liệt và tràn lên niềm khao khát muốn bảo vệ nàng, cứu sống nàng. Anh đã hít một hơi thật sâu trước khi lao đến chỗ Lục Di vừa mất hút. Rồi anh nhào người lao sâu xuống đáy nước. Nhưng không thấy nàng, anh lặn ra khu vực bên cạnh để tìm, mãi tới lúc phải ngoi lên để thở nổi lên mặt nước anh mới thấy nàng. Và nàng không hề biết anh đã cố sức tìm kiếm nàng căng thẳng và hoảng loạn như thế nào. Sự căng thẳng đó đã chuyển thành nỗi tức giận, anh nghiêng rằng thở mạnh:

– Tôi chẳng quan tâm, lo lắng gì cho cô đâu. Sự thật là như vậy. Chẳng qua tôi không muốn gặp một trở ngại nào trong khoảng thời gian chúng ta cùng làm chung với nhau một công việc.

Tay anh từ từ rời khỏi vai nàng, Lục Di cũng lùi lại:

– Trời lạnh hơn rồi đấy, tôi phải vào bờ thôi.

Lục Di nhẹ bơi, thân hình tuyệt đẹp của nàng dịu dàng lướt vào dòng nước lấp lánh.

Họ ngồi bên mép nước. Cát mịn và mát dưới đôi chân trần của nàng.

– Thật khó mà tin được tôi và Nhậm Triều Phong lại cùng chung một sở thích, đắm mình trong biển cả để ôm trọn đất trời.

– Chỉ có những lúc như thế này tôi mới thấy thoát ra được cái tước vị khốn khổ của mình.

– Ông vẫn chưa thay đổi cách nhìn của ông về những người trong gia tộc ư?

– Không bao giờ.

– Tôi hy vọng rằng ông sẽ im lặng về việc thiếu sự tin yêu với những người thân của mình. Nếu họ biết rằng ông thù ghét họ và nghi ngờ một người trong số họ đã dùng những thủ đoạn phá hoại công ty, thì chắc chắn họ sẽ cảm thấy bị xúc phạm và vô cùng phẫn nộ.

– Thế nên làm gì?

Lục Di ngược mắt nhìn lên bầu trời:

– Bây giờ ông được coi như đã được cử đứng đầu trong số những người ấy, tôi nói là gia đình. Ông phải gắng đi cùng với họ, cho họ thấy rằng ông không phải là kẻ thù của họ. Triều Phong đây là gia đình của ông cơ mà.

– Lục Di, cô là con người đa cảm quá.

– Tôi thà sau lắm là nặng về tình cảm gia đình, còn hơn là một người chai sạn, lạnh lùng và vô cảm.

Triều Phong nhìn thẳng vào mắt nàng.

– Có phải cô nghĩ tôi như vậy không?

Lục Di ngập ngừng trong một thoáng nàng nghĩ mình không nên nói thêm một lời nào nữa, nhưng người đàn ông này luôn luôn là một sự thách thức đối với nàng.

Nàng nhẹ nhàng nói:

– Tôi nghĩ, ít ra ông cũng cố tỏ ra như vậy. Sau những gì xảy ra năm năm trước đây, có thể ông nghĩ làm như thế an toàn hơn Triều Phong, tôi hiểu điều đó như chính bản thân mình.

– Có thật vậy không?

– Ông có nghĩ rằng, có những lúc tôi cũng muốn từ bỏ tất cả không? Nhưng tôi không thể làm chuyện đó được. Chúng ta có những ràng buộc riêng trong cuộc sống. Tôi có mẹ tôi. Còn gia đình ông thì đang phụ thuộc vào ông. Ông phải có trách nhiệm với họ.

Khuôn mặt anh thay đổi phẳng lì như gỗ đá.

– Tại sao tôi phải có nghĩa vụ với những con người độc ác và vô tâm đó?

– Bởi vì ông cũng là một trong số họ.

– Không. Tôi không phải là người trong số họ. Tôi là “đứa con hoang”. Cô còn nhớ điều đó không?

– Ông có vẻ không muốn quên những chuyện ấy?

Triều Phong nhếch môi cười:

– Rất tiếc. Và tôi đang làm đúng cái công việc mà mọi người đang nguyên rủa. Tôi sẽ không bao giờ hối hận.

– Triều Phong! Tôi thật sự không nghĩ ông là hạng người như mọi người đã nói. Vì thế ông hãy nên nghĩ đến nguồn cội của mình.

Triều Phong gượng cười:

– Có thể cô nói đúng. Nhưng đâu phải ai cũng xuất thân từ một gia đình đáng kính có thể tự hào.

Anh có vẻ cay đắng khi nhìn lại quá khứ. Và Lục Di không muốn nói thêm gì nữa. Hai người im lặng ngồi bên nhau. Chính sự yên lặng ấy rất hợp với tình cảnh giữa hai người và những mâu thuẫn vừa qua của họ dường như tan biến hết.

Cuối cùng Lục Di lên tiếng phá tan sự yên lặng.

– Tôi phải về thôi.

– Cô có việc gì phải làm khi về nhà chẳng?

– Chỉ để được ở bên cạnh mẹ tôi.

– Mẹ cô cần đến cô?

– Không luôn luôn như thế, nhưng ...

– Vậy thì tôi cần cô.

Không gian giờ đây tĩnh mịch ảm áp. Trăng đã lên cao, bầu trời tối mịt với vô số vì sao lung linh. Ánh sáng vàng dịu bao phủ xung quanh họ. Và tất cả những thứ đó càng khiến Lục Di để ý đến người đàn ông đang hiện diện, bên cạnh nàng. Như là một sự va chạm tự nhiên từ bàn tay anh và hơi ấm từ người anh toát ra ... Một cảm giác xốn xang không lý giải được. Và nàng không thoát ra được thực tế ấy.

Nàng nhìn anh và bất giác anh đang nhìn nàng. Một lần nữa, nàng cảm thấy ánh mắt lạnh lùng, u uất ấy quyền rũ hơn bất kỳ một ánh mắt đa tình nào.

Nàng nói:

– Có phải đây là mệnh lệnh của ông chủ đối với một người giúp việc không ?

Hay ông đang mời tôi một cách lịch sự?

– Tất nhiên tôi lịch sự mời cô. Nếu cô từ chối, tôi sẽ biến nó thành mệnh lệnh. Tôi cần một người nào đó trò chuyện. Hôm nay là một ngày dài và một buổi tối lại còn dài hơn nữa.

– Thôi được, tôi chỉ có thể ngồi lại một chút thôi. Mẹ tôi sẽ đợi.

– Tôi hiểu.

Anh khẽ đáp rồi dịu dàng choàng chiếc áo khoác mỏng lên đôi vai trần của nàng. Gió quất vào tóc nàng ngát mùi hương của biển. Tiếng rì rào của sóng biển tràn lên bãi cát.

Tay nàng run run trê làn áo vải còn phảng phất hương thơm và hơi ấm của anh.

Triều Phong khẽ khàng nói:

– Đừng sợ. Tôi không ăn thịt cô đâu.

– Tôi không nghĩ ông sẽ làm như vậy.

– Chúng ta hãy nói chuyện đi.

Lục Di có thể cảm thấy lòng bàn tay mình lạnh ngắt mồ hôi, nàng nhẹ nhàng nói:

– Thế bây giờ ông muốn nói chuyện gì?

Triều Phong ngửa đầu nhìn lên bầu trời, khuôn mặt đắm chìm như đắm chìm vào trong một thế giới khác.

– Cô sẽ làm gì sau khi cuối cùng cô thoát ra khỏi nanh vuốt của tôi?

– Thẳng thắn mà nói khi thoát ra được sự thực thì các mệnh lệnh của ông, tôi muốn được làm chủ chính bản thân mình. Tôi muốn được tự do và tự mình quyết định tạo dựng tương lai cho cuộc đời mình.

– Từ lâu rồi, cô đã bị trói buộc vào đây, có phải không?

– Tôi có thể chịu đựng tất cả, vì mẹ tôi. Tôi yêu mẹ tôi hơn bất cứ điều gì khác trên đời.

– Và nếu được tự do, cô muốn bay đi đâu cũng được à?

Lục Di nhắm mắt lại và đắm chìm suy tư với những giấc mơ của nàng.

– Tôi có thể dang rộng đôi cánh và chấp nhận một sự mạo hiểm.

– Cô hãy nói tôi nghe nào.

Nàng ngạc nhiên trước sự quan tâm của anh. Tại sao câu hỏi của anh lại gây cho nàng một sự xúc động đến như vậy? Có chuyện gì với mình thế nhỉ?

Nàng bỗng nhiên im lặng và mở choàng mắt ra, trả lời một cách thận trọng nhưng vẫn đắm chìm với những ước mơ của mình.

– Tôi sẽ bị lôi cuốn vào một cuộc sống xã hội thú vị hơn. Nếu như có một người đàn ông nào đấy đúng như lòng tôi mong muốn.

– Mỗi người đều có một hình ảnh của người đàn ông hay đàn bà làm bạn đời.

Cô hãy miêu tả mẫu người tình hoàn hảo của cô xem nào?

Nàng ngáp ngừng nhìn Triều Phong nhưng anh vẫn ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Nàng để ý khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, vầng trán rộng, sống mũi cao thẳng và chiếc cằm cương nghị, làn da màu đồng của anh như ánh lên dưới ánh trăng. Anh đẹp như một lực sĩ bước ra từ một bức tranh sống động.

Hơn thế nữa, nàng cảm thấy ở anh như có một mãnh lực làm sống lại những cảm xúc mà nàng đã cố quên đi. Và khơi dậy trong lòng nàng niềm khát khao được yêu thương và san sẻ tình yêu thương cho người khác. Nhưng nguy hiểm là những cảm giác này chỉ của riêng nàng. Triều Phong đã chứng minh cho nàng thấy, anh đã vì nàng mà quay về mảnh đất quê hương này. Tuy nhiên, không có gì chắc chắn để nàng tin rằng anh cần có nàng và điều nàng cảm nhận sâu sắc hơn là một khoảng cách không gì khóa lấp nổi giữa anh và nàng.

Nàng chậm chạp nói:

– Người đàn ông lý tưởng của tôi phải là một người tôi có thể đặt niềm tin.

Triều Phong từ từ quay lại nhìn nàng. Cái nhìn của anh chứa đầy đe dọa. Cặp mắt muốn gói trọn tất cả.

Lục Di lùi lại xa hơn khoảng cách giữa anh và nàng. Nhưng anh đã giữ chặt đôi vai nàng và nhẹ nhàng kéo nàng lại gần anh hơn. Lục Di có thể nhận biết hơi ấm của làn da anh và cơ thể cường tráng của anh cũng đang run lên.

Một giọng thì thầm vang lên, rất gần bên tai nàng:

– Cô có biết tôi đang nghĩ gì không, Lục Di?

Những cảm xúc trỗi dậy khiến nàng như ngạt thở. Tim nàng đập nhanh, hai má nóng bừng.

Giọng nàng nhẹ như hơi thở:

– Nghĩ gì?

Đôi môi của anh gấn chặt vào môi nàng thay cho câu trả lời.

Lục Di cố gắng kiềm chế ngọn lửa khát khao như chọt bùng lên trong người nàng. Nàng thoát ra khỏi nụ hôn của Triều Phong và run rẩy nói:

– Ông không được làm như thế, Triều Phong.

Giọng anh khê và trầm ấm:

– Khi tôi muốn lời khuyên, tôi sẽ hỏi điều đó.

Triều Phong nghĩ anh sẽ chìm ngấm trong đôi mắt sâu thẳm của Lục Di, cái nhìn của nàng có vẻ tò mò, thận trọng của người phụ nữ làm anh cảm thấy như mình đang được cân đo bằng một thứ cân vô hình. Cảm giác đó làm anh khó chịu và anh muốn phải chiến thắng nàng, muốn nàng phải khuất phục anh.

Anh ôm nàng trong vòng tay trong khi những suy tưởng tràn ngập con người anh như nham thạch chảy trong các mao quản. Anh nhận ra rằng anh mong đợi giây phút này từ khi anh trở về mảnh đất quê hương.

Lục Di muốn một người đàn ông mà nàng có thể đặt niềm tin, nàng tự nhủ:

Người đàn ông đó phải là anh.

Và giờ đây, không gì có thể ngăn cản anh đến với nàng.

Một cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập trong anh khi anh cảm thấy một niềm vui chiến thắng.

Nàng thật mềm mại trong vòng tay anh. Anh vòng tay qua gáy nàng, tận hưởng cảm giác mượt mà khi tay chạm vào da thịt nàng. Mùi hương từ người nàng từ từ xâm chiếm anh. Anh đã bị khuất phục trước nỗi đam mê mà không thể nào kiềm chế nổi.

Anh hôn nàng lần nữa, chiếm đoạt đôi môi nàng khi ngã người kéo nàng nằm xuống bên cạnh anh. Rồi như một vệt lửa nóng đôi môi anh lướt dần xuống cổ nàng. Nụ hôn của anh cứ nhân lên mãi, cuồng nhiệt, nhưng cũng rất dịu dàng.

– Triều Phong!

Anh chẳng nghe nàng gọi gì cả. Hoàn toàn không biết gì. Quá chìm đắm bởi sự đam mê của chính mình, làm Triều Phong phải mất vài phút sau mới nhận thấy là Lục Di không hề đáp ứng lại. Nhận thức ấy làm anh kinh ngạc khi cuối cùng anh đã nhận ra.

Anh sững sờ khi nhìn thấy người nàng cứng đờ khuôn mặt phẳng lì. Anh bức bối không hiểu có phải nàng đang chờ một cái gì đó từ cõi thiên đàng để rồi mới chịu khuất phục trước tình cảm trần tục của con người không? Anh đã chuẩn bị để đối phó với một loạt các phản ứng khác nhau nhưng không phải là sự vô cảm.

Một cảm giác thất bại đột nhiên trào lên trong con người Triều Phong. Anh không thể tin rằng anh đang bị khuấy đảo bởi một người phụ nữ chẳng hề cần anh như anh cần cô ta. Chắc chắn sự đam mê cuồng nhiệt ấy phải là tương đồng.

Anh chắc nàng đã biết anh nghĩ thế nào về điều này ngay từ lúc đầu. Tất cả những cảm giác trong người đàn ông của anh đã khẳng định rằng nàng nhận thức được dòng điện mà xuất hiện trong khung cảnh xung

quanh họ giống hệt như anh.

9. Chương 9

Triều Phong ngẩng đầu ngơ ngàng. Anh không thể tin được là nàng không hề bị lôi cuốn vào dòng thác của sự đắm say ngây ngất giữa hai người. Anh không muốn tin điều đó.

Anh nhìn thấy đôi môi mím chặt của Lục Di bắt đầu mấp máy.

– Tôi đã nói anh không nên như thế.

– Cô chỉ có thể nói thế thôi ư?

– Đây, chắc anh cũng biết là anh không phải mẫu người tôi thích và đối với anh, tôi cũng vậy. Đó chưa nói đến chuyện chúng ta còn phải làm việc với nhau.

Tôi cho rằng tốt nhất, chúng ta nên tránh kiểu dính líu với nhau như thế này, có phải không?

Triều Phong khẽ kêu lên một tiếng phản đối, anh lăm bắm, giọng khàn đặc:

– Tôi không thể tin chuyện này được.

– Cái gì?

– Tôi không tin là cô chẳng may bắn khoả về những gì đã xảy ra giữa chúng ta.

– Điều đó không có ý nghĩa gì cả, Triều Phong ạ.

– Cô sợ tôi có phải không?

– Không. Chỉ là sự cẩn trọng. Tôi luôn xử sự như thế với những sự việc, những con người mà tôi đã gặp trong cuộc sống.

– Cô không thể vứt tôi vào chung một rọ với họ. Tôi không giống họ.

Nàng cười nhợt nhạt:

– Anh nghĩ như vậy à?

– Thôi, đừng cưỡng lại nữa, hãy hôn anh đi, Lục Di.

Lục Di sững sờ:

– Tại sao?

Anh nhìn thẳng vào nàng:

– Bởi vì em sẽ thích điều ấy.

– Thế còn anh?

– Anh cũng sẽ thích. Giữa hai chúng ta Lục Di run rẩy nói:

– Tôi nghĩ như thế là đủ rồi. Tôi phải về nhà đây.

Anh yêu cảm giác mềm mại của đôi tay nàng. Nhưng cuối cùng thì anh cũng nhận ra rằng nàng đang lấy tay đẩy ngực anh ra.

Triều Phong sững sờ, anh hỏi với vẻ không tin:

– Em muốn về ư?

– Muộn quá rồi. Mẹ tôi sẽ bắn khoả không biết là tôi đang ở đâu.

– Giờ thì em không thể về được.

Nàng bậm môi:

– Anh đã hứa là sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của tôi mà.

– Tôi biết, nhưng ...

– Nhưng anh nghĩ tôi sẽ không vô tri vô giác như thế chứ gì?

Nàng nhếch môi cười:

– Đúng là cung cách điển hình của gia đình họ Nhậm.

– Này, Lục Di? Tôi phải cảnh cáo cô nếu cô tiếp tục nói tôi giống như những người trong gia tộc mình.

– Thế anh sẽ làm gì? Đuổi việc tôi phải không?

Anh lườm nàng:

– Cô thích thế?

– Điều đó chắc chắn sẽ làm mọi việc đơn giản hơn theo cách nhìn của tôi.

– Đừng hy vọng như vậy.

– Thôi, tôi về đây.

– Thôi, đi đi ... thiên thần. Hãy bỏ chạy cùng với những suy nghĩ của cô.

Lục Di thở dài:

– Tôi đã nói với anh rồi, chuyện này không có một ý nghĩa gì cả.

– Tại sao, có phải vì tôi là thành viên của gia đình họ Nhậm?

Lục Di đứng phắt dậy:

– Còn nhiều điều khác nữa.

Anh nhìn nàng với vẻ thành khẩn:

– Lục Di! Hãy nói cho tôi biết?

– Đừng nhìn tôi như vậy. Cả hai chúng ta đều biết là anh thật ra chẳng có thiện cảm với tôi. Triều Phong ạ! Anh khó chịu với tôi vì tôi đã thuyết phục anh đến đây để giúp gia đình anh. Anh cảm thấy tức tối và cáu bẳn vì tôi đã buộc anh phải gánh trách nhiệm của gia đình. Anh quyết định trả đũa tôi bằng cách cố gắng cưỡng đoạt tôi.

Anh chớp mắt ngạc nhiên trước cái logic ngu xuẩn của nàng.

– Ngốc thật?

– Đúng như vậy. Anh biết điều đó. Tôi có thể hiểu được phản ứng của anh.

Quyền rũ hình như là cách trả thù tôi, bù lại việc tôi đã can thiệp vào cuộc đời của anh. Nhưng tôi không bao giờ bị quyền rũ theo cách như vậy, Triều Phong ạ. Anh có thể trả thù tôi bằng cách dọa nạt tại văn phòng như cách những ông chủ đối với người giúp việc của mình.

– Lục Di, rồi cô sẽ thấy hối tiếc.

– Tại sao? Chẳng lẽ anh sẽ hành hạ tôi trong công việc ư?

– Những gì xảy ra giữa chúng ta trong công việc không liên quan gì đến chuyện này. Lý do mà cô sẽ lấy làm tiếc khi đi khỏi đây đêm nay là vì cô sẽ phải dành phần còn lại của cuộc đời phân vân không hiểu những gì giữa chúng ta có một ý nghĩa như thế nào.

– Lạy Chúa! Triều Phong! Anh nhận được điều ấy ở đâu ra vậy?

Môi nàng khẽ mím lại:

- Giữa chúng ta là một ranh giới của hai thái cực khác biệt nhau. Sẽ không bao giờ có chuyện tình yêu.
- Cô nghĩ như thế à?
- Tất nhiên. Tôi chẳng trông đợi gì ở một người họ Nhậm.
- Tại sao?

Đôi mắt nàng thật trong sáng và nghiêm nghị:

- Điều cuối cùng là tôi muốn trở về nhà.

Lục Di quay ngoắt lại rồi bước đi. Triều Phong chịu đựng vài giây phút sững sờ rồi vội chạy theo Lục Di.

Anh khoác tay nàng đi vào bóng đêm.

Không khí lạnh ban đêm phủ vào mặt Triều Phong như gáo nước lạnh.

Anh bắt đầu thấy tỉnh táo hơn. Phần nào anh đã bình tĩnh lại. Anh tự nhủ:

Anh cần có thời gian để thuyết phục Lục Di rằng nàng cũng cần anh như anh cần có nàng.

Anh cũng chẳng cần phá tan bầu không khí yên lặng giữa hai người khi đi bộ một quãng đường đến căn nhà gỗ của nàng. Tới nơi, anh kiên nhẫn đứng chờ nàng mở khóa cửa. Căn phòng phản chiếu một ánh sáng vàng dịu ...

Lục Di lặng lẽ bước qua ngưỡng cửa và đóng cửa lại trước mặt Triều Phong, môi thoáng nở nụ cười buồn.

- Tôi xin lỗi đã làm anh hiểu lầm. Lẽ ra tôi không nên để cho anh hôn tôi.

Nếu anh nghĩ những gì xảy ra trên bãi biển khi nãy là lỗi của tôi thì tôi chỉ có thể nói rằng tôi rất lấy làm tiếc.

Triều Phong đặt một bàn tay vào khung cửa và tựa sát vào. Anh muốn nàng thấy được sự tức giận trong ánh mắt của anh.

- Chúng ta cần làm rõ chuyện này tại đây Lục Di? Những gì xảy ra là lỗi của tôi. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm. Thôi, bây giờ thì cô hãy ngủ đi và hãy quên tất cả những chuyện ấy trước khi nhắm mắt.

Từng đợt gió lạnh đập vào chiếc áo khoác của Triều Phong khi anh lướt đi dọc theo bãi cát dưới ánh trăng. Anh muốn không khí lạnh sẽ làm anh tỉnh táo, quên đi những cảm xúc trong người ...

Cuối cùng khi đến tận cuối bãi biển, anh đã hoàn toàn lấy lại tự chủ. Anh có thể tính toán rõ ràng và trở về sự lạnh lùng cố hữu của anh. Anh tự hỏi:

Tại sao mình lại quyết định quay trở lại mảnh đất này? Anh cố nói với mình là anh theo đuổi cơ nghiệp của gia tộc. Anh đã đùa cợt với ý nghĩ sẽ trả thù dòng họ mình.

Anh nhận sự thách thức khi đối đầu với quá khứ.

Giờ thì anh nhận ra thực tế phũ phàng là cuối cùng anh đã có câu trả lời thật sự cho những câu hỏi của mình:

“Anh đến mảnh đất này là vì Lục Di”.

Sáng hôm sau, khi vừa thức dậy, Lục Di đã đối diện với một vị khách trước ngưỡng cửa nhà mình. Nàng buông một tiếng thở dài:

- Chào Lãnh Bình.

Người đàn ông trong quá khứ đầy ám ảnh của nàng dường như đã biến thành một con người khác, nghiêm trang và thành khẩn:

- Cho tôi vào chứ, Lục Di?
- Được thôi.

Lục Di miễn cưỡng mở cửa cho Lãnh Bình bước vào.

Anh hỏi khẽ:

– Cho phép tôi ngồi xuống chứ?

Vẫn bị ám ảnh với quá khứ, Lục Di khua tay một cái hồ hững về phía chiếc ghế.

– Xin cứ tự nhiên.

– Cảm ơn.

10. Chương 10

Khi cánh cửa khép lại, Lục Di quay mặt từ phía bãi biển lại đối mặt với khách – Anh muốn nói chuyện gì với tôi vậy?

Sự thiếu vắng nụ cười làm nổi bật thêm sự cay đắng nặng nề trong cặp mắt của Mã Lãnh Bình.

– Kể ra cũng hơi phức tạp. Một sự việc mà tôi không thể nói với cô tại văn phòng.

Lục Di cảm thấy sự căng thẳng trong giọng nói của Lãnh Bình. Nàng rót một tách trà nóng trao cho anh.

Lãnh Bình nhìn nàng qua làn khói thơm ngát của tách trà nóng trên tay:

– Lục Di ạ! Tôi đang gặp một chuyện rắc rối, mà chỉ có cô mới có thể giúp tôi được.

Lục Di lắng nghe với vẻ cảm thông:

– Tôi vui mừng sẽ làm được gì có thể, Lãnh Bình, anh hiểu đấy. Chúng ta vẫn là những người bạn tốt. Anh đang nói đến chuyện rắc rối gì vậy?

– Có lần Triều Phong đã nói, có một kẻ giấu mặt trong hàng ngũ lãnh đạo đang phá hoại công ty. Kẻ đó chính là ... tôi.

Lục Di gần như đánh rơi tách trà đang cầm trên tay:

– Cái gì? Lãnh Bình! Anh đang nói đùa đấy chứ?

– Tôi cũng mong đó là chuyện đùa.

Lãnh Bình thọc hai tay vào túi và nhìn xuống mũi giày. Khi anh ta ngược cặp mắt lên nhìn nàng, ánh mắt thật thảm hại:

– Tờ giấy nợ này, đã đẩy tôi vào bước đường cùng.

Lãnh Bình đưa một tờ giấy tới trước mặt Lục Di. Nàng đọc nhanh và sững sờ:

– Gần như cả một gia tài.

– Ôi, Lãnh Bình! Anh đang gặp phải chuyện gì vậy?

– Lý do là chỗ tôi góp vốn làm ăn. Chuyện này có quy mô lớn, rất hứa hẹn, Lục Di ạ. Nếu thành công thì chắc chắn tôi có thể chứng tỏ với bà Gia Yến và mọi người là tôi có đầu óc và có khả năng kinh doanh.

Lục Di nheo mắt:

– Tôi hiểu. Thế sao?

– Chuyện liên kết đổ bể vì đã không có sự cam kết về tài chính. Trước đây, tôi đã lạm dụng khá nhiều về khoản ngân quỹ của công ty. Nhưng kể từ khi thay thế bà Gia Yến lên nắm quyền lãnh đạo, Triều Phong đã khiến cho tôi vừa căm ghét vừa kính nể anh ta. Đúng như lời cô đã nói, nếu như có một ai đó cứu vãn và lãnh đạo được công ty, thì người đó chính là Nhậm Triều Phong.

Lục Di vẫn chưa hết ngỡ ngàng:

- Trời! Tại sao mọi chuyện lại trở nên thế này?
- Tôi cần phải vay tiền Lục Di ạ. Nếu không thanh toán được nợ, tôi sẽ phải vào tù.
- Vào tù à?

Lục Di nhìn chăm chăm vào Lãnh Bình:

- Làm sao tôi có được khoản tiền đó, anh thừa biết rồi đấy.

Lãnh Bình gợi ý:

- Ồ! Nhưng cô có thể kiếm được.
- Trời! Làm sao tôi có thể kiếm được khoản tiền khổng lồ ấy. Đi ăn cướp nhà băng chắc?

Mồm của Lãnh Bình méo xệch:

- Cũng không hẳn như vậy. Tôi đã có một kế hoạch.

Lục Di đổ nước sôi vào bình trà.

- Tôi không thích nghe chuyện này nữa.

Nhưng nhìn vẻ thảm hại trên khuôn mặt của Lãnh Bình, nàng lại nói:

- Thôi, nói đi xem nào.
- Đơn giản thôi, cô vay của Triều Phong một khoản tiền, nói là để chuẩn bị mở một đường đường ẹ cô và những con người bệnh tật đáng thương khác. Tôi thừa biết rằng Triều Phong sẽ giúp cô.

Lục Di nói một cách quả quyết:

- Tôi không muốn vay tiền của Triều Phong. Thật ra, đây là điều cuối cùng tôi muốn làm. Tôi cố thoát khỏi con người đấy.
- Lục Di! Món tiền ấy không phải là cho cô mà cho tôi. Cô vay tiền của Triều Phong và trao nó cho tôi. Tôi dùng số tiền đó để trả những nhà đầu tư và rồi sẽ trả lại cho cô sau.
- Điều này không thể thực hiện được.

- Ồ! Chắc chắn là được Lãnh Bình ngập ngừng rồi tiếp - Tất nhiên tôi không thể trả ngay một lúc cho cô. Nhưng cuối cùng tôi cũng có thể thu xếp được.

Lục Di nói một cách nghiêm trang:

- Tất nhiên anh phải thu xếp được. Tự anh phải đến gặp Triều Phong.

Lãnh Bình đập một bàn tay vào bức tường:

- Trời ơi! Tôi không thể làm chuyện ấy được và cô thừa biết điều đó. Chuyện ấy chỉ khẳng định thêm điều mà mọi người đã tin là tôi chỉ có tham vọng và thiếu khả năng. Và Triều Phong, anh ta sẽ xử lý thế nào khi biết tôi chính là kẻ đã phá hoại công ty.
- Tôi tin Triều Phong.
- Nhưng tôi thì không. Lục Di ạ! Tôi không bao giờ đến gặp Triều Phong để cầu cứu. Hắn ta sẽ cười vào mặt tôi, thẳng tay trừng phạt tôi. Cái đứa con hoang lạnh lùng và cay nghiệt đó sẽ chẳng mảy may xúc động nếu tôi có phải đi tù.
- Lãnh Bình! Anh cũng biết, tất cả những gì tôi làm là để trả ơn bà Gia Yến.

Tôi phải trung thành với ân nhân của mình. Còn với anh, với tất cả chân thành của một người bạn, tôi khuyên anh hãy ...

Vẻ đau khổ hằn sâu trên khuôn mặt thiếu vắng nụ cười của Mã Lãnh Bình.

– Tôi chỉ còn biết trông cậy vào cô thôi, Lục Di.

Không gian màu xám ngắt nằm dưới bầu trời nặng trĩu, lác đác những con tàu lênh đênh trên biển như một thế giới thu hẹp. Hừng đông không đủ xua tan màn sương mù đang bao phủ mọi cảnh vật. Nhìn từ xa, cơ ngơi họ Nhậm trông thật tuyệt vời.

Nàng ngược nhìn bầu trời cao lồng lộng, phân vân một cách chán chường.

Liệu nàng có đang biến mình thành một con ốc hay không? Nàng luôn nghĩ đến người khác, cho dù kẻ đó đã lạm dụng tình cảm của nàng. Có lần Nhậm Tinh Doanh đã nói với nàng:

“Có lẽ cô chẳng bao giờ tha thứ cho tôi về việc tôi đã lấy Mã Lãnh Bình. Nhưng thật ra, cô đang mắc nợ tôi về những gì tôi đã gánh chịu khi cưới anh ta”.

Ơn Chúa! Nàng đã thoát khỏi giấc mơ ngày ấy. Nếu như có một người đàn ông nào đó đến với cuộc đời nàng làm rung động tình cảm của nàng hơn là sự say đắm thì người đó chỉ có thể là Nhậm Đình Phong.

Ý nghĩ đó là nàng choáng váng. Chỉ có những người điên mới có những ý nghĩ như thế. Lục Di này chẳng bao giờ muốn tha thiết với bất cứ sự quyến rũ nào. Nàng tự an ủi mình khi đứng trước ngưỡng cửa của văn phòng làm việc.

Ngay khi đặt tay lên nắm đấm cửa, nàng đã linh cảm thấy có sự hiện diện của ai đó trong phòng. Bàn tay nàng đông cứng lại. Tim nàng đập mạnh theo một phản ứng tự nhiên. Nàng biết rõ người đó là ai cho dù chưa nhìn thấy. Anh ta ở trong tâm trí nàng suốt đêm trong cơn ác mộng như một bóng ma đen kịt, nguy hiểm và đầy kích động. Anh ta là người cuối cùng nàng nghĩ đến trước khi chớp mắt và là người đầu tiên hiện ra trong óc nàng khi vừa bừng tỉnh. Anh ta luôn là nỗi ám ảnh nàng.

Nhậm Triều Phong!

Lục Di nín thở, cố gắng tỏ ra hết sức bình tĩnh khi nàng đẩy cửa bước vào.

Triều Phong đứng đó, một vai tựa vào bên cửa sổ, mắt nhìn bình minh phía chân trời. Chỉ cần liếc nhìn trên bàn cũng đủ biết anh đã uống rượu trong phòng làm việc của mình.

Lục Di nhận thấy tim nàng đập thình thịch và toàn thân căng thẳng. Tư thế nàng đang ở vào trạng thái sẵn sàng đối phó hoặc chuẩn bị dù trong trí nàng chưa hề có sự đe dọa tấn công nào trước mắt.

– Trời! Anh làm tôi sợ gần chết! Anh làm gì ở đây?

Triều Phong chẳng buồn quay lại:

– Mã Lãnh Bình muốn gì ở cô vậy?

Việc nhìn thấy Triều Phong trong văn phòng làm việc của nàng thật giống như rơi vào hang cọp, không có gì là bình yên cả. Nàng nói với anh giọng bất bình:

– Lạ Chúa! Anh làm tôi giật mình. Tôi không thể nghĩ anh theo dõi tôi như vậy.

– Xin lỗi, lần sau tôi sẽ gõ cửa. Hắn muốn gì ở cô vậy?

– Đó là một cuộc viếng thăm riêng tư, không liên quan gì đến công việc cả.

– Đối với Mã Lãnh Bình thì khác, hắn không bao giờ hành động mà không có mục đích.

– Anh ấy chỉ muốn nói chuyện, điều đó có gì là lạ. Lãnh Bình và tôi biết nhau bao nhiêu năm nay chẳng có gì đáng kể cả.

– Có phải cô hẹn với Lãnh Bình để làm cho tôi ghen không?

Lục Di sững người lại:

– Trời! Không phải vậy đâu. Tất nhiên là không phải thế rồi. Anh có điên không đấy? Sao tôi lại muốn làm anh ghen?

– Làm sao tôi biết được. Vì đó là chiến thuật của phụ nữ.

Lục Di bắt đầu trấn tĩnh lại, nàng đỉnh đạc nói:

– Có lẽ là một vài phụ nữ làm thế, nhưng không phải là tất cả phụ nữ.

Vai anh từ từ chuyển động, anh quay lại đối mặt với Lục Di. Lần đầu tiên như vậy, cặp mắt sâu thẳm của anh nhìn nàng đắm đắm như thôi miên.

Anh nói khẽ khàng:

– Điều ấy có tác dụng đấy. Tôi đã ghen ...

11. Chương 11

Anh ngồi xuống ghế, hớp một ngụm rượu dở dang trong chiếc cốc:

– Tôi chẳng bao giờ thích cái cảm giác ấy. Suốt thời gian đính hôn với Hứa Lệ Đình, tôi hầu như lúc nào cũng cảm thấy ghen tuông.

– Đây, Triều Phong!

– Khi Lệ Đình bước vào một căn phòng tất cả đàn ông đều nhìn nàng chăm chú và thèm muốn nàng. Cô ta biết điều ấy. Và thích thú xem phản ứng của tôi ra sao, rồi nói ghen tuông làm cho tình yêu mới tuyệt diệu.

Lục Di thận trọng ngồi xuống trên ghế. Những ngón tay nàng run rẩy, giọng nói của Triều Phong sắc lạnh như dao, nhưng chứa đầy đau thương buồn bã.

Đột nhiên nàng có một mong muốn được an ủi anh mà không hiểu lý do làm sao.

– Tôi xin lỗi. Triều Phong?

Anh lại đưa cốc rượu lên môi:

– Không cần phải như vậy đâu. Cô ấy là một phụ nữ đẹp. Cô ấy không thể không làm như thế được.

– Tất nhiên rồi.

Nhưng có lẽ Lệ Đình không nên tỏ ra thích thú trước sự ghen tuông của Triều Phong. Lục Di nghĩ:

Cô ta cũng không nên sử dụng điều đó để kích thích niềm say mê của anh ấy.

– Và cô ấy đã đạt được mục đích trong tình yêu của mình.

Lục Di nắm chặt bàn tay trên đùi:

– Tôi hiểu rồi. Thế điều gì làm anh phiền lòng, khi anh biết sự ghen tuông sẽ làm cho tình yêu của anh và Lệ Đình thêm tuyệt diệu?

– Tôi ghét chuyện này. Chỉ có một điều có thể làm tôi chịu đựng được là tôi biết cô ấy yêu tôi. Cô ta chỉ muốn chơi đùa thôi. Nhưng tôi lại ghét trò chơi đánh đố. Hình như cô ta chẳng bao giờ hiểu được điều ấy.

Lục Di cố tìm điều gì đó để nói:

– Triều Phong! Tôi chẳng hề muốn làm anh ghen tuông sáng nay đâu. Tôi và anh chẳng hề có quan hệ gì, vì vậy chẳng có lý do gì để mỗi người trong chúng ta phải ghen tuông với nhau hoặc có tình cảm mãnh liệt với nhau.

Có đúng thế không?

Lục Di tiếp tục nói một cách kiên quyết:

– Tôi muốn nói rằng tôi chẳng bao giờ cố làm cho người mà tôi quan tâm phải ghen tuông. Đó là điều cuối cùng mà tôi làm.

Triều Phong uống nốt phần rượu còn lại trong cốc:

– Tôi đồng ý với cô. Tôi cũng phải nói rằng, tôi chẳng hề tìm cách làm cho người mà tôi quan tâm phải ghen.

Lục Di tin anh. Nàng mỉm cười run rẩy:

– Được, tôi giả thiết là như vậy.

– Chúng ta không có quan hệ với nhau, nhưng chúng ta sẽ thề với nhau không làm cho nhau ghen. Cô có đồng ý không?

Triều Phong đặt cốc rượu xuống bàn, anh co chân lại bước ra khỏi ghế.

Lục Di từ từ đứng lên, khi anh bước về phía nàng. Nàng lặng người đi, nàng đã hiểu anh ...

– Triều Phong!

Anh dừng lại trước mặt nàng, mặt không rời mắt nàng:

– Tôi hiểu, tôi không phải là loại người mà em mong ước. Nhưng với tất cả chân thành, tôi hứa sẽ giữ ối quan hệ của chúng ta hoàn toàn trong sáng.

Như vậy đã đủ với em chưa?

Lục Di nhận ra mình đang cố nín thở. Một ngọn lửa nóng bỏng ngọt ngào đang bùng cháy trong người nàng. Cảm giác ấy chưa bao giờ nàng cảm nhận.

Nàng nín thở, bắn khoăn nhưng đồng thời lại hồ hởi.

Lục Di tự nhủ:

Nàng vốn không phải là loại người cuồng nhiệt, nhưng không thể quên đi cái cảm giác xao xuyến lạ lùng này được. Tự nhiên nàng chợt nghĩ mình chưa hề có cảm giác tương tự như vậy với bất cứ người đàn ông nào khác.

Nếu nàng không nắm lấy cơ hội này, có lẽ suốt cả đời nàng sẽ luyến tiếc cơ hội bỏ qua này. Nhưng thật sự nàng đã bỏ qua biết bao cơ hội trong cuộc đời này ...

Lục Di mở tung cửa sổ cho những ngọn gió mát tuông vào phòng. Đêm thật đẹp và bình yên, ánh trăng hạ huyền trên bầu trời đêm và muôn sao lấp lánh. Tiếng sóng vỗ vào ghềnh đá tiếng gió rít qua những rặng thông già ...

Lục Di có thêm vài giờ làm việc ở văn phòng, vùi đầu vào công việc khiến nàng quên cả thời gian. Cho đến khi anh thấy mi mắt nặng trĩu, nàng gục đầu lên bàn giấy và khép hờ mi mắt lại. Gió mát và sự tĩnh lặng khiến nàng đi dần vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Nàng không nghe tiếng cú sang canh lẫn tiếng bước chân trên dãy hành lang vắng lặng. Rồi trong một thoáng mơ màng, nàng nghe có ai đó gọi tên mình.

– Lục Di!

Nhưng nàng vẫn chìm trong giấc ngủ chập chờn.

– Gì vậy?

– Muộn quá rồi, để tôi đưa cô về nhà.

Nàng dường như không biết mình đang nói gì.

– Đây là nhà của tôi, của tôi ...

Yên lặng trong một lúc ...

– Lục Di?

– Gì vậy?

– Mã Lãnh Bình muốn gì ở cô?

Lục Di quá buồn ngủ, không ý thức về câu hỏi lẫn những gì xung quanh nàng. Nàng trả lời như một cái máy không hề suy nghĩ:

– Để vay một món tiền.

– Bao nhiêu?

Nàng muốn chồm dậy về phía ánh sáng muốn mở mắt ra. Nhưng thật không may đầu óc nàng vẫn mê mết vì nàng quá buồn ngủ. Nàng nghe mình nói:

– Cả một gia tài.

– Cái gì!?

Lục Di chớp chớp tỉnh trước sự sắc lạnh của câu hỏi. Nàng nhồm dậy và nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của Triều Phong:

– Tôi sẽ cho tên khốn ấy một trận.

Lục Di chợt nhận ra mình đã tạo nên một cơn sóng phấn nộ trong lòng Triều Phong mà nàng không kiểm chế nổi.

– Thôi nào, Triều Phong. Hãy bình tĩnh lại đi.

Triều Phong quăng chiếc áo khoác sang một bên rồi đứng phắt dậy, anh đi lại trong phòng:

– Bình tĩnh ư? Cái tên đốn mạt ấy đòi cô cho vay một khoản tiền lớn, thế mà cô muốn tôi bình tĩnh lại ư? Tôi không hiểu tại sao hấn lại trông cậy vào cô với một việc như vậy.

Lục Di thở dài, có lẽ sẽ dễ dàng hơn nếu nói chuyện với anh vào một lúc nào đấy mà không phải lúc này. Nhưng nàng biết anh sẽ không bao giờ buông trôi câu chuyện này cả. Nàng từ tốn ngồi thẳng người, lưng tựa vào thành ghế kéo lại chiếc áo khoác:

– Anh ta cũng biết rằng tôi không thể có nổi khoản tiền đó, nên anh ta đã có một kế hoạch.

– Ái chà? Tôi cũng nghĩ hấn sẽ làm như vậy.

Triều Phong dừng lại bên cạnh Lục Di:

– Kế hoạch gì? Có phải hấn muốn cô nhờ cậy vào một người khác?

Nàng khẽ thở dài khi thấy anh nhanh chóng đi đến một kết luận chính xác như vậy.

– Anh ta muốn tôi vay tiền của anh và nói là để chuẩn bị một kế hoạch tốt đẹp của tôi.

– Và một khi cô lấy được tiền từ chỗ tôi, cô sẽ chuyển qua tay hấn. Khỉ thật!

Cái tên vô lại đó phá hoại công ty xuống dốc một cách thảm hại, khi bà Gia Yến quản lý công ty, vẫn còn chưa đủ hay sao giờ lại gây thêm họa.

Lục Di sững sờ nhìn anh:

– Có lần anh đã nói với tôi có một thành viên trong gia đình đã phá hoại công ty. Thì ra anh đã biết ...

– Tất cả. Ngay từ những ngày đầu. Tôi đã âm thầm ngăn chặn bàn tay tội lỗi của hấn. Và lần này, hấn đã đi vào con đường cùng. Đó là lỗi lầm do sự tham vọng của hấn.

Lục Di nheo mắt. Chắc chắn Triều Phong nắm được những cốt lõi của vấn đề một cách nhanh chóng. Nàng chẳng nên ngạc nhiên. Người đàn ông này quả thật tuyệt vời.

– Có lẽ những gì anh nói là đúng.

Triều Phong hỏi:

– Thế Lãnh Bình có nói với cô là hần cần một khoản tiền lớn như vậy để làm gì không?

Lục Di bặm môi:

– Anh ta đang gặp phải một chuyện phiền toái gì đấy.

– Chuyện phiền toái gì đấy à?

– Tôi không chắc chắn lắm. Chuyện gì có liên quan đến liên doanh, nhưng bị đổ bể. Lãnh Bình nói anh ta sẽ vào tù nếu không có được khoản tiền đó.

Triều Phong im lặng trong vài giây:

– Thế tại sao Lãnh Bình không tự mình đến gặp tôi?

– Đừng ngờ ngẩn như vậy. Anh ta chẳng thể nào đến gặp anh được. Anh ta lâm vào cái chuyện rắc rối là vì anh ta muốn cố khẳng định mình với mọi người.

Anh ta không muốn cuối cùng mọi người lại nghĩ anh ta là một kẻ không ra gì.

– Hần đúng là một kẻ không ra gì, hần đúng như thế đấy. Hần cũng là một tên ngốc khi tính sẽ thoát ra khỏi chuyện này bằng cách sử dụng cô như vậy.

– Thôi đi nào, Triều Phong.

– Thế cô tính sẽ gỡ cho hần ra khỏi cái mớ bòng bong này bằng cách nào?

– Không, tất nhiên không. Tôi tin chuyện ấy chẳng bao giờ thực hiện được với khả năng của tôi.

Triều Phong nheo mắt nhìn nàng:

– Tại sao không? Biết đâu tôi sẽ đưa tiền cho cô?

– Vâng, rất có thể anh sẽ làm thế, nhưng tôi đã không thể nói dối anh là tôi sẽ sử dụng khoản tiền đó cho những dự tính riêng tư của tôi.

– Và thế là cô quảng cho tôi cái mớ bòng bong ấy?

– Vâng. Mã Lãnh Bình là chồng của Nhậm Tinh Doanh, em họ của anh. Đây là chuyện nội bộ của gia đình họ Nhậm. Trong khoảng thời gian tới, anh chịu trách nhiệm vì mọi chuyện của gia đình họ Nhậm.

– Mẹ kiếp! Tôi chỉ có trách nhiệm đặt lại công ty đứng trên đôi chân của nó - Anh gầm lên - Tôi chẳng có tí trách nhiệm nào giải quyết mọi rắc rối của gia đình họ Nhậm cả. Đó là một chuyện khác hẳn.

Lục Di nói một cách bình tĩnh:

– Không. Công ty là một gia đình và gia đình cũng là một công ty. Anh bây giờ là người đứng đầu công ty. Theo tôi nghĩ, vấn đề của Lãnh Bình cũng là vấn đề của anh.

– Hừm! Thế cô có muốn tôi sẽ giải quyết chuyện thằng em ấy thế nào không?

Tôi muốn hần phải chịu một sự trừng phạt cho những tội lỗi của mình.

Lục Di mỉm cười:

– Anh cáu bởi vì anh thấy Lãnh Bình gặp tôi vì chuyện tiền bạc phải không?

– Cáu à? Còn hơn thế nữa.

– Anh có nghĩ như vậy là cực đoan quá không?

Triều Phong tựa người vào thành bàn:

– Không. Thế không phải là cực đoan. Đây chỉ là mới bắt đầu thôi. Sẽ không có kẻ nào lợi dụng cô mà thoát được đâu.

Lục Di nhìn anh với đôi mắt cảm động và biết ơn. Không hiểu bắt đầu từ lúc nào anh đã quan tâm đến nàng.

– Triều Phong này! Anh hơi thái quá đấy! Liệu anh có thể nhẫn nại cố hiểu ra điều gì đã xảy đến với Lãnh Bình không? Bà Gia Yến chẳng bao giờ coi anh ta hay Nhậm Tinh Doanh là người kẻ nghiệp. Còn anh ta thì muốn chứng tỏ khả năng của mình.

– Hẳn chứng tỏ bằng những việc làm độc ác và tai hại.

– Nhưng anh ta đã hối hận rồi. Thế thì anh sẽ phải làm cái gì đó để giúp anh ta chứ?

– Có phải đó là lý do đúng đắn nhất của cô?

Lục Di ngược mắt nhìn Triều Phong. Ánh mắt nàng trong sáng và thơ ngây như chính tâm hồn nàng.

– Tôi tin rằng anh sẽ giúp anh ấy.

Triều Phong cũng không rời mắt nàng.

– Tôi đã hiểu được phần nào lý do vì sao bà nội tôi đã giữ cô bên mình trong bao nhiêu năm qua.

– Tôi mang ơn bà ấy rất nhiều.

– Cô chính là nữ thần hộ mệnh của cơ nghiệp này đây.

Anh mỉm cười. Nàng thấy sự chân thành trong ánh mắt anh.

12. Chương 12

Nếu Lục Di là một người phụ nữ khác, một người phụ nữ khác trên trái đất này, thì có lẽ nàng đã không khiến anh suy nghĩ nhiều như lúc này.

Triều Phong mặc bộ quần áo thể thao màu xanh đậm. Anh đứng tựa người vào bức tiền sảnh ngoài cửa câu lạc bộ thể thao trung tâm. Cổ nén cơn giận âm ỉ, trong khi anh chờ đợi con mồi của mình.

Câu lạc bộ nằm cạnh bãi biển. Những thành viên câu lạc bộ thuộc giới thượng lưu đến đây để phô trương sự giàu có của mình.

Bên ngoài dọc theo phố là những tiệm ăn nổi tiếng nhất, người xe tấp nập như lễ hội, nhịp sống thật sống động, tuyệt vời.

– Triều Phong, anh làm gì ở đây vậy?

Nghe giọng nói ngạc nhiên chán chường của Lãnh Bình, tự dưng Triều Phong cảm thấy mệt mỏi. Anh khoanh tay đứng thẳng người chau mày trầm ngâm, rồi lạnh lùng nói:

– Tôi muốn nói chuyện với anh.

Có lẽ Lãnh Bình vừa bơi xong, tóc anh vẫn còn ướt đầm.

– Thế à? Được thôi. Về chuyện gì vậy?

Triều Phong đi về phía cửa kính bên ngoài tiền sảnh.

– Không phải ở chỗ này.

Anh đẩy cửa bước ra ngoài vỉa hè. Lãnh Bình bước theo, vẻ thận trọng:

– Lại về chuyện làm ăn phải không?

– Cũng có thể cho là như vậy.

Triều Phong ngoắt vào góc phố đi thêm vài bước lên dốc ra khỏi nơi buôn bán nhộn nhịp của khu chợ. Đi đến nửa chừng, anh rẽ lần nữa và bước vào một góc yên tĩnh. Hai bên toàn tường xây, tiếng động, tiếng ồn ào tắt hẳn.

Lãnh Bình hỏi:

– Đây? Chuyện này là thế nào đây?

– Hôm qua tôi đã nói chuyện khá lâu với Lục Di.

Lãnh Bình im lặng một lúc:

– Khỉ thật! Cô ấy đã nói tất cả sự thật với anh rồi à?

– Cô ấy nói anh dính vào một vụ liên doanh rắc rối.

Lãnh Bình bực tức nói:

– Không đúng như vậy. Đó không phải là một vụ rắc rối. Nó là một vụ liên doanh chính đáng bị thất bại. Có thể thôi. Và tôi cần có một khoản tiền.

– Gần như một gia tài?

– Triều Phong! Đó chưa phải là nhiều khi ta nói đến chuyện kinh doanh.

Chắc anh thừa biết điều ấy.

– Thế nhưng số tiền đó nhiều hơn những gì anh có.

Lãnh Bình lẩm bẩm:

– Ừ, đúng thế.

Triều Phong quay ngoắt lại đối diện với Lãnh Bình:

– Lục Di cũng không có số tiền như vậy, điều này là chắc chắn, và anh muốn cô ấy nói dối tôi để có khoản tiền đó. Anh không được phép nhờ Lục Di những chuyện như thế.

– Lục Di rất thông cảm với tôi, cô ấy hiểu được tình thế của tôi.

– Và anh cố ép Lục Di điều anh muốn? Thế đã bao nhiêu lần anh nhờ Lục Di kiếm tiền cho anh rồi?

Lãnh Bình cúi đầu thiếu ngủ:

– Đây là lần đầu tiên tôi nhờ cô ấy liên quan đến chuyện tiền bạc. Tôi đang ở trong tình thế tuyệt vọng, anh có hiểu điều ấy không?

Triều Phong nói nhẹ nhàng:

– Có Tôi hiểu. Anh ở trong tình thế cùng quẫn vì vậy anh phải quay sang nhờ vả nữ thần hộ mệnh của gia tộc này giúp đỡ.

Lãnh Bình nhếch mép:

– “Nữ thần hộ mệnh” hả? Lẽ ra tôi phải hiểu như vậy, phải không?

Chính nụ cười nhạo báng của Lãnh Bình khiến Triều Phong động thủ, bàn tay như gọng kìm của anh túm lấy ngực áo hắn ta:

– Đồ khốn!

Lãnh Bình nhìn chăm chú vào Triều Phong, mồ hôi hột ngạt nhiên:

– Cái gì vậy? Anh điên chăng?

– Không điên đâu. Đây? Ông em họ, có một điều người cần phải nhớ. Khi ở trong tình thế như vậy, trước khi người sử dụng Lục Di, người phải biết chắc chắn ai là người bảo vệ cô ấy.

– Hừm? Anh tưởng anh có thể đi vào cửa chính và nắm lấy cơ nghiệp này, có phải không? Anh tưởng anh có thể có tất cả chỉ vì bà Gia Yến quyết định chấm dứt một hận thù có phải không? Nay, tôi có tin cho anh đây. Anh không thể có được cơ nghiệp này đâu. Bằng cách này hay cách khác tôi sẽ tìm cách ngăn chặn.

Triều Phong mỉm cười:

– Người không có cơ hội đâu.

Giọng nói sắc lạnh của Triều Phong khiến Lãnh Bình kiểm chế được chính bản thân mình.

– Triều Phong! Không phải anh nổi giận vì tôi đổ nợ, mà anh giận vì tôi đã đến gặp Lục Di có phải không?

– Đúng thế.

– Tôi đã cố mọi cách mình có thể nghĩ ra được. Tôi đáng chịu quá nhiều áp lực, tôi phải làm gì bây giờ?

Triều Phong rời tay nắm từ ngực áo Lãnh Bình, ôn tồn nói:

– Đã đến lúc cậu phải học một điều gì đấy, người em họ ạ.

– Là điều gì?

– Nếu cậu sa vào một cái vũng lầy như vậy, trước hết cậu phải học cách dọn dẹp sạch nó, đừng dựa dẫm vào một người phụ nữ, mà hãy đứng lên vững vàng trên chính đôi chân của mình. Nghị lực, niềm tin và sự chân thành sẽ giúp cậu.

Lục Di dán mắt vào khung cửa, nàng nhồm dậy khi nghe tiếng bước chân quen thuộc bên ngoài dãy hành lang.

Triều Phong bước vào mang theo hương thơm dịu nhẹ. Liếc nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của anh, nàng đã tự nhủ lúc này không phải là lúc tốt nhất để nói chuyện với anh. Nhưng nàng đã quen với cung cách của con người này.

Nàng hỏi một cách bần khoản khi nhìn anh.

– Thế chuyện anh gặp Lãnh Bình thế nào?

– Anh ta và tôi đã đi đến điều mà người ta thường mô tả là điểm gặp gỡ của các bộ óc.

– Không có sự ẩu đả thế thì hay quá. Tôi rất mừng Triều Phong ạ. Lãnh Bình cũng có thiện chí đấy chứ anh thấy không? Anh ta chỉ cố chứng tỏ khả năng của mình.

– Ừ ... hừm.

Lục Di cau mày:

– Anh sẽ giúp anh ta chứ?

Triều Phong có vẻ phật ý:

– Chúng ta hãy nói với nhau thế này nhé. Tôi chỉ giúp cho anh ta hướng đi đúng. Còn bản thân anh ta phải tự hành động.

– Tôi vẫn chưa hiểu ...

– Lãnh Bình sa vào vũng lầy đó là vì một tay tổ lừa đảo. Hắn gạt những người như anh ta. Những người tự cho rằng mình đủ hiểu biết để lao vào thương trường.

Lục Di kinh ngạc:

– Trời! Vào Lãnh Bình khốn khổ đã lao vào bẫy?

– Đúng vậy.

– Thế làm cách nào mà anh biết được đây là vụ lừa bịp?

– Tôi tiến hành một vụ điều tra. Mà điều này lẽ ra Lãnh Bình đã phải làm khi khởi đầu việc liên doanh. Cuối cùng thì tên lừa đảo đã được giao cho chính quyền xử lý. Và Lãnh Bình thoát nạn.

Lục Di cảm thấy nhẹ người hẳn đi:

– Lãnh Bình chắc phải thở phào nhẹ nhõm khi nghe điều đó.

Triều Phong nói chậm rãi:

– Anh ta vẫn chưa biết điều này.

– Thế anh vẫn chưa nói với Lãnh Bình à? Triều Phong, sao anh có thể làm vậy với anh ta? Chắc anh biết là anh ta lo lắng như thế nào.

– Tôi nói với Lãnh Bình hãy đi tìm hiểu điều anh ta cần tìm để cứu lấy mạng mình. Đồng thời anh ta sẽ học được một bài học bổ ích để đời.

Lục Di im lặng ngẫm nghĩ. Việc Triều Phong giúp Lãnh Bình thoát nạn đúng là một tin tức tuyệt vời. Có lẽ tối nay nàng sẽ gọi điện cho Lãnh Bình biết chuyện.

– Này! Lục Di! Xin đừng tính đến chuyện đó đấy nhé.

– Tính chuyện gì?

– Tôi có thể đọc được ý nghĩ của cô như đọc một cuốn sách. Cô không được gọi điện cho Lãnh Bình để nói cho anh ta biết những điều tôi đã nói với cô.

Theo cách của tôi anh ta sẽ có được một bài học. Thôi nữ thần hộ mệnh, tốt nhất cô hãy đứng ngoài cuộc, nếu như cô đồng ý cách giải quyết vấn đề của tôi.

– Nhưng mà Triều Phong ...

– Thôi, quên chuyện ấy đi. Đây là một mệnh lệnh. Lục Di! Cô đã yêu cầu tôi giúp, cô đã có được sự giúp đỡ của tôi. Bây giờ cô lại bị say lầy vào đó. Đây có phải là một cách cảm ơn?

Lục Di lí nhí trong miệng:

– Tôi đặt niềm tin ở anh.

Triều Phong mỉm cười thoải mái:

– Chắc sẽ như vậy.

Nàng bỗng thấy nụ cười của anh thật đẹp và quyến rũ hơn bất cứ nụ cười đa tình nào.

Triều Phong nói:

– Thôi, bây giờ chúng ta hãy nói đến một chuyện, dù sao cũng còn thú vị hơn nhiều so với chuyện của Mã Lãnh Bình và những người khác trong gia đình.

– Chuyện gì vậy?

– Cô hãy chuẩn bị hành lý ột chuyến công tác xa. Chúng ta sẽ nghỉ đêm ở những nơi chúng ta đặt chân đến.

Lục Di ngạc nhiên nhìn anh:

– Này! Anh hãy chờ một chút đã nào ...

Triều Phong chau mày nhìn nàng, rồi nói toạc ra:

– Tất nhiên là hai căn phòng riêng biệt, cô Lục Di ạ. Đây là công việc, cô nên nhớ, cô là trợ lý riêng của tôi. Tôi muốn cô cùng đi. Cô sẽ tham gia hầu hết các hoạt động của công ty.

Anh có thể nhìn thẳng qua ánh mắt thách thức của nàng và nghĩ rằng nàng sẽ chẳng hề tin anh. Hay chính anh cũng không tin vào bản thân mình.

Một thách thức đầy cay đắng.

Bầu trời xám xịt và một đám mưa bụi đang rơi xuống, Lục Di kéo khóa đóng chiếc túi du lịch của mình lại. Nàng cầm tay mẹ và niềm xúc động lại trào dâng lên tim óc nàng:

- Mẹ ở nhà một mình được chứ? Liệu có sao không?
- Chà! Mẹ đã nói với con lần thứ bao nhiêu rồi, là mọi việc sẽ ổn cả thôi.
Con đừng băn khoăn gì cả.
- Con sẽ thường xuyên gọi điện về ẹ.
- Ồ! Được rồi. Nhưng phải hứa với mẹ là đừng đau buồn như thế.
- Con xin hứa.
- Một chuyến công tác không có nghĩa là con không tận hưởng được điều gì thú vị và bổ ích cho cuộc sống.
- Nhưng con sẽ nhớ mẹ nhiều.
- Lục Di ôm chầm lấy mẹ, cảm nhận được những giọt nước mắt ấm nóng của mẹ trên vai nàng:
- Mẹ cũng thế. Mẹ sẽ rất nhớ con.
- Con yêu mẹ.
- Thôi, đừng lảm nhảm như một đứa trẻ thế nữa, Lục Di. Đã đến giờ khởi hành rồi.
- Con sẽ cố gắng về với mẹ thật sớm.
- Mẹ chúc con thành công và vui vẻ.
- Lục Di vẫy tay chào. Dáng mẹ mờ nhạt trong cơn mưa ...
- Nàng ngược mắt nhìn lên bầu trời như tìm lại cái cảm giác êm đềm là mẹ đang ở rất gần bên cạnh nàng.
Mẹ cũng ngẩng trắng và những vì tinh tú lấp lánh như nàng ...
- Nàng mặc chiếc váy màu lam và chiếc áo khoác lụa màu trắng, một chiếc khăn mỏng cùng màu quấn quanh cổ.
- Mái tóc màu hạt dẻ của nàng lấp lánh dưới ánh trăng.
- Triều Phong nghĩ, nàng đẹp như trong một giấc mộng.
- Có chuyện gì vậy Lục Di? Tại sao giờ này cô vẫn chưa ngủ?
- Lục Di sững sờ, nàng nhận ra Triều Phong đang đứng bên cạnh nàng, không hiểu tự bao giờ ...
- Gió thổi mạnh trên đồi, thoảng mùi hương dịu nhẹ của mái tóc nàng.
- Không có gì đâu, tôi chỉ đang nghĩ ngợi một chút thôi.
- Về chuyện gì thế?
- Nhiều lắm.
- Về mẹ cô phải không?
- Làm sao anh biết?
- Cô ít khi sống xa mẹ, phải không?
- Đúng thế. Tôi biết mình phải tập quen với những tình huống như vậy.
- Nhưng không dễ dàng đâu. Tôi rất nhớ và lo lắng ẹ tôi.
- Bà cũng lo cho cô đấy. Tôi đã trân trọng cái cảm giác ngọt ngào hạnh phúc có cha mẹ bên cạnh cuộc đời mình là như thế nào. Nhưng thật bất công, tạo hóa luôn luôn bất công với tôi.
- Triều Phong!
- Tôi đã tự an ủi mình trong bao nhiêu năm qua và giờ đây, đưa công ty của gia đình họ Nhậm về đúng lộ trình của nó là tôi đã làm tiếp những gì mà lẽ ra cha mẹ tôi đã làm.

– Tôi hoàn toàn tin tưởng ở anh.

– Thế à?

– Hừm ...

– Nếu tôi nói, cô chính là người đã giúp tôi nhận ra sự thật và hướng đi đó, thì cô sẽ nghĩ thế nào?

– Tôi không tin. Anh là một người họ Nhậm, anh lãnh công việc này là vì anh là một thành viên của gia đình và anh sẽ làm hết sức mình để cứu vãn cơ nghiệp cho gia đình anh.

– Lục Di ạ! Cô nên hiểu điều này. Tôi không nhận công việc này vì sự trung thành. Tôi làm điều đó vì em Lục Di tròn mắt khi nghe thấy điều ấy. Nàng như không tin vào chính đôi tai mình qua những lời nói dịu dàng, ấm áp của Triều Phong. Ánh đèn chớp choạng qua kẽ lá, soi rõ sự bối rối trên khuôn mặt nàng.

– Vì tôi ư? Anh nói cái gì lạ vậy?

Anh nhìn thẳng vào mắt nàng, cố mong nàng có thể hiểu được.

– Em đã nghe rõ cả rồi, anh đến đây là vì em.

– Tôi khó mà tin được điều ấy. Trong đời tôi chưa có ai từng làm chuyện như vậy cả. Tôi không phải là loại phụ nữ mà đàn ông sẽ phải làm những điều như thế.

Anh nói một cách nhẹ nhàng:

– Hãy tin anh đi. Lúc đầu anh cũng không hiểu ngay chính bản thân mình.

Nhưng anh đã nhận ra sự thật. Anh cần em. Một phần trong con người anh biết là anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để có được em. Và rồi anh đã đến với mảnh đất này.

Đôi môi nàng hé ra vì kinh ngạc, rồi nhanh chóng mím chặt lại.

– Thật lạ lùng. Tôi không thể hiểu được. Liệu anh có định nói với tôi rằng anh đang biến tôi trở thành người tình của anh trong khoảng thời gian anh lưu lại mảnh đất này để cứu vãn công ty không? Tôi chẳng phải là loại phụ nữ chinh phục đàn ông theo kiểu như vậy. Đặc biệt là với một người đàn ông như anh.

Anh mỉm cười:

– Thưa, chính quý cô chưa biết hết mãnh lực của mình đấy ạ.

Nàng ngược mắt nhìn anh:

– Nếu như tôi nhất định không để anh đánh đổi tôi?

– Tôi sẽ rất đau khổ.

Triều Phong nhìn nàng, sự tha thiết trên khuôn mặt dường như đã biến đổi mắt anh chuyển sang màu xanh ngọc, lấp lánh trong bóng đêm.

Mạnh dạn nhìn vào đôi mắt sáng của anh, Lục Di phân vân không hiểu mình đang làm gì?

Nhưng đã quá muộn để rút lui. Dù cho nàng có muốn làm như vậy đi nữa ...

Cả linh hồn nàng đã sẵn sàng.. Nàng thấy như sống với điều nàng chưa từng trải bao giờ và nàng hiểu rằng mình sẽ không bao giờ rút lui, dù cho thế nào đi chăng nữa. Một khi nàng đã để cho tình cảm chế ngự thì nàng cũng giống như bất cứ con người nào trên thế gian này.

Triều Phong dịu dàng cầm lấy tay nàng. Lục Di không hiểu sao sự va chạm nhẹ nhàng ấy lại gây cho nàng một cảm giác ngọt ngào xao xuyến như vậy.

Rèm mi nàng từ từ khép lại khi đón nhận vòng tay anh gói trọn lấy tấm thân nàng.

Chưa bao giờ tấm chân tình lại trào dâng mãnh liệt đến như vậy. Mọi họ tìm đến nhau trong sự yêu thương đắm đuối.

Trong một thoáng, Triều Phong cảm thấy những bóng đen quay cuồng xung quanh mình. Anh nhớ đến những gì mình đã chịu đựng trong bao nhiêu năm qua ...

Nhưng hiện tại bây giờ đã khác rồi. Anh chẳng còn đơn độc nữa. Hiện tại có nghĩa là “Lục Di” ... Lục Di rất thật trong vòng tay anh.

Thật ra, anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy. Ngay cả lúc anh ở bên cạnh người vợ hứa hôn đẹp đến mê hồn của mình. Đối với Hứa Lệ Đình, cuộc sống thú vị nhưng buồn tẻ, chưa bao giờ anh có một cảm giác bình yên và trọn vẹn như thế này. Chính Lục Di đã làm nên điều kỳ diệu ấy, lấp đầy khoảng trống đau đớn trong lòng anh đem đến cho anh những giây phút bình yên và êm ả.

Bình yên êm ả, nhưng không phải là cô độc. Nàng đã làm thay đổi cả đất trời.

... Nhưng vẫn còn đó một áng mây đen.

13. Chương 13

Tiếng gõ cửa vang lên giữa không gian tĩnh lặng, Triều Phong bước ra bên ngoài. Cốc cà phê trên tay trong khi đầu óc vẫn đang chìm đắm trong dòng suy tưởng.. Lúc này, Lục Di đang xâm chiếm tâm hồn anh. Tất cả những gì anh có thể nghe, thấy, nghĩ đến ... chỉ là nàng.

Và anh hy vọng người đứng trước cánh cửa là nàng.

Không. Là mẹ nàng, bà Bình Giang. Tay bà run run trên nắm đấm cửa, vẻ mặt căng thẳng như trở về chính con người ngày xưa của bà. Ánh mắt ấy hằn lên sự cay đắng. Bộ quần áo màu nâu trông bà có vẻ hốc hác nhưng quyết đoán và mạnh mẽ.

Triều Phong ngạc nhiên trước dấu hiệu cảm thấy không thanh thản ở con người đối diện mà anh cảm nhận được. Nhưng Triều Phong đã quen đối phó với những biểu hiện đúng với bản chất của con người ta khi tâm trạng của họ thay đổi.

Trong một thoáng, Triều Phong đã lấy lại được sự tự chủ anh lui lại mở cánh cửa rộng thêm và nói:

– Mời bà vào nhà!

Bà Giang Bình tiến những bước vững vàng vào gian phòng khách đôi vai gầy vắn cứng lên căng thẳng với vẻ thách thức.

– Tôi không muốn con gái tôi bị tổn thương.

– Lục Di đã nói gì với bà?

– Nó không cần phải nói gì với tôi.

– Thế ở tôi có gì sai?

Lục Di là con gái tôi trong mắt một người mẹ, đứa con của mình bao giờ cũng tuyệt vời. Nhưng nó có quá thơ ngây để hiểu biết nhiều về đàn ông. Lại càng không biết tí gì về những người họ Nhậm trong gia tộc ông.

– Thế bà cho rằng bà hiểu rõ họ Nhậm chúng tôi?

– Phải.

– Và bà muốn nói bà không tin một ai trong bất cứ họ phải không?

– Có lần con gái tôi đã nói ông là loại người không cùng một chân lý với nó.

Và tôi biết nó không thể từ bỏ chính bản thân mình để đáp ứng tình cảm theo cách một người họ Nhậm mong đợi. Và tôi càng không muốn con gái tôi dấn thân vào một chuyện đau lòng.

– Thế Lục Di có nói với bà là tôi sẽ quan tâm đến cô ấy không?

Bà Bình Giang ngồi phịch xuống ghế. Triều Phong nhìn khuôn mặt bất động của bà ...

– Con gái tôi đã khóc ... Lục Di hầu như không bao giờ khóc. Nhưng tôi đã nhìn thấy nó khóc trong căn phòng tôi đi qua. Nó không hề biết tôi đã nhìn thấy hình ảnh đó ...

Triều Phong ngồi xuống đối diện với bà:

– Thế bà nghĩ Lục Di khóc vì tôi chăng?

– Đúng vậy.

– Thế điều gì khiến bà nghĩ như vậy?

– Nó là con gái tôi. Tôi hiểu nó như chính bản thân mình. Lần cuối cùng nó khóc một mình trong phòng là ngày lễ tang cha nó. Nó cảm thấy mình mất đi một người thương yêu nhất trên đời, mất đi một phần trong cơ thể nó.

Đôi môi Triều Phong mím lại như cố đè nén cảm xúc:

– So sánh tôi với cha nàng là một điều đáng tự hào. Nhưng tôi sẽ không rời xa nàng, gây tổn thương cho nàng như con người bất hạnh ấy.

– Không phải. Ông đối xử với Lục Di còn nghiệt ngã hơn. Nó sẽ đau đớn và tan nát vì ông.

Một khoảnh khắc im lặng, rồi Triều Phong khẽ khàng lên tiếng:

– Đó là lý do vì sao bà đến đây?

– Phải. Lục Di đang mất phương hướng, và tôi không muốn ông làm tổn thương con gái tôi.

– Thế bà hãy nói cho tôi biết làm sao để tránh được điều đó?

– Hãy lánh xa Lục Di. Xem như giữa ông và nó có một bức tường vô hình không thể nào phá vỡ được.

Triều Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

– Nếu như tôi cầu hôn với Lục Di?

Bà Bình Giang ngồi thẳng dậy trên chiếc ghế bành. Mắt bà nhìn Triều Phong đầy ngỡ ngàng:

Ông sẽ làm vậy chứ?

Một ý chí mạnh mẽ xâm chiếm tâm hồn Triều Phong khi anh bắt gặp cái nhìn của bà:

– Đúng, tôi sẽ làm thế.

Người đàn bà đáng thương vẫn chưa hết bàng hoàng.

– Thật vậy ư?

Triều Phong nói một cách nghiêm trang:

– Nhưng bà cần biết rằng vấn đề ở chỗ không phải ý định của tôi mà là ý định của Lục Di. Chính tôi cũng không biết nàng có muốn lấy tôi hay không.

Bà Bình Giang ngả người vào ghế bành, nhìn chăm chăm vào màn đêm bên ngoài song cửa, như tìm lại hơi ấm xa xăm.

– Tôi không hiểu. Tôi hoàn toàn không hiểu, một cuộc hôn nhân có đem lại hạnh phúc hay không khi ông mang dòng máu của Nhậm gia?

– Điều đó giống như cách Lục Di vẫn thường nói - Triều Phong nghiêng chặt hai hàm răng - Họ Nhậm thế này, họ Nhậm thế kia. Hãy để cho tôi được thử nếu như đừng bao giờ nhắc đến họ. Tôi không giống bất kỳ ai trong số họ. Tôi là tôi.

Bà Bình Giang nhận ra rằng khi chăm chú nhìn vào bóng đêm, mặc dù chưa có được viễn cảnh tương lai, nhưng bà đã thấy Triều Phong chính là phần đời của con gái bà. Phần đời của bà ngày xưa ...

Nước thủy triều buổi sớm rút đi để lại những vũng nước nhỏ xíu trên bãi cát màu xám. Ánh nước xanh thẳm và không khí lạnh, những đám mây đang tích tụ trên bầu trời hứa hẹn một cơn mưa cuối ngày.

Triều Phong đứng trên đồi cát chăm chú nhìn Lục Di đi dọc con đường phía vịnh ra bãi biển. Chiếc váy lụa màu vàng nhạt tạo nên một mảng sáng di động nhẹ nhẹ trong những đợt gió lạnh của một buổi sáng đầy mây ...

Triều Phong ngẩng nhìn cảnh ngoạn mục phía sau lưng nàng cho đến khi khuất hẳn. Anh chạy theo và đuổi kịp chiếc bóng áo vàng của nàng khi nàng đã tới bãi biển gặp ghềnh với các mỏm đá.

– Lục Di!

Nàng giật mình đứng lại rồi quay về phía anh. Ánh mắt buồn bã của nàng như muốn hỏi:

Anh muốn gặp em để làm gì?

– Lục Di! Anh có chuyện muốn nói với em.

– Vì chuyện gì?

– Về chuyện mình.

Một cảm giác ớn lạnh xuyên suốt người Lục Di. Nàng đã cố không nghĩ đến quan hệ giữa hai người, nhưng đồng thời nàng cũng biết sớm hay muộn, nàng cũng phải đối mặt với những viễn cảnh ấy. Nàng đã yêu Triều Phong. Trước đây, nàng cố phủ nhận bao nhiêu thì giờ đây nàng lại thấy yêu người đàn ông này bấy nhiêu. Lẽ ra nàng phải nhận thấy hậu quả này ngay từ lần gặp đầu tiên.

Lạy Chúa! Anh đã không thấy những giọt nước mắt của nàng.

– Chuyện về chúng mình?

– Phải. Hãy cho anh một câu trả lời chính đáng vì sao em cố tình lảng tránh anh?

Một khắc im lặng dài như một thế kỷ. Triều Phong vẫn đứng yên trong gió lộng, chờ đợi với sự kiên nhẫn của một con thú săn mồi.

– Anh muốn có câu trả lời ngay bây giờ.

– Sẽ không có câu trả lời đâu. Không phải bây giờ mà bất kỳ lúc nào. Chắc anh đã cảm thấy khó chịu như thế nào khi không nhận được sự đáp lại dù chỉ là một câu trả lời.

– Thưa quý tiểu thư, lẽ nào cô lại chóng quên những giây phút ngọt ngào của chúng ta?

– Nhậm Triều Phong, có phải chỉ vì giữa anh và em có một chút dính líu mà anh cho phép mình được quyền tra hỏi em những điều em không thể nói?

– ‘Một chút dính líu’, em gọi chuyện tình cảm của chúng ta là như thế có phải không?

Giọng anh át cả tiếng sóng biển ồn ào Lục Di bối rối. Triều Phong nói đúng.

Nàng đang nói những điều không thật với lòng mình. Nàng đang cố làm một con người khác, không phải là nàng. Nàng đứng ngẩn ra, đầu óc quẩn quanh với những ý nghĩ trái ngược nhau.

– Triều Phong ạ! Có lẽ như vậy sẽ hay hơn cho chúng ta. Thời gian qua, thật sự đã có một sự thay đổi tình cảm trong em. Nhưng em không nghĩ chúng ta đang sống trong một câu chuyện tình. Em và anh hoàn toàn khác biệt, chúng ta nên chấm dứt trước khi ...

Triều Phong tiến thêm vài bước, đứng sững trước mặt nàng.

– Em tưởng những điều mình nói sẽ làm tôi bỏ cuộc phải không, Lục Di?

Thế thì em nghe đây. Tôi càng quyết tâm hơn với mục đích của mình và sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Huyết thống trong con người tôi là một khi đã muốn điều gì, thì phải thực hiện cho bằng được.

– Thật quá quắt. Tôi đã chịu đựng quá đủ trong ngày hôm nay. Có thể cũng đã quá đủ trong suốt thời gian qua. Tôi không còn muốn tranh cãi điều gì với anh nữa. Nếu anh không để cho tôi yên, tôi sẽ nổi nóng à xem.

– Thật thú vị khi nhìn thấy thiên thần của tôi giận. Chưa từng bao giờ tôi có được một sự đe dọa như thế.

Triều Phong tiến một bước về phía Lục Di và vòng tay ôm lấy nàng. Có một cái gì đó bùng lên trong con người nàng như là một ngọn lửa, nàng giơ tay đẩy mạnh vào ngực Triều Phong.

Nàng làm anh hoàn toàn bất ngờ. Ánh nước lấp lánh làm lộ rõ sự kinh ngạc của anh khi anh ngã nhào xuống biển.

Kinh hãi trước điều mình vừa làm, Lục Di nhoài người về phía Triều Phong.

Anh đang sải về phía mép nước, rồi chống tay đứng dậy. Nàng vội vã lùi lại khi anh đuổi theo nàng. Cái áo khoác, quần thụng màu đen và đôi giày sũng nước tạo thành một âm thanh ộp ộp. Trông về mặt anh lúc đó là một mối đe dọa tức cười.

Lục Di kêu lên kinh hãi. Nàng quay lại và chạy về phía đôi thông.

Triều Phong tóm được nàng trước khi nàng chạy được vài bước. Hàm răng tuyệt vời của anh lấp lánh với nụ cười trên môi:

– Tôi sẽ biến em trở thành một con người giống như tôi.

Nàng kêu lên khi anh bế bổng nàng trên tay:

– Cho tôi xuống!

Anh bế nàng quay lại phía biển:

– Cô khởi xướng ra điều này, thưa cô lục Di.

– Tôi không làm. Triều Phong, anh đang làm gì thế này?

Lục Di nhận ra Triều Phong không dừng lại ở mép nước mà đi thẳng ra biển.

– Dừng lại, không, đừng mà ...

Nàng nghĩ anh sẽ quăng nàng xuống biển. Thay vì như vậy, anh bế nàng lao thẳng xuống nước, làm nước bắn tung tóe.

Triều Phong vẫn vòng một tay qua eo Lục Di khi họ nhô lên trên mặt nước.

Nàng lấy một tay gạt mái tóc ướt khỏi che lấp mặt, rồi ngược lên thấy anh chăm chú nhìn nàng. Nàng không dám tin vào vẻ mặt anh lúc đó. Trong nàng, mọi thứ như nhũn đi dưới tác động của tia nhìn thăm đen ánh ướt trong đôi mắt anh.

Nàng đứng run rẩy trong vòng tay anh.

– Triều Phong đừng nhìn em như thế.

– Anh biết mình đang làm gì, nghĩ gì, còn em thì không. Lục Di, em hãy làm theo mệnh lệnh của con tim mình. Đó là cuộc sống?

Mắt nàng mở to bắn khoản. Chưa dám tin vào tình yêu và hạnh phúc đang ở bên cạnh nàng, nhưng vòng tay dịu dàng, giọng nói ấm áp của anh thì không phải là một ảo giác.

– Anh chưa bao giờ coi mình là một người đàn ông gắn bó với gia đình.

Nhưng giờ đây không phải bỗng dưng anh lại cảm thấy mình yêu. Thích không khí đầm ấm bên bếp lửa hồng được ngắm em bận rộn với những công việc của một người vợ người mẹ trong căn phòng nhỏ, được san sẻ, nô đùa với em. Anh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể yêu một người con gái như em. Nhưng giờ đây, khi đối chiếu lại những ý nghĩ ấy anh lại không nghĩ ra một ai khác sẽ làm vợ anh ngoài em. Điều đó khiến anh nhận ra rằng bao nhiêu năm qua, cuộc sống của anh mới đơn độc làm sao. Lục Di, hãy nhìn anh?

Nàng nhìn vào mắt anh và thấy sự yêu thương đắm đuối. Tất cả lo âu, thù hận đã biến thành sự yêu thương và không gì ngoài ánh mắt anh, ánh mắt gói trọn lấy tâm hồn nàng.

Giọng nàng thoảng trong gió:

– Triều Phong, vì sao anh yêu em?

Triều Phong ôm nàng thật chặt, kéo nàng vào sát ngực anh. Môi anh ghé sát vào tai nàng.

– Em nghĩ thế nào?

Chưa bao giờ sự yên lặng lại ngọt ngào và chan chứa đến như thế. Lục Di khẽ đáp:

– Cũng như em yêu anh ...

Một cảm giác ấm áp chạy qua người Lục Di khi Triều Phong cúi xuống đặt một nụ hôn say đắm lên đôi môi nàng.

Tóc nàng ngát mùi hương của đại dương.

Lục Di ngồi uống chè với bà Gia Yến trong căn phòng nhỏ nằm về phía đông, có những cánh cửa sổ hướng ra biển.

Hôm nay tâm trạng của bà có vẻ nặng nề, u uất như chính màu áo đen trên thân thể già nua của bà.

Bà đặt tách chè xuống đĩa, một âm thanh rời rạc buồn bã vang lên giữa gian phòng vắng lặng.

– Suốt cuộc đời ta, ta quá tự tin vào bản thân. Ta đã luôn cố gắng làm hết sức mình cho công ty và cho gia đình. Nhưng giờ đây, ta bắt đầu nhận ra mình đã có khá nhiều sai lầm trong thời gian qua.

Lục Di nói khẽ:

– Thưa bà, ai cũng có thể như thế cả.

– Lục Di, ta phải hỏi cháu điều này, ta muốn ý kiến trung thực của cháu.

– Bà cứ hỏi, thưa bà.

– Cháu có nghĩ ta đã phạm sai lầm khi thuyết phục Triều Phong trở về với gia đình không?

Nàng đáp một cách cẩn trọng:

– Không thưa bà. Cháu không tin đây là một sai lầm. Cháu biết Triều Phong hiểu được điều mình đang làm và anh ấy hoàn toàn có khả năng cứu vãn công ty.

– Ta muốn nói là ta không chắc nó đến đây là để giúp ta. Ta linh cảm nó quay lại là để phá hoại ta.

Đôi mắt Lục Di mở to:

– Bà muốn nói như thế là thế nào?

Bà cụ ngồi ủ rũ lặng lẽ trong một lúc.

– Bản thân ta muốn tin rằng Triều Phong đến đây là để trở thành một bộ phận của công ty và một thành viên của gia đình. Nhưng ta không biết. Lục Di ơi, ta hoàn toàn không biết mình đúng hay sai ...

Lục Di cẩn thận lựa lời:

– Cháu không biết liệu anh ấy có muốn trở thành một bộ phận lâu dài của công ty hay một thành viên trong gia đình hay không. Nhưng cháu không tin anh ấy có một ý đồ xấu khi đặt chân đến mảnh đất này.

Đôi môi bà xệ xuống, giọng nói buồn bã:

– Ta cũng không muốn tin. Tại sao nó lại muốn phá hoại nhỉ? Tại sao nó lại tỏ vẻ thương cảm ta? Chưa ai trong gia đình có tình cảm đó cả.

Lục Di nhìn chăm chú vào bà cụ:

– Thưa bà, sao bà có thể nói như vậy?

- Đúng đấy, Lục Di. Cháu biết đó, tất cả đều chịu đựng ta chỉ vì trong những năm qua ta là người nắm túi tiền. Và cũng có thể đứa cháu gái của ta Nhậm Tinh Doanh cũng không thương yêu ta.
- Tinh Doanh rất thương yêu bà. Cô ấy chỉ sợ bà thôi.
- Sợ ta ư? Thế nó nghĩ ta sẽ làm gì nó? Thật ngu xuẩn và thiếu lòng dũng cảm.
- Cháu nghĩ Tinh Doanh sợ điều cô ấy đã khiến bà đau lòng, cô ấy không có khả năng điều hành công ty. Và chồng cô ấy cũng thế. Bà đã gây cho cô ấy một ấn tượng dai dẳng về cuộc hôn nhân của mình. Cô ấy xem như đó là cái tội mà cô ấy đã đeo đẳng suốt bao năm qua.
- Ta không bao giờ tán thành việc nó lấy Mã Lãnh Bình.

Lục Di cất giọng nhẹ nhàng:

- Đó là cuộc sống của họ, thừa bà. Bà nên cảm thông khi họ làm những gì họ muốn. Cũng như bà, bà làm những gì bà mong.

Đôi mắt bà nhìn về xa xăm:

- Ta không biết rồi mọi chuyện sẽ đi về đâu.

Triều Phong gấp tập hồ sơ lại, quăng vào ngăn tủ, rồi nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt.

Mã Lãnh Bình, trông anh gầy xanh xao và khác khổ. Anh ta ngồi không yên, luôn ngo ngoáy. Lúc thì xoa hai tay, lúc lại đập đập bàn chân và lấy ngón tay gõ gõ. Nhìn anh ta, Triều Phong thấy chán chường hơn là sự cảm phần.

Triều Phong, bà Gia Yến cần ở anh một bản báo cáo về tình trạng của công ty.

- Đúng, đấy là những gì bà cần để khẳng định mình không sai lầm khi mời tôi về đây.

Thế anh sẽ báo cáo những gì với bà cụ?

- Những thông tin quan trọng mà bà cần biết.
- Triều Phong! Hôm nay tôi đến đây là để cầu xin anh hãy giúp tôi. Tôi đang ở đầu cuối của dây thông lọng, chỉ có anh mới có thể giúp được tôi. Xin anh đừng báo cáo với bà Gia Yến những sai phạm của tôi. Nếu không, bà chắc sẽ điên lên. Và không thể nói được là bà sẽ làm những gì với tôi và cả Tinh Doanh.

14. Chương 14

Triều Phong, dù tốt hay xấu, Tinh Doanh vẫn là em họ của anh. Chúng ta là người một nhà.

Triều Phong nhếch môi cười. Nụ cười ngạo mạn mà mọi người đã gán ột đứa con hoang như anh. Giọng anh lạnh lùng, cay độc:

- Anh làm rồi Lãnh Bình. Tôi không phải là một trong số các người. Tại sao tôi phải giúp các người? Tôi nghĩ anh đã biết câu trả lời cho việc này rồi.
- Tôi đang tự hỏi tại sao anh lại giúp đỡ bà già khom ấy? Chẳng lẽ anh đã quên những gì bà ta đã làm với cha mẹ anh?
- Điều đó chẳng liên quan gì đến chuyện này cả.
- Tại sao lại không? Chỉ có một lý do duy nhất để anh tiếp nhận công ty này là vì anh muốn trả thù cho những điều xảy ra với cha mẹ anh.
- Anh làm rồi.

– Không bao giờ làm. Tôi biết tiền sử của anh và tôi biết những người trong gia tộc anh. Anh sẽ tiêu diệt cơ nghiệp này để trừng phạt bà nội anh và những người khác. Tôi phải thừa nhận điều ấy chẳng làm tôi đau đớn chút nào. Nhưng tham vọng chiếm lĩnh công ty của tôi cũng không còn. Giờ đây, tôi đang đứng trên bờ vực thẳm.

– Mặc xác, anh đáng bị như vậy. Tôi đến đây là để cứu văn công ty. Không phải để nghe câu chuyện sứt sùi của anh.

Những nếp nhăn chung quanh miệng Lãnh Bình trắng bệch vì căng thẳng. Sự căm phẫn chẳng nhạt đi chút nào trong cặp mắt lạnh lẽo của anh ta.

– Quả thật đúng như những lời đồn đại mà người ta đã gán ột đũa con hoang. Chai lì như đá và cay độc chẳng thua gì tôi. Nhậm Triều Phong, tôi nhắc cho anh nhớ. Tôi đang đứng trên bờ vực thẳm, còn anh cũng đang đứng trên bờ của một ngọn núi lửa lớn hơn nhiều.

Bàn tay Triều Phong nắm chặt lấy thành ghế. Có một ngọn lửa đang bùng lên trong lòng anh, đỏ rực trong đôi mắt anh.

– Mày đang nói chuyện gì vậy?

– Anh nghĩ, mọi người đều tin tưởng anh sao? Nếu anh nghĩ thế thì anh đã lầm. Mọi người đều nghĩ anh quay về đây là để trả thù.

– Tất cả mọi người ư?

– Đừng quên tôi là chồng của em họ anh. Không có chuyện gì trong gia đình mà tôi không biết.

Cặp mắt Lãnh Bình đảo qua đảo lại:

– Và còn một chuyện khác nữa ở đây.

– Đừng phí thời giờ nghĩ chuyện này nọ nữa. Mày cũng đã có đủ chuyện phiền toái rồi.

Triều Phong đứng dậy từ phía sau bàn làm việc và bước tới mở cửa. Nhưng dường như mọi việc không kết thúc mà chỉ mới bắt đầu từ ánh mắt thách thức của Mã Lãnh Bình.

– Vì Lục Di phải không? Bây giờ mà ghép lại thì mọi chuyện đã rõ. Anh không đến mảnh đất này vì gia đình anh, vì bà Gia Yến. Anh làm tất cả mọi việc chỉ vì Lục Di.

– Không liên quan gì đến mày.

– Nhưng tôi nói cho anh biết, cô ấy không bao giờ thuộc về anh.

– Thế hả? Thế thì cô ấy cũng không bao giờ thuộc về mày.

– Song ít ra cô ấy không căm thù tôi.

Cảm giác lạnh lẽo trong anh bắt đầu vãn vẹo rồi cuộn lại thành một cái gì đấy khó chịu đựng nổi.

– Mày đang nói cái gì vậy?

Lãnh Bình thốt lên:

– Hãy bắt đầu suy nghĩ đi Triều Phong. Tôi nói cho anh biết một sự thật khủng khiếp. Lục Di căm thù anh. Nếu anh không muốn tin, sự việc này sẽ dẫn anh đến chỗ chết.

Bằng một động tác rất nhanh nhẹn, Triều Phong chồm tới nắm chặt ngực áo Lãnh Bình cơn giận dữ bùng lên trong lòng anh. Anh gằn giọng hỏi:

– Tại sao Lục Di căm thù tao?

– Tôi bản khoản không hiểu anh phải mất bao lâu để hiểu ra rằng anh đang yêu kẻ thù của chính mình. Lục Di hình dung là tất cả các người nợ cô ấy. Cô ấy sẽ trả thù trước khi từ bỏ cơ nghiệp này.

– Mày nói dối!

– Tôi à? Hãy nghĩ xem, anh có biết lẽ ra Lục Di có quyền được hưởng một phần cơ nghiệp này không?

Triều Phong ấn Lãnh Bình ngồi xuống ghế, và cúi người xuống về phía anh ta:

– Lục Di à? Sao, đồ khốn?

Lãnh Bình mỉm cười cay độc:

– Anh có biết không? Bà nội anh đã thỏa thuận với ông ngoại của Lục Di ...

– Chuyện thỏa thuận cũ kỹ đó có liên quan gì đến chuyện này?

– Chuyện thỏa thuận ấy đã không xảy ra ...

– Mà đang cố nói điều gì vậy?

– Trong những năm qua, Lục Di dường như buộc mình phải làm việc cho bà Gia Yến trong lòng cô ấy luôn nung nấu một mối thù hơn ba mươi năm.

– Lãnh Bình! Mà điên rồi.

Lãnh Bình cười khẩy, không có chút gì là khôi hài.

– Thế à? Anh có biết điều gì làm cho Lục Di đau khổ nhất không? - Lãnh Bình nói nhẹ nhàng - Đó là người mẹ kính yêu của cô ấy. Bà Bình Giang là người quan trọng nhất trong cuộc đời Lục Di. Khi đối diện với cơ ngơi đồ sộ này, cô ấy hiểu rằng lẽ ra mẹ cô ấy có quyền được hưởng. Triều Phong, anh cần hiểu điều đó. Tôi nghĩ, Lục Di sẵn sàng làm mọi thứ để trả thù cho những gì mà gia đình anh đã làm đối với mẹ cô ấy. Hãy nghĩ đến điều này khi anh ôm người con gái nguy hiểm ấy trong vòng tay.

– Mà tưởng là tao sẽ tin mày, rằng Lục Di có âm mưu trả thù trong những năm qua à? Mà điên rồi!

– Mẹ kiếp! Anh cũng là một người điên. Nếu không, anh cũng có cùng một suy nghĩ khi ở vào địa vị của Lục Di.

Trong lòng anh lạnh toát. Đúng hay sai những lời Mã Lãnh Bình đã nói? Một mối thù không thể tha thứ hay lãng quên?

– Anh có hiểu những gì tôi nói không, Triều Phong?

Lãnh Bình bắt gặp cặp mắt ngầu máu của Triều Phong.

– Không. Mẹ kiếp! Tao không muốn hiểu.

Triều Phong kéo Lãnh Bình ra khỏi ghế.

– Mày rời khỏi đây. Ngay bây giờ và mãi mãi hãy lánh xa tao ra. Nếu không thì mày phải hiểu hậu quả sẽ như thế nào đối với mày.

Triều Phong nhấc cái cặp của Lãnh Bình lên rồi nhét vào tay anh ta. Anh giật cái áo vest của Lãnh Bình từ trên tường xuống và quăng cho anh ta. Anh mở rộng cửa căn phòng và đẩy anh ta ra ngoài hành lang.

Anh đóng cửa lại ngồi phịch xuống ghế và nhìn ra ngoài cửa sổ một hồi lâu.

Anh nghĩ đến những điều Mã Lãnh Bình đã nói. Một mối thù hơn ba mươi năm ...? Lục Di! Không. không thể nào. Nàng là “nữ thần hộ mệnh”, là tất cả những gì anh mong đợi.

Anh nhớ lại ...

”- Này, cô Lục Di? Cô là ai mà lại quá quan tâm đến gia đình tôi?

– Ông tự biết phải tìm câu trả lời ở đâu ...” Phải chăng ngay từ giây phút đầu tiên nổi u uất trong đôi mắt nàng là một sự thách thức khiến anh quay trở về mảnh đất này?

Tại anh vẫn còn nghe tiếng vọng của những lời cay đắng.

“Giữa chúng ta là một ranh giới Sẽ không bao giờ có chuyện tình yêu”.

Có thật như vậy không?

“Triều Phong, ông có nghĩ rằng, có những lúc tôi cũng muốn từ bỏ tất cả không? Nhưng tôi không thể làm chuyện đó được. Chúng ta có những ràng buộc riêng trong cuộc sống. Ông có gia đình ông tôi có mẹ tôi”.

Nàng đã nhắc đến mẹ với tất cả thương yêu trân trọng. Và điều đó cũng nói lên tất cả những gì nàng có thể làm ẹ.

Gia đình anh đã nợ mẹ nàng một điều gì đó. Nhưng là điều gì?

Triều Phong lạnh toát người khi anh không biết điều gì sẽ xảy ra nếu anh và Lục Di là kẻ thù của nhau?

Trên bầu trời âm u, xuất hiện những đám mây đen kịt, nặng nề ...

Những hồi chuông giáo đường ngân vang giữa không gian tĩnh lặng đã đánh thức giấc ngủ chập chờn đầy mộng mị của bà.

Trong thứ âm thanh huyền diệu ấy, bà lại cảm thấy buồn bã với chuỗi hồi ức đau thương. Bà lại muốn khóc.

Bao nhiêu năm qua, bà đã lấy công việc và những kỷ niệm vương vấn trong ngôi nhà làm niềm an ủi. Nhưng thật ra nỗi đau khổ vô tận vẫn nằm sâu trong tâm hồn bà. Không thể xóa đi được. Nó sẽ còn ở đó mãi mãi ...

15. Chương 15

Thời gian như ngừng lại cho đến khi vừa tỉnh táo và đủ sức để cử động. Bà mở mắt ra. Sương mù vẫn chưa tan trên mặt biển. Ánh sáng xuyên qua khe cửa, không đủ xua tan bóng tối ảm đạm trong căn phòng nhỏ.

Trên chiếc ghế bành, bà như một nữ hoàng băng giá. Triều Phong rùng mình, khi bước đến bên cạnh bà, một nỗi ám ảnh đã hình thành trong tâm khảm anh.

– Thưa bà cho gọi cháu.

Một vẻ không thanh thản trong mắt bà khi bà nhìn anh.

– Cháu có biết mình đã làm gì không, Triều Phong?

– Thưa bà, cháu không biết.

– Cháu phải biết, vì cháu đang phản bội niềm tin và sự thương yêu của ta.

– Cháu lấy làm tiếc khi nghe điều đó.

– Hãy nói cho ta biết, điều gì xảy ra giữa hai người, Triều Phong? Cháu và Lục Di ... Lục Di và cháu ... Ta thật sự sửng sốt trước sự việc này. Ta đã nói với cháu ngay từ khi cháu tới là ta không muốn cháu đùa giỡn với Lục Di.

– Cháu không đùa giỡn với cô ấy.

– Thế cháu gọi quan hệ giữa cháu và Lục Di là gì?

– Là cá nhân và riêng biệt.

Bàn tay bà nắm chặt vào thành ghế:

– Triều Phong! Ta không muốn cô gái ấy bị tổn thương vì cháu.

Triều Phong cười nhạt khi quay về phía bà:

– Thế còn cháu, thưa bà? Hay là bà không quan tâm đến cháu khi bị tổn thương?

– Ai có thể khiến cho Nhậm Triều Phong bị tổn thương?

– Lục Di.

– Lục Di?

Giọng Triều Phong đau xót nhưng rất vững vàng:

– Thưa bà, cháu nghĩ đã đến lúc bà và cháu cần phải nói chuyện với nhau.

Giọng bà run run trong bóng tranh tối tranh sáng:

– Cháu muốn biết chuyện gì, Triều Phong?

– Về Lục Di, thưa bà. Thật ra, cô gái ấy là ai?

Không khí yên tĩnh bao trùm cả căn phòng ...

Bà Gia Yến thấy đầu óc quay cuồng ... Một cơn đau nhói lên trong tim. Cảm thấy bị đè nặng trong lòng vì những cảm xúc ...

Bà thều thào qua hơi thở:

– Lục Di là con gái của người phụ nữ mà hơn ba mươi năm trước đã bị cha cháu bỏ lại cạnh bàn thờ Chúa khi ông ấy quyết định trốn đi với cô nhân tình của mình ...

Triều Phong ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu, nỗi đau khổ trĩu nặng trong lòng.

Bà Gia Yến ngồi bất động, hai bàn tay xương xẩu buông thông dọc thân hình. Bóng tối che hết một nửa khuôn mặt già nua gầy guộc ...

– Một sự thật mà ta chưa bao giờ nói với cháu, Triều Phong ạ. Cơ nghiệp này, sẽ chẳng bao giờ tồn tại được nếu không có sự giúp đỡ của cha Bình Giang. Họ mong muốn được giúp đỡ chúng ta và trân trọng những gì chúng ta gây dựng được trong cuộc sống. Ta nợ họ hơn là ta có thể trả được. Gây dựng tình yêu và cuộc hôn nhân cho Bình Giang, Khởi Minh là ước mơ cả đời của ta.

Nhưng mọi việc đã đổ vỡ khi Khởi Minh biến mất cùng với cô nhân tình của nó.

Đôi mắt bà hướng về xa xăm:

– Ta chẳng bao giờ quên những hồi chuông ở ngôi giáo đường trong ngày hôm ấy. Khi tất cả mọi người sững sốt nhận ra là cha cháu không đến và sẽ không bao giờ đến. Hầu hết các cô dâu ở vào hoàn cảnh đó sẽ ngất đi vì hổ thẹn.

Nhưng Bình Giang đã tỏ ra thật dũng cảm. Cô ấy năn nỉ đề nghị mọi người hãy tới dự bữa tiệc. Bình Giang nói là đã bỏ tiền ra mua thức ăn rồi, mọi người phải đến dùng kéo phí.

Triều Phong lặng người đi, môi anh mím chặt – Thật là một cảnh tượng thảm hại ...

Bà Gia Yến bật khóc:

– Phải, tất cả những người có mặt ở nhà thờ chứng kiến hình ảnh ấy đều cảm thấy đau lòng. Thật đáng thương cho Bình Giang. Nếu như cô dâu bất hạnh ấy có thể bật khóc ... Nhưng không, không một âm thanh nào thoát ra khỏi miệng của cô gái ấy. Bình Giang trong chiếc áo cô dâu lặng lẽ rời khỏi ngôi giáo đường, tay vẫn cầm đóa hoa hồng bạch thơm mùi sả muộn và tan nát cả cõi lòng.

Một khoảnh khắc im lặng cho đến khi Triều Phong buông tiếng thở dài:

– Cháu không ngờ cha cháu lại gây nên một chuyện đau lòng như vậy.

Đôi mắt bà Gia Yến như tối sầm lại:

– Chưa bao giờ ta thấy nổi giận như thế. Ta đã nói không bao giờ tha thứ cho Khởi Minh và không muốn thấy mặt nó ngày nào ta còn sống.

Bà lại khóc.

– Nhưng Khởi Minh đã ra đi trước ta. Nếu còn sống, chắc chắn nó sẽ không vì câu chuyện đau lòng ngày xưa mà không quay trở về mảnh đất này giúp ta gây dựng lại cơ nghiệp.

Triều Phong nhìn vào đôi mắt sáng hần sâu về đau khổ của bà. Trong buổi hừng đông tranh tối tranh sáng, anh thấy khuôn mặt của bà sao quá già nua, đau đớn. Một niềm thương cảm dâng lên trong lòng anh. Anh ôn tồn nói:

– Cháu cũng tính như thế bà ạ. Cha cháu nhất định sẽ quay trở về để hàn gắn lại những rạn nứt ngày xưa. Những gì mà trước kia cháu không biết thì giờ đây cháu đã hiểu.

– Ta rất thanh thản, nhẹ nhàng khi đã nói lên tất cả sự thật, Triều Phong ạ.

– Thế còn bà Bình Giang, thừa bà. Cuộc sống sau đó của bà ấy như thế nào?

Bình Giang lấy chồng sau sự việc đau lòng và sau cái tang của mẹ cha cô ấy.

Có lẽ cô ấy cần một điểm tựa cho cuộc đời mình.

– Thế còn Lục Di?

– Lục Di ra đời không lâu sau cuộc hôn nhân đơn giản nhưng đúng nghĩa của cha mẹ nó.

– Có phải sau đó gây dựng tương lai cho Lục Di là cách để bà đền đáp và bù đắp lại cho gia đình cô ấy?

– Đó là điều nhỏ nhoi nhất mà ta có thể làm trong khoảng đời còn lại. Bao nhiêu năm qua, cô bé Lục Di này đã đi sâu vào tình cảm của ta. Đôi lúc ta thầm nghĩ Lục Di là một cô gái xinh đẹp và đáng yêu nhất thế gian này. Nhưng điều đó không có nghĩa là nó sẽ hạnh phúc, giống như mẹ nó ngày xưa Lục Di quá giống người mẹ của mình. Nhất là mái tóc màu hạt dẻ và đôi mắt thâm đen như chan chứa một nỗi buồn.

Đôi vai bà dường như cứng lại trong chiếc áo choàng màu đen. Ánh sáng xám của một ngày đầy mây làm nhợt nhạt màu bạc trên mái tóc bà, nhưng không che được ánh mắt sắc sảo đột nhiên long lên sòng sọc.

– Triều Phong! Ta nghe nói cháu hỏi cưới Lục Di có phải không?

– Bà cũng biết một khi điều gì đã quyết thì cháu phải thực hiện cho bằng được.

Đôi môi bà cụ mím lại:

– Triều Phong! Đừng đùa cợt với ta.

– Cháu không đùa cợt thừa bà.

– Thế cháu mong đợi điều gì?

– Cháu ngạc nhiên vì sự quan tâm của mọi người đối với quan hệ giữa cháu và Lục Di. Tại sao mọi người lo sợ cháu sẽ làm thương tổn đến cô ấy?

– Lục Di là một cô gái đáng yêu. Đối với nó, gần như là con gái ...

Bàn tay bà nắm chặt thành ghế:

– Ta muốn nói một cách rõ ràng là cháu không được cưới Lục Di. Ta không muốn nó bị tổn thương.

– Bà nghĩ cháu sẽ là một người chồng tồi ư?

Bà cụ chợt nhắm mắt lại và khi mở mắt ra, cái nhìn của bà lại rất kiên quyết:

– Gia đình ta đã đủ làm hại gia đình cô ấy. Ta không muốn nhìn thấy điều đó lại xảy.

– Bà nghĩ cháu sẽ bỏ rơi Lục Di bên bàn thờ Chúa? Cháu có thể diễn lại những gì đã xảy ra cách đây hơn ba mươi năm để trả thù bà và những người khác ư?

Bà Gia Yến thở dài và nhìn đi nơi khác.

– Đó là những mâu thuẫn đang giằng xé trong lòng ta. Nghĩ vậy, nhưng ta không muốn tin là vậy.

Đôi mắt Triều Phong lúc này đã trở thành đá.

– Cháu sẽ cưới Lục Di, thừa bà.

Khuôn mặt bà Gia Yến tái đi:

– Cháu không hề yêu Lục Di.

Triều Phong trầm ngâm:

– Tại sao bà chắc chắn như vậy?

– Bởi vì cha cháu đã nói với ta hơn ba mươi năm trước đây, là không có người nào trong gia tộc lại có thể yêu một phụ nữ như mẹ Lục Di. Bình Giang dịu dàng nhưng không kịch tính. Khởi Minh muốn một người phụ nữ như Triều Quân, mẹ của cháu.

Triều Phong bắt đầu đứng dậy:

– Nhưng Lục Di không phải là mẹ cô ấy, cũng như cháu không phải là cha cháu.

– Lục Di là hình ảnh của mẹ nó, và cháu cũng giống cha cháu hơn là cháu tưởng. Cháu cũng bị hấp dẫn bởi cùng một loại phụ nữ. Ta đã nhìn thấy bức ảnh cô vợ hứa hôn của cháu. So sánh với cô ta, Lục Di quả là một hình ảnh tương phản. Đừng nói với ta, cháu yêu Lục Di.

Triều Phong nhún vai:

– Được, cháu không nói với bà điều đó.

Triều Phong bước ra khỏi cửa:

– Thế bà có đến nhà thờ trong ngày cháu cưới Lục Di không?

Bà Gia Yến nói qua hàm răng nghiến chặt:

– Sẽ không có lễ cưới.

– Làm sao bà có thể ngăn được?

– Ta sẽ thuyết phục Lục Di từ chối lời đề nghị của cháu. Đó là việc cuối cùng ta có thể làm.

Triều Phong dừng lại nơi ngưỡng cửa.

– Lục Di đáng thương bị kẹt giữa một cuộc quyết đấu của gia đình họ Nhậm.

Nhưng chúng ta hãy cùng tin rằng chân lý nào tốt đẹp hơn thì sẽ chiến thắng, bà ạ.

Triều Phong mỉm cười nghiêm trang:

– Nếu Lục Di chấp nhận cháu thì bà sẽ còn phải lo đến bạc người về ý định của cháu cho đến tận ngày cưới, có phải không bà? Bà sẽ không biết cho đến tận giây phút cuối cùng nơi thánh đường, là cháu âm mưu trả thù hay thật sự yêu Lục Di.

Bóng đêm lạnh lẽo của bao điều huyền diệu vẫn len lỏi vào tâm hồn anh.

Câu chuyện quá khứ đau buồn ấy, chính là sự thật. Vô số chuyện mà trước kia anh còn mơ hồ, thì giờ đây hiện lên trong ký ức anh, vẽ hốt hoảng và khuôn mặt tái nhợt của bà Bình Giang trong lần đầu tiên bà nhìn thấy anh.

“Ông đến đây làm gì? Hãy đi đi! Đi đi! Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy ông nữa. Không bao giờ”.

Trong cơn hoang tưởng, bà đã sống lại với quá khứ đau thương.

“Ta lại nghe những hồi chuông giáo đường ngày ấy. Ngày ấy ...”.

Ngày ấy quả là một cơn ác mộng đối với bà. Không trách bà khi Lục Di, người con gái thương yêu nhất của bà đi theo vết đổ ngày xưa ...

“Tôi biết Lục Di không thể từ bỏ chính bản thân mình, để đáp ứng tình cảm theo cách một người họ Nhậm mong đợi. Và tôi càng không muốn con gái tôi dấn thân vào một chuyện đau lòng. Nó sẽ đau khổ và tan nát vì ông ... Con gái tôi đã khóc ... Lục Di hầu như không bao giờ khóc. Nó cảm thấy mình mất đi một người thương yêu nhất đời, mất đi một phần trong cơ thể ...”.

“Lục Di đã khóc”.

Âm thanh đó giờ đây, như dội vào lòng anh. Lục Di sẽ không khóc nếu không vì yêu anh.

Nhận thức đó khiến anh bắt đầu sợ hãi. Sợ hãi một tương lai không có Lục Di.

Anh chưa bao giờ biết đến tâm trạng đó một cách sâu sắc, chắc chắn như vậy với những người phụ nữ khác, ngay cả Hứa Lệ Đình ... Bỗng dưng đêm nay anh tự hỏi quan hệ giữa anh và Lệ Đình có thể tồn tại được bao nhiêu lâu nếu như Lệ Đình vẫn còn sống? Sẽ bao nhiêu lâu trước khi sự ghen tuông, nổi đam mê và cái xe trượt không bao giờ dứt của sự không chắc chắn về tình cảm sẽ kết hợp thành một viên thuốc đắng đầu độc cuộc hôn nhân của họ? Anh băn khoăn ...

Triều Phong biết một cách rất rõ rằng anh không muốn suốt cuộc đời là sự lạnh nhạt và điên cuồng. Anh muốn sự yên ổn. Anh muốn cái gì ngọt ngào trong thế giới của mình. Anh mong có hạnh phúc. Anh nhận ra tất cả những điều kỳ diệu ấy anh đã có được khi ở bên cạnh Lục Di. Chỉ có Lục Di! Lục Di!

Triều Phong thở dài im lặng. Có bao nhiêu câu hỏi lẩn quẩn trong đầu anh như một vòng vây siết chặt làm anh đau đớn, nhưng anh chưa chắc mình muốn nghe những câu trả lời của nàng. Những suy nghĩ mâu thuẫn cứ đẩy anh vào sâu tâm trạng lo âu sợ hãi.

Anh muốn hỏi nàng liệu tám năm trước kia có thể tái hiện khi con gái của người phụ nữ đã bị bỏ rơi nơi giáo đường hơn ba mươi năm về trước đã hiện thân báo thù?

Làm sao mà một người đàn ông lại có thể hỏi một người phụ nữ là nàng có thánh thiện như nàng biểu hiện không? Triều Phong băn khoăn, làm sao anh có thể hỏi nàng, nàng có bí mật thù anh và âm mưu chống lại anh, cùng gia đình anh không?

Biết bao câu hỏi.

16. Chương 16: Chương Kết

Triều Phong nhìn Lục Di đầy vẻ ngưỡng mộ. Đêm nay, nàng trông giống như bầu trời lúc hoàng hôn. Bộ áo váy màu lam khoác lên người nàng trông như một làn mây mỏng.

Trong tâm trí anh, cứ tưởng tượng ra cái cảm giác man mác của những búp tóc xinh xinh nơi gáy nàng. Đường cong của đôi môi nàng, đôi môi như cánh bướm mỗi khi lướt nhẹ trên má anh.

Anh thấy lòng rộn lên khi nàng nhìn anh mỉm cười. Mắt nàng lộ rõ sự chân thành ấm áp, mà với anh nó chẳng khác gì ngọn lửa hồng trong đêm đông giá lạnh. Anh tự nhủ, nàng không đáng yêu như thế nếu nàng đang âm mưu trả thù gia đình anh.

Triều Phong bắt đầu một cách quyết tâm:

– Lục Di, anh nghĩ đã đến lúc chúng ta phải nói chuyện với nhau.

Lục Di chớp mắt:

– Em không rõ anh muốn nói gì? Những người họ Nhậm luôn luôn cường điệu tất cả sự việc.

– Lục Di ạ! Hôm nay anh đã nói chuyện khá lâu với bà nội.

– Thế à? Em cũng vậy.

– Bà đã hốt hoảng phải không? Dường như điều đó đã ăn sâu vào trong máu bà rồi.

– Trái với điều anh nghĩ, bà rất vui khi nói với em rằng bà rất mãn nguyện với những thành quả mà anh đã đem lại cho công ty. Bà rất hạnh phúc khi thấy cơ nghiệp đứng vững trên chính đôi chân của nó, anh đã đem lại mạch đập và sự hồi sinh ảnh đất này.

Chính màu hồng trên đôi má nàng làm anh cảm thấy lòng rộn lên.

– Ai nói anh đến đây không phải để trả thù?

Lục Di mỉm cười:

- Em biết anh đến đây không phải là để trả thù. Triều Phong ạ!
- Em có tin chắc mình nghĩ đúng không? Làm sao em biết được điều đó?
- Bởi vì những gì anh đã làm cho công ty, cho Nhậm Tinh Doanh, cho Mã Lãnh Bình, cùng với những chuyện khác nữa.
- Em đừng có suy diễn.
- Anh thật sự đã làm nên một sự thay đổi kỳ diệu. Mã Lãnh Bình đã nói với em, chính anh đã giúp anh ấy vượt qua một chặng đường không mấy bằng phẳng, anh đã cứu cuộc đời anh ấy. Lãnh Bình mang ơn anh nhiều hơn những gì anh ấy có thể nói với anh.
- Những gì tốt đẹp, anh đã làm ọi người, có thể chỉ là một phần trong kế hoạch trả thù của anh.
- Thôi nào, Triều Phong. Hãy thôi nói đùa về chuyện ấy đi.
- Không đùa đâu, anh nói nghiêm chỉnh đấy. Ngay cả khi anh nói lên sự thật, mọi người cũng không tin anh.

Quanh họ là một bầu không khí yên lặng. Tự dưng Lục Di suy nghĩ, từ khi nàng biết anh đến giờ, chưa bao giờ nàng lại thấy anh với một cảm giác như vậy qua đôi mắt sâu thẳm của anh.

Cuối cùng nàng hỏi:

- Có chuyện gì vậy, Triều Phong?
- Không.
- Tối nay, anh có vẻ căng thẳng. Có lẽ không phải là một buổi tối tốt đẹp để chúng ta đến với nhau.

Triều Phong hít một hơi thở sâu, rồi nói:

- Anh muốn nói bên cạnh việc mọi người tin tưởng và mang ơn những gì anh đã làm cho họ. Bà nội anh có nói gì khác với em không?

Lục Di cúi mặt nhìn ngón tay bé xíu đang nguệch ngoạc những đường nét vô nghĩa trong lòng bàn tay.

- Bà lo sợ tình cảm em quá sâu đậm đối với anh.
- Còn gì nữa?
- Triều Phong ...
- Lục Di, hãy nhìn anh đây này!

Lục Di từ từ nhìn lên và thấy anh đang chăm chú ngắm mình một cách căng thẳng.

- Hãy nói thật với anh đi. Một thiên thần không biết nói dối. Bà nội anh còn nói gì với em nữa? Bà không muốn em lấy anh phải không? Bà luôn cho rằng mình có quyền điều khiển cuộc sống người khác.
- Bà không điều khiển, bà chỉ lo sợ cho em mà thôi.
- Thế em trả lời sao?
- Em xin lỗi, chưa nghe rõ anh nói gì?

Anh lườm nàng:

- Em đã nghe anh nói rõ rồi mà. Câu trả lời của em là thế nào?

Lục Di đã nhận ra lời đề nghị kết hôn của anh. Mắt nàng nhìn anh dưới đôi mày thanh tú khẽ chau lại:

- Em chưa nghe được câu hỏi.
- Em thừa biết câu hỏi là gì rồi. Em có lấy anh hay không?

Lục Di gườm gườm nhìn anh:

– Thế anh mong đợi điều gì? Em không thích điều ám chỉ trong câu nói của anh.

Giọng anh trầm lắng:

– Anh sợ điều đó, Lục Di. Anh sợ bị kịch ngày xưa. Anh thật sự không muốn điều đó xảy ra với bất cứ ai.

Lục Di nhìn thẳng vào mắt Triều Phong:

– Mọi người đã cố tình đào xới câu chuyện quá khứ đau lòng này, thì có lẽ bây giờ cũng là lúc để tôi hỏi.

– Điều gì vậy, Lục Di?

– Tôi hiểu là ông Nhậm Khởi Minh bỏ đi cùng với cô nhân tình của mình:

Triều Quân. Ông ấy yêu say đắm và những người họ Nhậm các người thường làm những việc đầy kịch tính trong những hoàn cảnh cũng đầy kịch tính. Nhưng tại sao ông ấy không có một lời giải thích với mẹ tôi, để bắt bà phải chịu đựng sự nhục nhã đau đớn khi bị bỏ rơi trước bàn thờ Chúa.

Triều Phong nhìn chăm chú vào nàng, không thốt nên lời. Lần đầu tiên trong đời Triều Phong cảm thấy lòng trung thành không bờ bến của anh với cha mẹ bị dao động. Lục Di nói đúng. Cha anh ít nhất phải báo cho người đàn bà đáng thương ấy biết là bà sẽ bị bỏ rơi. Nhìn vào thực trạng anh buộc phải nhận ra rằng Lục Di có cơ sở để trả thù ... Nhưng nàng có nhìn theo cách đó hay không?

Lục Di lẩm bẩm:

– Lại một vật hy sinh nữa.

Triều Phong trở nên lạnh lùng và tức giận.

– Điều đó có ý nghĩa gì?

– Chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Vật hy sinh”. Đó là cách Lục Di nhìn mẹ mình. Một nạn nhân vô tội của sự đam mê của cỗ xe chiến tranh trong gia đình họ Nhậm. Quả thật quá nhiều đau thương mất mát của ba mươi năm qua. Và “vật hy sinh” đáng thương mà Lục Di đã nói đến sẽ là ai? Anh hay nàng?

Anh nhìn về tương lai, một lần nữa anh không thể hình dung nó không có nàng. Nàng đã chiếm trọn trái tim anh ngay cả trong những giấc mơ.

Và một mặt khác, bản năng anh đã mách bảo với anh rằng Lục Di không khóc vì người đàn ông nàng không yêu.

Và anh muốn xóa tan cảm giác hồ nghi chưa chắc đã đè nặng lên tâm khảm mình.

– Thế mẹ em có khi nào tha thứ cho cha anh chưa?

Đôi mắt nàng trong trẻo ấm áp và cũng đầy vẻ chân thành.

– Rồi, mẹ em rất hạnh phúc với cha em. Họ đã có một cuộc hôn nhân lý tưởng. Mẹ em và cha em yêu thương nhau trọn vẹn cho đến khi cha em qua đời.

Em rất tự hào về mái ấm gia đình mình. Triều Phong, em muốn nói với anh một điều. Tất cả chúng ta đi ra từ quá khứ. Nhưng cuộc sống sẽ không có ý nghĩa nếu như chúng ta cứ sống mãi với hận thù và quá khứ đau thương!

Triều Phong toác miệng cười, nụ cười hiếm hoi nhưng rất duyên dáng trên đôi môi anh.

– Em đúng là thiên thần của anh.

Rèm mi nàng chớp nhẹ:

– Em muốn anh đừng gọi em là thiên thần nữa.

Nhưng nàng cảm thấy lòng ấm lại dưới tác động nụ cười của anh. Nàng đã đem lại nụ cười cho cuộc đời anh. Điều đó có một ý nghĩa rất lớn.

Anh lại mỉm cười, nụ cười đã dễ dàng đến trên đôi môi anh.

– Giờ đây, anh bắt đầu lo sợ mình không xứng đáng với em.

– Không, anh tuyệt lắm, Triều Phong ạ.

Triều Phong nhìn thẳng vào mắt nàng:

– Đó có phải là câu trả lời dành cho anh không?

Lục Di cười ngập ngừng:

– Em sẽ lấy anh.

Triều Phong cũng sờ:

– Em nói thật chứ? Em lấy anh vì anh là anh có phải không?

Giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào của nàng đã làm anh xúc động thật sự.

– Triều Phong! Em không biết anh nhất định ra ý nghĩ em là một thiên thần.

Nhưng em có thể khẳng định với anh rằng em sẽ chẳng bao giờ lấy ai chỉ để giữ ánh hào quang và đôi cánh mình.

Anh đắm đắm nhìn nàng, có một vẻ mãnh liệt trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Em hãy nói lại đi.

– Em sẽ lấy anh.

Triều Phong đứng bật dậy khỏi ghế, vươn người kéo Lục Di đứng lên. Anh ôm nàng hứng khởi xoay một vòng rồi siết chặt nàng trong vòng tay. Cảm nhận sự ngọt ngào, dịu dàng, mềm mại và nàng yêu anh. Nàng sắp lấy anh.

Anh khó có thể tin vào sự may mắn của mình.

Anh không dám tin vào sự may mắn ấy.

Với cái bản năng đã hình thành trong con người anh năm năm trước đây khi anh đặt những vòng hoa trắng sâu muộn và tang chế lên nắp áo quan của cha mẹ và người vợ hứa hôn anh chỉ nghĩ đến phần đen tối trong vận may của mình.

Có một lần, anh đã tin Hứa Lệ Đình là người bạn đời tất nhiên của anh. Có lẽ nàng đã là một thứ gì gần gũi nhất với một nguyên bản phụ nữ của anh, mà anh đã từng gặp.

Nhưng từ khi gặp Lục Di, anh đã nhận ra rằng những gì anh thấy ở Lục Di là cái còn quý giá hơn. Nàng không phải là sự phản chiếu của anh mà là sự tương phản tự nhiên của anh. Ban ngày đối với ban đêm của anh, ánh sáng mặt trời đối với bóng đêm của anh, tương đương và đối nghịch. Cả hai đều cần thiết để tạo nên một sự hoàn chỉnh toàn vẹn.

Đây là điều anh cảm nhận ở nàng. Toàn vẹn và hoàn chỉnh. Với Lục Di anh có thể là cái gì đó hơn chính mình.

Anh lấy hai bàn tay ôm ghì lấy khuôn mặt nàng. Tóc nàng lấp lánh dưới ánh trắng như một vầng hào quang sáng lấp lánh.

– Lục Di ạ! Em sẽ không hối hận. Anh thề như vậy. Anh biết vẫn còn những bóng mờ trong cuộc hôn nhân của chúng ta. Nhưng chúng ta có thể làm cho nó tốt đẹp hơn.

Lục Di mỉm cười. Nàng cảm nhận một cách sâu sắc niềm hạnh phúc đang trào dâng. Nàng vòng tay ôm cổ anh:

– Em tin anh. Em luôn luôn tin anh, Triều Phong.

Anh khẽ hôn nàng:

– Anh đang nghĩ đến lúc nào đó vào mùa xuân, anh muốn thấy em là của anh.

Nàng ngậy ngất trong vòng tay anh:

– Ô! Em chưa thể chuẩn bị nhanh như vậy được. Lần đầu tiên và duy nhất trong đời em ...

– Anh chẳng muốn chờ đợi với thời gian.

Lục Di mỉm cười:

– Anh có chắc không?

– Chắc chắn.

Anh áp trán vào nàng:

– Anh yêu em, Lục Di.

Nàng thì thầm:

– Em biết và em yêu anh. Mặc dù anh khó tính, lạnh lùng, cay nghiệt và bướng bỉnh.

Anh cười:

– Em yêu anh, mặc dù anh có những tật xấu khủng khiếp ấy ư?

Nàng run run cười, mắt tràn trề tình yêu thương và hạnh phúc.

– Hừm.

Anh dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Đó là một đêm cuối đông ấm áp.

Mùa xuân nhẹ nhàng kéo đến.

Bà Gia Yến run run cài vòng hoa trắng đính những hạt trân châu sáng lấp lánh lên mái tóc màu hạt dẻ của Lục Di. Bà đang ở trên bờ vực của sự sợ hãi.

Bà đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ trong ngôi nhà thờ cổ, không ngăn được tiếng thở dài.

– Lục Di, ta thương yêu cháu cũng như chính đứa cháu nội của ta. Ta rất hài lòng nếu như sự kết hợp này được trọn vẹn. Nhưng ta lo sợ điều đó. Ta mong rằng mình không quá mạo hiểm khi đặt chân đến ngôi nhà thờ này. Ta sợ thảm cảnh của hơn ba mươi năm trước lại diễn ra. Cũng trong giờ phút này, chỉ có khác là lần này sẽ là cháu chứ không phải mẹ cháu khi bị bỏ rơi trước bàn thờ Chúa. Ta đang sống lại từng phút của cái ngày bất hạnh ấy.

Giọng Lục Di dịu dàng nhưng đầy quả quyết:

– Triều Phong sẽ không làm điều ấy đối với cháu. Anh ấy yêu cháu, cũng giống như tình yêu của cháu dành cho anh ấy. Xin bà hãy yên lòng.

– Cảm ơn cháu, Lục Di. Điều này rất có ý nghĩa đối với ta. Nó quan trọng với ta như là hơi thở để tồn tại trên cõi đời này.

Bà nhìn Lục Di trong chiếc áo voan trắng muốt như chính tâm hồn nàng.

– Cháu thân yêu! Giờ đây khi ước mong thân yêu nhất của ta hình như sắp thành sự thật, ta nhận ra thì ta lại rất sợ hãi ...

Lục Di cười chậm rãi:

– Bà luôn luôn nhìn vào mặt tối và mặt cường điệu của tất cả mọi điều. Bà phải có lòng tin với chính những người thân yêu của bà.

Lục Di kéo lại tấm mạng che mặt lần cuối. Nàng đưa mắt nhìn khắp gian phòng chờ đợi của nhà thờ. Những người thân đã có mặt đầy đủ. Tất cả trông có vẻ hồi hộp và căng thẳng.

Lục Di mỉm cười. Nàng khẽ nói:

– Anh ấy sẽ đến.

Một tiếng gõ cửa phía ngoài phòng chờ ... Một chiếc đầu xinh xắn của cô bé trong ban đồng ca của nhà thờ thò vào:

– Đã đến giờ rồi. Cô dâu đã sẵn sàng chưa?

Lục Di dịu dàng bước đi trong chiếc áo cưới màu trắng xinh đẹp và lộng lẫy.

– Đã sẵn sàng.

Có tiếng kêu ngạc nhiên đồng thanh từ đám đông phía sau Lục Di:

– Triều Phong đang ở đây à?

Cô bé trong ban đồng ca duyên dáng sửa lại mái tóc:

– Chắc chắn vậy. Anh ấy đã có mặt lúc rạng đông trong ngày vui trọng đại nhất của cuộc đời mình.

Những đôi mắt nhìn nhau long lanh hạnh phúc.

Bà Bình Giang ôm chầm lấy cô con gái với một cái ôm ngắn ngủi, vui sướng và đầy tình thương. Mắt bà lấp lánh niềm xúc động.

– Lục Di! Trông con hôm nay tuyệt vời như một nàng tiên giáng trần. Con thật đáng yêu, thật đáng yêu!

Những người khác theo sau mỗi người dừng lại một chút ôm hôn nhanh Lục Di, chưa bao giờ niềm vui lại ngọt ngào và ấm áp đến thế.

Triều Phong đang đợi ở hàng đầu tiên của nhà thờ đông nghịt người, đúng nơi anh phải có mặt.

Lục Di chớp mắt, mắt nàng mỉm cười ... môi nàng rạng rỡ như hòa.

Triều Phong trông thật tuyệt vời trong bộ âu phục màu đen. Đôi mắt sâu thẳm của anh sáng lên như ngọn lửa màu xanh lục khi nhìn thấy Lục Di xinh đẹp duyên dáng trong chiếc áo cưới màu trắng đang từ từ bước về phía anh.

Hầu hết những người có mặt đều cười, chỉ có vị cố đạo là trông rất trang nghiêm, nhưng thật hiền hòa trong bộ lễ phục màu trắng trên bệ thờ cao.

Sau khi đọc lời tuyên thệ và trao nhẫn cho nhau, Triều Phong và Lục Di biết rằng cuộc đời của họ từ đây sẽ gắn liền với nhau mãi mãi.

Hương thơm ngào ngạt của những đóa hoa được chưng ở các lọ pha lê đặt trên bệ thờ cao lan tỏa.

Những tiếng nhạc từ chiếc dương cầm ngân vang lên điệp khúc tình yêu muôn thuở ...

Chiều hôm nao tiếng hát bay cao Quỳ bên nhau trước đấng tối cao Hứa yêu nhau trao câu thề Chung sống trọn đời ...

– Lục Di! Đêm nay anh không muốn nói chuyện về quá khứ nữa.

Anh lấy các ngón tay chải mái tóc mềm mại ngát hương của nàng.

Lục Di nhướn người lên trên một khuỷu tay nhìn anh, khuôn mặt nàng kiều diễm trong ánh trăng vàng dịu.

– Thế anh muốn nói chuyện về điều gì?

Anh hôn vào cổ nàng:

– Tương lai. Anh đã cách biệt với cuộc sống bao nhiêu năm qua. Và điều tệ hại nhất là anh cũng chẳng muốn từ bỏ nó. Và rồi em đặt chân vào ngưỡng cửa và bắt đầu lên lớp cho anh về những trách nhiệm. Em đã buộc anh đi vào tương lai lần nữa.

Lục Di cười khúc khích:

– Lúc đó anh chắc là bực lắm và em nghĩ là con chó của anh sẽ nuốt sống em.

Đôi mắt anh mơ màng bàn tay anh trượt xuống tấm thân kiều diễm của nàng và ve vuốt dịu dàng.

– Em lẩn lộn rồi Lục Di ạ. Chính anh đây mới là người sắp nuốt sống em.

Lục Di lảm bảm:

– Nói về ăn ...

Triều Phong cắn nhẹ vào tai nàng:

– Hừm!

– Anh còn để món gì trên bếp không?

Triều Phong bỗng nhồm dậy, một nét hoảng hốt thoáng trong mắt anh.

– Khỉ thật? Món bánh rán.

Lục Di cười chảy nước mắt khi nhìn Triều Phong đứng phắt dậy, chạy vào bếp. Nàng đứng dậy vẫn còn cười như nắc nẻ. Rồi khoác vội chiếc áo sơ mi màu trắng mà Triều Giang đã mặc trước đó. Anh đã nói, nàng thể này trông thật đáng yêu.

Anh hổn hển khi đặt món ăn lên mặt bếp.

– Chạy không kịp thở nữa.

Lục Di mỉm cười:

– Muộn quá rồi, nó đã bắt đầu khét, anh nhìn xem kìa.

Triều Phong bực bội nhìn chỗ đậm màu trên chiếc bánh rán:

– Gã đầu bếp trưởng của nhà hàng đã nói với anh rằng nếu anh theo đúng hướng dẫn thì nó sẽ không thể này. Em hãy nhìn xem nó sắp biến thành một món ăn khác rồi đấy. Mẹ kiếp! Việc đầu tiên anh sẽ làm sáng mai là nói chủ nhà hàng tống cổ hắn.

Lục Di cười phá lên. Nàng cười đến nỗi phải lấy tay chùi nước mắt:

– Thôi đừng dọa dẫm nữa, khi anh sẽ không bao giờ làm điều đó với người đầu bếp đáng thương. Triều Phong ạ, cái ngon của món bánh rán là khi khét thể này chúng vẫn ngon. Thôi hãy chuẩn bị món bánh rán tuyệt vời của anh đi. Và trong khi làm việc đó, anh có thể nói với em là anh yêu em.

Triều Phong cũng bật cười. Anh thôi không chú ý đến món bánh rán bị khét nữa và quay lại nhìn Lục Di.

– Anh thật sự đã làm rồi chuyện này lên phải không? Anh chẳng thấy người nào trong gia đình anh biết nấu ăn cả, ít nhất là cách nấu nướng em muốn.

Nhưng anh đã học hỏi, anh tin anh cũng đã cố gắng, và anh muốn được ghi nhận điều đó. Lục Di, anh yêu em.

Triều phong ạ! Anh đã làm một việc tuyệt vời. Vâng, em cũng yêu anh.

Thôi. chúng ta ăn đi đã nào.

Họ nhìn nhau mỉm cười.

Màn đêm tràn đầy tiếng cười hạnh phúc.

Hết